

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАРШАЛ
КАРП
СМЪРТ ПО СЦЕНАРИЙ**

Част 1 от „Отдел Специални клиенти“

Превод от английски: Стоянка Карачанова, 2015

chitanka.info

Наздраве за Шарлийн Блек, Дона Чучиара, Джоан Фицджералд, Лия Мари Рипа, Мери Лу Венуто и Присила Уийд — Дж. П.

За Хауърд Шифер и „Вайтъмайн Ейнджълс“ — човека и каузата, които промениха живота ми — М. К.

ПРОЛОГ ХАМЕЛЕОНА

1.

ИНТЕРИОР. НЮ ЙОРК, КУХНЯТА НА ХОТЕЛ „РЕДЖЪНСИ“. ДЕН

Закуската в световноизвестния ресторант на хотел „Реджънси“, който сякаш крещи „Целуни ни отзад, ако не си достатъчно богат и известен“, е в разгара си. ХАМЕЛЕОНА незабелязано се промъква в кухнята. Пясъчнорусата му коса сега е тъмна, а кожата на лицето му — матова. Вписва се идеално в обстановката като поредния безименен пуерториканец в униформа на келнер. Минава абсолютно незабелязано.

Хамелеона стотици пъти се беше взирал в тези думи от сценария си. Тази сутрин те се превръщаха в реалност. Снимките на филма му вече бяха започнали. „Начало!“, прошепна си той и влезе през страничната врата в кухнята на хотел „Реджънси“.

Не успя да мине незабелязано.

— Хей, ти! — извика му един от келнерите с черна вратовръзка и бяло сако. — Отиди да занесеш кафе на дванайсета маса.

Не беше точно според сценария му, но стана по-добре, отколкото се беше надявал. Като повечето актьори в Ню Йорк, Хамелеона беше добре запознат с работата в ресторантските кухни. Той напълни хромирана термочана с обикновено кафе, още една с безкофеиново и мина през летящите врати на кухнята, за да излезе в салона.

Актьорският състав също надхвърляше очакванията му. Днес започваше Седмицата „Холивуд на Хъдсън“ — нюйоркска инициатива, която целеше да привлече част от инвестициите в киноиндустрията за сметка на Лос Анджелис. Затова днес, освен обичайните свръхбогати брокери от Източното крайбрежие, в салона имаше и много холивудски задници, които договаряха сделки за милиони, докато ядяха храна за стотици долари. А почетното място на дванайсета маса заемаше не кой да е, а самият Сид Рот.

Ако пращаха в затвора за съсипването на кариери, семейства и съдби, Сид Рот щеше да излежава поредица от доживотни присъди. Но в кинобизнеса фактът, че си безсърдечен гадняр, се считаше по-скоро за предимство и носеше практически ползи, които за период от три десетилетия бяха превърнали „Меса Филмс“ от дребен семеен бизнес в мегастудио. Този човек беше бог и четиримата на масата му щастливо се къпеха в сиянието на неговата аура.

Хамелеона започна да налива кафе, когато Рот, който забавляваше събеседниците си с една холивудска военна история, сложи ръка на чашата си и каза:

— Донеси ми още един доматиен сок, става ли?

— Да, сър — отвърна Хамелеона. *Един доматиен сок и главна роля за г-н Рот.*

Върна се със сока за Рот след по-малко от три минути.

— *Muchas gracias, amigo*^[1] — каза Рот и изпразни чашата наведнъж, без да погледне келнера.

Vaya con Dios^[2] — каза си Хамелеона, върна се в кухнята и изчезна през страничната врата. Разполагаше с десет минути за смяна на костюмите.

Мъжката тоалетна във фоайето на хотела беше шикозна и дискретна — ленени кърпи за ръце, високи от пода до тавана орехови врати на всяка кабинка и разбира се — никакви охранителни камери.

След половин дузина мокри кърпички за премахване на грим, той се превърна от мургав латиноамериканец в бяло момче с ангелско лице. Смени келнерското облекло с чифт панталони и светлосиня тениска с яка.

Върна се обратно във фоайето и се настани до масата със стационарни телефони, откъдето можеше да наблюдава развитието на сцената. Действието вече беше извън неговия контрол. Надяваше се само да се получи толкова вълнуващо, колкото беше в сценария.

Камерата снима в близък план ЖЕРТВАТА, която вече усеща ефекта на натриевия флуороацетат. Хваща се за края на масата в опит да се изправи, но краката не го държат. Обзема го паника. Тялото му необратимо и катастрофално излиза извън контрол, мозъкът му напълно се обърква. Получава остър пристъп, повръща и размахва ръце като обезумял накрая рухва и захлупва лице в чинията с фритата с домати и гъби.

— Откъде си сигурен, че ще е поръчал точно фритата? — беше го попитала Лекси, след като прочете сценария.

— Поръчката няма значение — отвърна Хамелеона. — Тя е само за фон, трябваше просто да напиша нещо.

— По-добре би било да е овесена каша — добави тя. — Може би с малко боровинки. Много по-добре изглежда на екран. И откъде знаеш, че ще реагира точно така... как го нарече? „Катастрофално излиза от контрол“?

— Това са само насоки. Няма да знам коя е жертвата до последната минута. В голямата си част това е и импровизация. Всичко, което искаме, е този тип да умре от жестока, мъчителна смърт.

Сид Рот умря по сценарий — повръщането, паниката в очите, конвулсиите. Само че вместо да се строполи по лице, той направи няколко несигурни крачки, блъсна се в съседната маса и падна, като си пръсна черепа в основата на една мраморна колона. Имаше много кръв, което беше изненадващ бонус.

— Обадете се на 911! — изкрещя някаква жена.

— Край! — прошепна Хамелеона.

Като цяло изпълнението беше блестящо.

Написа съобщение на Лекси, докато вървеше към метрото. „Сцената мина перфектно. Един дубъл“.

Петнайсет минути по-късно беше във влак F и четеше „Варайъти“. Изглеждаше като поредния синеок бял актьор, който се бори да пробие в Ню Йорк и се е запътил към поредното си участие от 09:00 часа в „Силвъркъл Студиос“.

- [1] Много благодаря, приятелю (исп.). — Б.пр. ↑
- [2] Бог да е с теб, сбогом (исп.). — Б.р. ↑

2.

Филмовата индустрия в Ню Йорк имаше нужда от хамелеони, а той беше най-добрият. Всичко ставаше ясно от автобиографията му — филми на Уди Алън, „Закон и ред“, сапунени сериали — имаше поне стотина участия във филмови продукции и още толкова в телевизионни сериали. Но винаги беше на заден план. Никога не казваше и дума. Никога не успяваше да се открие. Винаги се сливаше с масата.

Но не и днес. Беше му омръзнало да е анонимно лице в тълпата. Днес имаше звездна роля! Освен това беше продуцент, режисьор и сценарист. Това беше неговият филм и камерата се намираще в главата му. Извади листовете със сценария от джоба си.

ИНТЕРИОР. СНИМАЧНА ПЛОЩАДКА, „СИЛВЪРКЪП СТУДИОС“. ДЕН

Намираме се на снимачната площадка на поредния скапан филм с ИЪН СТЮАРД. Сцената представлява сватбено тържество от 1940 г. Иън е МЛАДОЖЕНЕЦЪТ. БУЛКАТА е ДЕВЪН УИТАКЪР — огромни цици, без капка талант и наполовина на годините на Иън. Щастливата двойка излиза на дансинга. Стотината ГОСТИ на сватбата ги гледат и полагат усилия да изглеждат щастливи. ЕДИ КОБЪРН в ролята на ревнивата БИВША СЪПРУГА влиза в залата. Кипи от гняв. Камерата се приближава и показва в близък план всеки един от тях, включително и истинската звезда на сцената — Хамелеона.

Мобилният му телефон завибрира и той го вдигна. Беше Лекси. Отново.

— Познай какво стана — започна тя.

— Лекс, не може да ми звъниш на всеки пет минути — отвърна той. — Тук не е позволено да използваме телефони. Асистент-режисьорът е категоричен по този въпрос.

— Знам, знам, но трябваше да ти се обадя — прекъсна го тя. — Интернет гръмна с новината за смъртта на Сид Рот.

— Бебчо, минали са само три часа — отвърна Хамелеона. — Сигурно някой от компанията му на масата е писал в „Твитър“ още преди Рот да се свлече на пода.

— Да, и всички разправят, че очевидната причина е сърдечен удар. Само TMZ^[1] твърдят, че е бил отровен.

— В TMZ е пълно с боклуци. Жалки драскачи. Всичко, което пишат, е лъжа.

— Истина е! — настоя тя.

— Те *не знаят* истината — каза той рязко, като снижи глас до шепот. — Няма как да знаят преди аутопсията. Само че не им пука. Публикуват всякакъв боклук, за да привлекат вниманието към сайта им.

— Не исках да те дразня — извини се тя.

— Грешката не е твоя. Това просто е в разрез със замисъла ми. Според сценария никой не трябва да разбира за отровата до утре. Така ще подсили ефекта от историята с Иън Стюард и Еди Кобърн.

— Как върви?

— Лекси, не мога да говоря сега. На снимачната площадка съм.

— Не в честно! — нацупи се тя, без да прикрива разочарованието си. — Ако не може да съм там с теб, поне гледай да ме държиш в течение.

— Държа те в течение. Нали ти пратих снимка от гардеробната?

— О, супер! В момента вече си имам нов скрийнсейвър с твоя милост, облечен като един от онези гангстери в *Кръстника*. Но все още не знам какво става там.

— В това е проблемът, Лекси, нищо не става. Нищо. Нищичко! Тук има стотина статисти, които се мотаят от девет часа сутринта, но не сме снимали и един кадър от филма.

— Казаха ли ви защо?

— Не ни *казват* нищо. Но чух режисьора Мюленберг да се оплаква на някого по телефона. Еди не иска да излезе от караваната си.

— Вероятно е бясна на Иън. В TMZ се говореше само за това, че ѝ изневерява.

Хамелеона си пое дълбоко дъх. Лекси беше умна. Беше сред най-добрите студенти от випуска си в университета в Южна Калифорния, но интелектът ѝ отстъпваше място на ненаситната ѝ мания за тривиални неща като хороскопи, холивудски клюки и интернет чатове.

— Няма значение дали ѝ изневерява, или не — каза той. — Ако Еди не излезе, Иън също няма да се появи.

— Трябва да излязат — заяви Лекси. — Така е според нашия сценарий.

Хамелеона се засмя.

— Мисля, че в момента Мюленберг е при нея в караваната и ѝ обяснява, че с така и според *неговия* сценарий.

— Ей, задник! Да, точно ти с телефона!

Хамелеона се огледа. Отново беше онзи глупак асистент-режисьорът.

— „Без телефони на снимачната площадка“ наистина означава без телефони.

— Съжалявам. Стоя тук от цяла вечност и ми стана скучно — оправда се той.

— Ти си статист — срязва го асистент-режисьорът. — Плаща ти се, за да ти е скучно. Махни тоя телефон или се пръждосвай заедно с него.

— Да, сър! — отвърна той и прошепна в шепата си. — Лекс, трябва да затварям. И без повече обаждания, става ли?

— По дяволите! — отвърна тя. — Тогава как ще знам кога си приключил със заснемането на следващата сцена?

— Всичко ще бъде в TMZ — каза Хамелеонът. — Гарантирам ти.

[1] Популярен американски сайт за светски новини за известни личности. — Б.пр. ↑

ПЪРВА КНИГА
ХОРАТА ОТ ШОУБИЗНЕСА НЕ СА КАТО
ДРУГИТЕ

1.

Събудих се изпълнен с гняв. Наоколо беше съвсем тъмно, ако не броим светещите цифри 03:14 на дигиталния часовник. Щеше ми се да поспя още три часа, но единственото приспивателно в апартамента беше зареденият пистолет върху нощното шкафче, който с удоволствие бих използвал срещу тъпото копеле, вкарало партньора ми в болница.

Светнах лампата. Под шкафчето имаше навита на руло лилава постелка за йога и реших, че тридесетина минути *сукхасана* и „протягащо се куче“ ще отпуснат мускулите ми и ще ме освободят от стреса.

Наистина свършиха работа.

Към 04:15 вече бях взел душ, бях напълно облечен и пиех чаша зелен чай. Не е любимата ми напитка, но Ерика, инструкторът ми по йога, се кълне, че зеленият чай щял да прочисти чакрите и да помогне на тялото ми да се справи с физическото и психическо напрежение. Бях ѝ обещал, че ще го изпробвам за месец. Правех го само насаме. Ако някой в работата ми надушеше аромат на чаени листенца, щяха да ме скъсат от майтап.

Аз съм детектив първа степен Зак Джордан от Нюйоркското полицейско управление.

В Ню Йорк Сити има тридесет и пет хиляди ченгета и аз съм един от седемдесет и петимата щастливци, назначени в Екипа за разследване на престъпления срещу публични личности.

Екипът беше създаден по идея на кмета. Той е сериозен бизнесмен, който вярва, че управлението на града е като управлението на самолетна компания — винаги гледаш да угаждаш на клиентите с платинени карти. В Ню Йорк това са свръхбогатите, изключително влиятелните и невероятно известните.

Налага се всеки ден да служа и да защитавам милиардери от „Уолстрийт“, спортни звезди с договори за седемцифрени суми, силните на деня и звездите от шоубизнеса. Последната група ни създава най-много работа, вероятно защото повечето от тях са толкова желани, че ги притесняват преследвачи; толкова богати, че

непрекъснато ги обират; и толкова ненавиждани, че стават жертва на убийства.

Естествено, от името „Екип за разследване на престъпления срещу публични личности“ става ясно, че имаме специален отдел, посветен на нуждите на каймака на градското общество. Това си е вярно, но не е политически коректно, затова кметът беше помолил (да се разбира „наредил“) името да не се афишира.

Наричат ни отдел „Специални клиенти“ и за ченге от Ню Йорк това е възможно най-страхотната работа.

Чаят ми изстиваше, затова му сложих захар и пъхнах чашата в микровълновата фурна. Тридесет секунди по-късно беше по-горещ и по-сладък, но все още имаше вкус просто на чай. Включих компютъра и си проверих пощата. Имаше съобщение от Омар, което гласеше само: *Хей, Зак, днес е ГОЛЕМИЯТ ДЕН. Гледай да не строшиш някой крак. LOL^[1]. Омар.*

Натиснах бутона за отговор и написах: „Радвам се, че поне един от нас намира това за забавно“.

Омар Шанкс е или по-скоро *беше* мой партньор до миналата седмица, когато отборът по софтбоул на Полицейското управление игра ежегодния благотворителен мач с пожарникарите и някакъв глупак от пожарната направи плонж към втора база, за да пресече атака, но се натресе в краката на Омар, счупи му глезена на левия крак и му разкъса сухожилието. Според докторите Омар ще е вън от играта поне още четири месеца, затова тази сутрин аз ще се сдобивам с нов партньор.

Казва се Кайли Макдоналд. Между мен и нея има нещо, което мнозина от останалите партньори в полицията нямат — минало. Не ми се ще да се връщам към спомени и да навлизам в подробности, но ще го разкажа накратко.

Беше първият ми ден в Академията. Оглеждах останалите курсисти, когато изведнъж в стаята влезе тя — висока, златокоса богиня, сякаш излязла от песен на „Бийч Бойс“. На стената висеше дефибрилатор и бях почти сигурен, че ще се наложи да го използват върху мен. Беше прекалено красива, за да е ченге. Щеше да й отива много повече да е жена на ченге, и по-точно — моята жена.

Поне половин дузина от момчетата в този момент си мислеха същото и само след секунди тя се озова сред море от тестостерон.

Нарочно не ѝ обърнах внимание, следвайки теорията, че момичетата като Кайли предпочитат момчета, които не им падат в краката и не се лигавят пред тях. Приложението на тактиката ми отне цяла седмица, но накрая проработи.

— Казвам се Кайли Макдоналд — представи ми се тя един ден след часовете. — Май не сме се срещали.

— Да, нарочно те отбягвам — измърморих аз.

— Какво? Защо?

— Заради блузата.

— Каква блуза?

— Онази, която носеше в първия ден, с логото на „Метс“.

— Нека да позная — каза тя. — Фен си на „Янките“, нали?

— Страшен фен съм им, сега и завинаги — отвърнах аз.

— Жалко, не знаех — добави тя. — Заради теб щях да облека тениската си с „Янките“.

— Сериозно се съмнявам, че имаш тяхна тениска.

— На бас за пет долара, че имам!

— Става.

Тя извади мобилния си телефон и поразрови из снимките в него. Накрая намери тази, която търсеше, и ми я показа.

На снимката до Кайли стоеше някакъв дразнещо привлекателен тип, който я беше прегърнал през кръста. Той носеше шапка на „Метс“, а Кайли наистина беше облякла тениска с голям надпис „Янките“ отпред, а с по-дребен шрифт точно под него беше допълнено „да го духат“.

— Плащай — заяви тя.

Красива и умна, как бих могъл да не се влюбя в нея? Дадох ѝ петте долара. Случилото се след това е дълга история, в която има смях, сълзи, щастие и разбито сърце. Както споменах, това е история от миналото, което ми се ще да запазя за друг път. Мога обаче да кажа как свърши всичко: с голяма пищна сватба на Кайли и Спенс Харингтън, онзи тип от снимката в телефона.

Всичко това се случи преди почти десет години, а сега Кайли и аз трябваше да започнем работа като партньори. Никога не е лесно да се сработиш с нов партньор. Нещата стават още по-сложни, ако си отчаяно влюбен в него.

И това, ако вече не сте се досетили, е причината да се събудя
посред нощ.

Излях изпитата до половината чаша зелен чай в мивката. По
дяволите чакрите ми! Трябваше ми кафе.

[1] Акроним на израза *laughing out loud* — смея се с глас; бурен
смях. — Б.р. ↑

2.

Закусвалнята на Гери се намира на ъгъла на Лексингтън авеню и 19-а улица, а точно отсреща е „Хънтър Колидж“. Когато пристигнах, заведението вече беше пълно, но в 5:00 сутринта вероятността да се сблъскаш с колежанчета е сведена до нула. По това време закусваха предимно таксиметрови шофьори, строителни работници и ченгета, едно от които има докторска степен вместо пистолет.

Черил Робинсън е психологът на отдела. В допълнение към отличните си познания за човешкото поведение и изключителното умение да изслушва внимателно, доктор Робинсън притежава и още нещо, което я отличава от останалите психолози, с които съм се сблъсквал — тя е невероятно готина. И въпреки че се кълне, че е деветдесет процента ирландка, има тъмнокафяви очи, гарвановочерна коса и леко мургава кожа, наследена от латиноамериканската ѝ баба.

Няма да излъжа, ако кажа, че бях привлечен от Черил още от деня, в който се запознахме по време на семинара за водене на преговори за освобождаване на заложници. Тя обаче беше омъжена, а за мен това означаваше забранена територия. Наскоро брачният ѝ статус се беше променил, но мастилото по бракоразводните ѝ документи все още не беше напълно изсъхнало. Тази сутрин заварих Черил да седи сама в едно сепаре и съдейки по езика на тялото ѝ и замисления ѝ поглед, тя все още се бореше с призрака на проваления си брак.

Някои мъже биха възприели това като открита покана — самосъжаляваща се жена след зле приключила връзка е лесна мишена, готова да компенсира празнотата в живота си с някоя и друга нощна среща със секс без последствия и очаквания, но аз не съм такъв.

Към настоящия момент двамата с Черил бяхме успели да станем добри приятели, а и ми се струваше, че тя по-скоро се нуждае от приятел, отколкото от ново гадже.

Купих две кафета в чаши за еднократна употреба, сложих едната в хартиен плик и отворих другата.

— Нещо против да се присъединя към теб? — попитах аз и се настаних на канапето срещу нея. — Излъчваш силен сигнал „девойка в беда“, а аз имам от онзи специфичен ген „рицаря спасител на бял кон“.

— Мислех, че всички ченгета имат този проблем — отвърна тя. — Но ти си първият, който идва и се опитва да ме разведри.

— Това е, защото от всяка твоя клетка струи посланието, че си психологът на отдела — заявих аз. — Страх ги е да дойдат и да седнат срещу теб, за да не започнеш да ги анализираш.

— Какво има да се анализира? Всички те са луди, задето са станали ченгета, а щом са ченгета, ще си останат луди.

На масата пред нея стоеше купчинка от отворени пакетчета захар. Взех едно.

— Като дете съм чел цялата поредица „Братята Харди“ — похвалих се аз. — И ако съдя по количеството захар, което е минало през ръцете ти, предполагам, че си тук от около четиресет минути.

— Един час — поправи ме тя, след като погледна часовника си.

— Предполагам, че и психолозите си имат проблеми, които не ги оставят да спят през нощта — казах аз.

— Проблемът е един и същ всяка нощ — обясни тя. — Фред.

— Мислех, че разводът ви е приключил преди две седмици. Според законите на щата Ню Йорк той не би трябвало да е твой проблем.

— Снощи ми написа имейл. Сгодил се е — каза тя.

— Хм — кимнах и погладих замислено въображаемата си брадичка. — И как по-точно ви накара да се чувствате това? — попитах с лек немски акцент.

Тя се разсмя.

— Това е най-лошата имитация на доктор Фройд, която някога съм виждала.

— Всъщност се правех на доктор Фил, но не се отклонявай от въпроса.

— Виж, не ми пука дали копелето ще се ожени отново, но щях да се чувствам по-добре, ако му беше отнело малко повече от две седмици, за да преживее раздялата.

— Права си, докторе — отвърнах аз. — Можеше да почака, докато ти я преживееш. Или, я почакай — ти вече си я преживяла!

Тя се засмя отново.

— Аз приключих с Фред две години преди развода.

— Е, значи сега някоя друга жена ще страда. Всички печелят — заявих аз.

— Много ти благодаря — отвърна Черил. — Сега е мой ред да играя доктор. Теб какво не те остави да спиш, че си станат толкова рано?

— Тази седмица ще е голяма лудница обясних аз. — Тълпа свободомислещи холивудски знаменитости ще се изсипе в Ню Йорк и аз трябва да съм в бойна готовност за пристигането им.

— Разбирам — отвърна Черил. — И това няма нищо общо с факта, че днес е първият ден, в който мястото на твоя партньор ще заеме бившата ти приятелка.

Черил Робинсън знаеше всичко за миналото ми с Кайли. Разказах ѝ го една нощ по време на някакво служебно парти по случай пенсиониране. Черил умееше да изслушва, а аз бях достатъчно пиян, за да се разкрия пред нея. Не съжалявах. Всъщност това имаше терапевтичен ефект, тъй като можех да говоря със специалист и в същото време разговорът ни да е неофициален.

— Знаеш ли, мисля, че си права. Кайли наистина започва днес — отговорих аз. — Всъщност така и не ти благодарих, че ѝ помогна да получи работата.

Ако трябва да посоча едно-единствено прекрасно нещо у Черил Робинсън, то това ще е усмивката ѝ. Изглежда така, сякаш се управлява от специален бутон и в мига, в който бъде задействан, тъмните очи, белите зъби и плътните ѝ устни грейват изведнъж. Малката ми забележка, която може да ѝ е напомнила за нещо друго, явно натисна този бутон и аз бях заслепен от хилядамегаватовата ѝ усмивка.

— Добър опит, детектив — каза Черил. — Да прехвърлиш отговорността. Само че не съм помагала на Кайли Макдоналд да получи работата. Тя се справи съвсем сама. Капитан Кейтс ме помоли да прегледам досието ѝ неофициално. Беше блестящо. Очевидно фактът, че двамата сте имали вземане-даване преди време, не е навредил по никакъв начин на кариерата ѝ.

— Да се надяваме, че това няма да навреди и на моята кариера — казах аз и вдигнах импровизирана наздравица с чашата кафе.

Черил постави нежно ръката си върху моята и се кълна, че за миг щях да изпусна кафето.

— Зак — каза тя с мек тон, — престани да се самосъжаляваш. Остави каквото е било в миналото и започни на чисто.

— Добър съвет, докторе — отвърнах аз и покрих ръката ѝ с шепа.
— Важи и за двама ни.

3.

В старинната сграда от червени тухли със сини парапети и теракотени корнизи на Източна 67-а улица между Трето авеню и „Лексингтън“ от 1880 година се помещава 19-о полицейско управление. Изтегнала се като стар звяр, достолепната пететажна сграда разполагаше с достатъчно пространство да побере над двеста униформени полицаи и десетки детективи, които покриват района на Горен източен Манхатън.

Това е идеалното местоположение и за отдел „Специални клиенти“, чиято юрисдикция обхваща целия град. Нашите помещения се намират откъм северната страна на третия етаж, малко встрани от основната дейност, но затова пък се радваме на близост до знакова част от петте района на града, сред които се откроява „Крайслер Билдинг“, най-красивата и впечатляваща забележителност на града според мен.

Бях на бюрото си, когато чух гласа ѝ.

— О, Шести! — извика тя вместо поздрав.

Бих познал гласа ѝ и насън. Обърнах се и я видях — свободно пусната руса коса, блестящи зелени очи и дразнеща златна халка на безименния пръст на лявата ѝ ръка. Кайли Макдоналд.

— Кей-Мак — поздравих я аз.

— Какво става, Шести? Да не би да си забравил номера ми? — каза тя и обви и двете си ръце около мен, дарявайки ме с дружеска прегръдка.

— Още колко време ще играем на тази глупава игра с номерата? — попитах я аз и вдъхнах познатия аромат на розмарин от шампоана ѝ.

— Според правилата на облога ни ще играем, докато и двамата сме живи. Ако пък се случи да се засечем и в ада, ще продължим и по-дълго. Как я караш, Шести?

И двамата с Кайли сме състезателни натури. Няколко дни след като се бяхме запознали и тя ме беше победила на онзи бас за петте долара, се хванахме на най-сериозния си бас. И аз, и тя бяхме толкова нахъсани да се изявим блестящо в обучението и да се открием от

останалите, че се споразумяхме след завършването победителят да има право да нарича изгубилия баса с поредния номер в класирането. От 275 курсисти аз завърших шести.

— Добре съм — отговорих аз. — А ти как я караш, Първи?

— О, значи си спомни номера ми — подкачи ме тя.

— Не мисля, че някога ще ми позволиш да го забравя.

— А сега, когато сме партньори, ще имам повод да ти го напомням всеки ден. Толкова се радвам! Не мога да повярвам, че се добрах до отдел „Специални клиенти“.

— Аз пък го вярвам, особено след последното ти постижение, което беше на първите страници на вестниците — подхвърлих аз.

— Вярно, това продаде доста вестникарска хартия, но раздразних големите шефове — усмихна ми се тя с ослепителната си усмивка. — И не ми казвай, че не си запознат с детайлите, Зак.

— Може и да съм чул това-онова, но ако обещаеш да използваш името ми вместо номера, никога няма да те попитам дали са истина — отговорих аз.

— Става. Какво си чул?

— Минала си под прикритие и си успяла да заковеш онзи тип, изнасилвил половин дузина медицински сестри.

— Поне това пишеше във вестниците — прекъсна ме тя. — И спри да се ровиш повече.

— Не си работила по случая. Направила си го сама като ченге под прикритие, на свой риск — довърших аз.

— Третата жертва на изнасилване беше приятелката ми Джуди. Тя е медицинска сестра в болницата в Кони Айланд. Смяната ѝ свършва в два през нощта. Отивала към метрото, когато този тип изскочил пред нея, ударил я по лицето, съборил я и я изнасилвил. Дори не се е обадила на 911, позвъни на мен. Беше в истерия. Докладвах за случая и прекарах нощта с нея в болницата. На следващия ден помолих да ме включат в разследването.

— А те са ти отказали, защото са сметнали, че имаш личен мотив — отбелязах аз.

— Посочи ми една жена ченге, която не би имала личен мотив срещу сериен изнасилвач — отвърна Кайли. — Детективът, на когото бяха възложили случая, беше стар, мързелив и тъп. Той никога нямаше да хване престъпника.

— И затова Номер едно решава да тръгне след него сама.

— Не беше кой знае колко сложно — отвърна тя. — Онзи тип имаше един и същи стил на нападение. Атаките му бяха локализирани само в района на Бруклин. Избираще само болници, от които до метрото може да се стигне само по дълги, неосветени алеи.

— Значи си се облякла като медицинска сестра и си тръгнала от болницата към метростанцията. Колко нощи ти отне това? — попитах аз.

— Направих седемнайсет страйкаута. Пипнах го в осемнайсетата нощ.

— Имаше ли подкрепление?

— Зак, не бях натоварена със случая, затова нямаше подкрепление. Всичко, с което разполагах, бяха значката и пистолета, но те свършиха работа.

— Извадила си късмет — отбелязах аз.

— Късметът е за медицинските сестри. Дали е било самоинициатива, не е толкова важно, важното е, че го направих. Дори и да съм нарушила някои правила, голяма работа. Не съжалявам — заяви Кайли.

— Може би затова са те изпратили тук — подхвърлих аз. — Тук постоянно нарушаваме правилата.

— *Ние* ли, детектив Праволинеен? Познавам те, Зак. Ти определено не си от тези, които нарушават правилата. Ти си истински представител на зодия козирог до мозъка на костите си — организиран, подреден, с хладен разум. Образец на сдържаност.

— Хей, не може всички да сме диви каубои — оправдах се аз.

— Вероятно точно заради това са ни събрали като партньори в един екип — отговори Кайли. — *Ние* сме като *ин* и *ян*, истински противоположности.

— Разумното ченге и лудото ченге.

— Разкажи ми за партньора си детектив Шанкс — смени темата тя.

— За Омар ли? Той не е красив като теб. Нито толкова луд.

— Знаеш какво имах предвид. Как е кракът му, коляното или каквото беше там? Нали съм тук за пробен период, върне ли се той, ще ме махнат. Искам да знам с колко време разполагам, за да впечатля сериозно капитан Кейтс и да реши да ме задържи.

— Имаш няколко месеца — отговорих аз. — Но трябва да те предупредя, че Кейтс не се впечатлява лесно.

— От друга страна, ако успееш бързо да я ядосаш, можеш да изхвърчиш отгук още преди обяд — чу се глас някъде зад нас.

Двамата се обърнахме едновременно. Беше началникът ни — капитан Делия Кейтс.

— Аз съм детектив Макдоналд, капитане — представи се Кайли и протегна ръка.

В този момент телефонът на Кейтс се раззвъня и тя погледна името, изписано на екрана.

— Още няма осем часа, а заместник-кметът, който смята за свой дълг да ми досажда до смърт, звъни за четвърти път — отбеляза тя и прие обаждането. — Бил, дай ми пет секунди, тъкмо приключвам нещо. Добре дошла в екипа, детектив Макдоналд — каза Кейтс и дружески чукна с юмрук протегнатата ръка на Кайли. — Сутрешната оперативка е след десет минути. Джордан, ще ми трябваш в офиса преди това.

Шефката ни притисна телефона към ухото си и тръгна към дъното на коридора.

Кайли остана неподвижно на място. Знаех какви мисли преминават през главата ѝ в този момент.

— Не се опитвай да анализираш — казах аз. — Кейтс мисли само за работа и при нея няма предисловия. Ако си очаквала чаша чай и разговор по женски, да знаеш, че няма да стане. Ти каза „здрости“, тя ти каза „здрости“, сега е време да се залавяме за работа. И въобще не си и помисляй да се опитваш да я впечатлиш. Вече е преглеждала досието ти. Нямахте да си тук, ако не беше преценила, че можеш да получиш работата.

— Полезно е да го знам, благодаря — отвърна Кайли.

— Е, партньорите са за това.

4.

Хенри Мюленберг притисна с ръка устата на Еди Кобърн. Тя впи зъби в меката плът и отметна глава, но той не я пусна. Последното, от което се нуждаеше, беше някой идиот да мине в този момент покрай караваната и да чуе виковете ѝ.

Тялото ѝ се разтърси от конвулсии — веднъж, втори път, отново и отново. Тя потръпна още веднъж и се отпусна в ръцете му.

Ръката, притискаща устата ѝ, охлаби хватката си.

— Донеси ми цигара — нареди тя. — На плота са.

Мюленберг стана от дивана и зашляпа гол към задната част на караваната. Беше двайсет и осем годишен вундеркинд, снимал нестандартни филми, които критиците обожаваха, но никой не ходеше да гледа. Беше му писнало да кара десетгодишен опел и да живее в гарсонiera във Франкфурт, затова продаде душата си за „Порше 911“, къща в Бевърли Хилс и договор за три филма.

Първият от тях беше добър, вторият беше почти успешен, но по стандартите на големите филмови студия бе пълен провал. Ако сегашният му филм не успееше да отвее покривите на огромните мултиплекси, щеше да му се наложи да се върне в Германия и да снима музикални клипове за гаражни банди.

Сега се решаваше съдбата му, а тази кучка Еди Кобърн искаше да прецака всичко. Беше дошъл в караваната ѝ, за да се опита да я убеди да се помири с онзи задник съпруга ѝ — Иън Стюарт, който, за голямо съжаление, беше другата звезда във филма. Да я убеди? По-скоро да я измоли на колене.

— Еди, моля те! — беше започнал той. — Навън те чака цял снимачен екип и стотина статисти, които се размотават, а времето върви. Всяка минута, в която отказваш да излезеш да заснемем сцената, струва на студиото по хиляда долара.

— Иън трябваше да помисли за това, преди да започне да чука онази безмозъчна перхидролена силиконка.

— Нямах доказателства — бе отвърнал той. — Слухът за Иън и Девън е единствено и само това — слух, най-вероятно е тръгнал от

някой глупак от студиото, който е искал да създаде малко шум преди премиерата на филма.

— Не знам как е в Германия, хер Мюленберг, но тук, в Ню Йорк, всички слухове са верни.

— Виж, аз не съм брачен консултант — бе сменил стратегията режисьорът. — Знам, че двамата с Иън имате проблеми, но освен това знам, че ти си професионалист. Какво би могло да те накара да отидеш в гардеробната да те преоблекат и да излезеш на снимачната площадка?

Тя носеше късо кимоно от кралскосиня коприна, богато изрисувано с цветя и паунови пера. Тя леко подръпна връзките му и дрехата се свлече на пода.

Чукане за отмъщение. Мюленберг се подчини.

По тарифа от хиляда долара на минута сексът излезе на студиото четиресет и четири хиляди долара. Еди не беше и наполовина толкова добра, колкото непълнолетната звезда от последния му филм, но ако се налагаше да изуча четиресет и шест годишна холивудска дива, за да спаси кариерата си, можеше да случи и на нещо доста по-зле от Еди Кобърн.

Той запали цигарата ѝ, тя засмука жадно и издиша дима в лицето му.

— Надявам се, че не очакваш аплодисменти — заяви тя. — Това си беше единствено и само работа.

— Точно така — съгласи се той. — Значи мога да кажа на Иън, че те очакваме на снимачната площадка след трийсет минути.

— Да. Но преди това си обуи панталона.

5.

— *Хайл Хитлер!* — пошегува се Иън и изпъна дясната си ръка напред, когато Мюленберг влезе в караваната му.

Не му се стори смешно още първия път, когато го видя да го прави, не беше смешно и на стотния. Режисьорът се усмихна насила.

Без никакъв грим Иън Стюарт изглеждаше точно на петдесет и шест години, на колкото и беше. Беше подъл женкар, чиито жертви имаха слаб ангел и огромно его. Някакъв таблоид го беше нарекъл „Ръсел Кроу, но без чара“. От този човек зависеше кариерата на Мюленберг.

— Поговорихме си с Еди — каза Хенри.

— Поговорихте ли си? Забави се в караваната й почти час. Какво ти се наложи да направиш? — попита той и прекара език по устните си.

— Стига, Иън. Това е твоята голяма сцена. Ти настояваше да я включим. Това увеличи бюджета с над три милиона долара — отговори Хенри. — Направих каквото трябваше. Тя е готова за снимки. Сега, моля те, отивай да те гримират, преди да е размислила.

— *Ja, mein Direktor. Danke schön* — отвърна Иън и тропна по войнишки с пети.

По мнението на Мюленберг сцената, която предстоеше да заснемат, беше пълен боклук — сватбена церемония със смокинги. Иън беше младоженецът. Девън Уитакър, двацет и две годишната блондинка, която Иън чукаше, беше булката. Еди играеше ролята на бившата съпруга. Тя трябваше да нахлуе на сватбата с пистолет в ръка и да застреля щастливата двойка.

Но сцената се разиграваше насън, така че голямата звезда щеше да умре драматично, но след това да се завърне за останалата част от филма. В крайна сметка този сън само разводняваше сюжета, който и без това беше обезкървен от четирима различни сценаристи. Но Иън не искаше да заснемат филма без тази сцена. *Глупак.*

— Ей, чу ли за Сил Рот? — попита Иън.

— Да, чух, че се е строполил по време на закуска в „Реджънси“.
Сърдечен удар.

— Ако се вярва на слуховете, било е по-скоро отрова — засмя се
Иън. — Не се изненадвам. Това копеле имаше толкова много врагове,
че е чудно как някой не го е очистил по-рано.

— Виждам, че си силно съкрушен от случилото се — отбеляза
Хенри.

— Направо съм потресен — отвърна Иън. — Сега, когато Рот е
мъртъв, се качвам с една позиция нагоре в списъка на най-мразените
хора в шоубизнеса. Още трима и ще бъда на върха.

— Е, ако това ще бъде някакво успокоение за теб, да знаеш, че за
всички наоколо си безспорният номер едно — отвърна Хенри. — *Хайл
Хитлер!*

6.

Капитан Делия Кейтс е ченге от Нюйоркското полицейско управление до мозъка на костите си. Родена и отраснала в Харлем, тя беше трето поколение полицаи с всички необходими показатели да стигне по бързата писта до позицията на първа жена комисар в полицията — четири години обучение в Колумбийския университет, четири години в Американския морски пехотен корпус и магистърска степен по наказателно право от колежа „Джон Джей“.

Беше малко над четиридесетте, доста привлекателна, с тъмнокафяви очи, безупречна тъмна кожа и топла приятелска усмивка. Отвътре обаче беше по-твърда и от пържола от три долара. Освен това беше роден лидер и най-добрият шеф, който някога бях имал.

Не се случваше всеки ден да ме извика за разговор на четири очи и тазсутрешната ѝ покана ме свари неподготвен. Влязох в офиса ѝ в 07:55.

Срещата се проведе в типичния за Кейтс стил — без предисловия и по същество. Тя каза какво иска, аз отговорих с няколко добре премерени „да“-та и „капитане“ и излязох в 07:56 малко по-объркан, отколкото преди да вляза.

Отправих се към стаята за оперативки и заех мястото си заедно с Кайли и останалите единайсетима детективи. Кейтс влезе точно в 08:00.

— Добро утро, дами и господа — каза тя. — Както всички знаете, кметът е разстлал червен килим с дължина четири хиляди и осемстотин километра с надеждата да спечели сърцата и портфейлите на холивудските филмови магнати. Нашата работа е да ги накараме да се чувстват добре дошли и в безопасност. На практика това е работата, която трябва да вършим всеки ден, но тази седмица ще имаме пет пъти повече хора, на които да служим и да защитаваме. Голяма част от случващото се ще става при закрити врати — срещи, обеди и вечери, обиколки из снимачни площадки — и всичко това, разбира се, при контролиран достъп, като мнозина ще бъдат придружавани и от лична охрана. Освен това ще има и няколко важни публични събития, а това

означава досадни преследвачи на знаменитости, фенове, папараци и рояк други откачалки. Най-голямото събитие се провежда тази вечер в „Радио Сити“. Току-що говорих със заместник-инспектора от управлението на Център-север и знам, че тълпите вече са започнали да се събират. Ще имаме поне стотина униформени, които ще се смесят с тълпата заедно с още трийсет цивилни, включително и всички вие. Лошата новина е, че денят се очертава страшно дълъг. Добрата новина е, че кметът е развързал кесията и ще има бюджет за предоволно допълнително заплащане на извънредните часове работа. Във вторник и сряда са предвидени по-малко светски събития, но вие знаете, че тези хора си падат по здравите купони след тежък работен ден, затова носете мобилните си телефони дори и в тоалетната. След това в четвъртък...

Мобилният ѝ телефон отново се развънтя.

— Разбирате какво имам предвид.

Всички познахме мелодията на телефона. Кейтс го наричаше „телефон за спешни случаи“. Всеки, който знаеше този номер, се ползваше с приоритет пред всеки и всичко, с което тя се занимаваше в момента.

— Капитан Кейтс — отговори на обаждането тя и изслуша гласа отсреща с каменна физиономия. След петнайсет секунди каза само: — Заемаме се. — И затвори. — Работата започва зле — информира ни тя. — Имам мъртъв холивудски продуцент в ресторанта на „Реджънси“ на Шейсет и първа улица и Парк авеню. Предполагаме убийство. Джордан и Макдоналд — вие се заемате с това.

Не съм в състояние да опиша точно случилото се след това. Кайли стана и се отправи към вратата, а аз просто седях там и се опитвах да осмисля реалността на онова, което ме бе събудило през нощта. Сега двамата с Кайли бяхме екип и тръгнахме на първия си случай заедно. Всичко ставаше много бързо. Сигурно не съм се колебал повече от три секунди, но това време беше прекалено дълго за Кейтс.

— Джордан! — извика тя. — Тръгвай!

Тръгнах.

Кейтс се върна обратно към оперативката.

— За тези от вас, които все още не са се запознали с нея, това е новият партньор на Джордан, детектив Кайли Макдоналд. Тя е тук с

временно назначение...

Временно назначение.

Това беше последното, което чух, преди да изляза, но вече нямах ясна представа как се чувствам в така създалата се ситуация.

7.

Хотел „Реджънси“ се намираше на пет минути от полицейското управление.

— Не мога да повярвам, че Кейтс ми възлага убийство още от първия ден — заяви Кайли още щом се качихме в колата.

— Предполагаемо убийство — поправих я аз. — Аз пък не мога да повярвам, че сме поканили всички онези холивудски тежкари тук, в Ню Йорк, и един от тях е мъртъв още преди обяд.

— Какво искаше Кейтс, когато те извика в кабинета си? — попита Кайли.

— Нищо важно.

— Кейтс е прекалено заета, за да те вика за „нищо важно“. Ако не искаш, не ми казвай, но недей да отбягваш въпроса.

— Искаше да знае какво става с Омар.

Беше лъжа, и то плоска. Кайли обаче не се хвана.

— Зак, знам много добре, че съм в изпитателен период. Кейтс трябва да знае дали се справям. Най-добрият начин да го направи, е да те накара да ме наблюдаваш и да й докладваш.

— Това са глупости — възразих аз, — Кейтс сама си прави изводите.

— Да, но ти ще си с мен по дванайсет-четиринайсет часа на ден. Тя ще иска и твоето мнение.

Това беше истинската причина, поради която Кейтс ме беше извикала в офиса си.

На кръстовището на 63-та улица и Парк авеню ни хвана червен светофар.

— Надявам се, че няма да прекарваш по дванайсет-четиринайсет часа на ден, размишлявайки над подобни глупости — казах аз.

— Виж, няма нужда да ми казваш каквото и да било. Ако съм права, навярно ти е казала да не го споделяш с мен. И ако от това ще се почувстваш по-добре, искам да знаеш, че се надявам да го е поискала.

— Защо?

— Вече знаеш, че като ченге съм по-добра от теб, затова не ми пука какво ще й кажеш — засмя се Кайли. — Стига само да не реши да пита съпруга ми. Спенс определено е против да получа постоянно назначение в отдела.

Консултативният съвет в главата ми бе свикан на спешно заседание. *Спенс знае, че така и не успя да преодолееш раздялата с Кайли. Ти си заплаха. Той не иска да прекарваш по шейсет часа на седмица с жена му.*

За мен отговорът беше ясен, но трябваше да го чуя лично, затова попитах:

— И какъв точно е проблемът на Спенс с назначението ти?

— Спенс иска да забременея — отговори тя. — Почти ме склони, когато се появи предложението от отдел „Специални клиенти“. Казах му, че това е работата, за която съм мечтала, и ако успея да я получа, ще се наложи да поотложим бебето с няколко години.

Съветът бързо прегрупира силите си. *Спенс не се конкурира с теб, а с работата ѝ. Ако тя остане като твой партньор, няма да забременее. А сега какво да кажем на Кейтс?*

В зоната пред хотела, обозначена с „Паркирането забранено“, бяха спрели цяла редица лимузини. Наложих се три пъти да включа сирената, преди шофьорът най-отпред в редицата въобще да се сети да ме погледне, и още два пъти, преди да потегли с нежелание и да ми освободи мястото си.

Слязохме от колата.

— Каква ще е тактиката? — попита Кайли. — Ти си старшият. Искаш ли да остана настрана, или да скачам в случая с двата крака?

— Тук няма старши и младши партньори — отговорих аз. — Тук си, защото си добро ченге. Освен това Кейтс каза, че жертвата е холивудски продуцент, а ти имаш допълнителното предимство да си омъжена за човек от бизнеса, затова сигурно знаеш какво прави тези хора такива, каквито са.

— Шести, имам новина за теб — поклати глава Кайли. — Никой не знае какво, по дяволите, прави тези хора такива, каквито са.

8.

— Всички по местата! — нареди асистент-режисьорът.

Хенри Мюленберг си пое дълбоко дъх. Най-сетне беше успял да поеме отново контрола над ситуацията. На десет метра от него, облечен в елегантен винтидж смокинг с черна яка в стил *Казабланка*, Хамелеона си мислеше същото.

— Клапа!

Клапата щракна и асистент-режисьорът извика:

— Бекграунд, начало!

Хамелеона и деветдесет и деветима други гости на сватбата веднага влязоха в роля и започнаха да си говорят небрежно, да се смеят, да отпиват от чашите си и всичко това, без да издават и звук.

— Начало! — извика Мюленберг.

Булката и младоженецът — Девън Уитакър и Иън Стюарт, излязоха на дансинга. Гостите престанаха да си говорят и се престориха на удивени и възторжени, когато щастливата двойка започна първия си танц.

Оркестърът си даваше вид, че свири. Музиката щеше да бъде добавена по-късно, едва в постпродукцията. Иън и Девън се завъртяха из стаята.

— Танци, танци, танци! — извика Мюленберг, очаквайки двойката да застане на предварително определените им места в кадъра. — И сега!

Еди Кобърн влезе в кадър, облечена в чифт широки панталони с висока талия в стил Катрин Хепбърн и свободно падаща копринена блуза с цвят на шоколад.

— Я виж ти! — извика тя и насочи деветмилиметровия „Зиг Зауер Про“ към двойката. — Бившата мисис Минети най-накрая има случай да се запознае с настоящата мисис Минети.

Тълпата реагира с подобаващ ужас. Мюленберг погледна в монитора на близката камера. Еди Кобърн външно изглеждаше хладнокръвна и студена, но отвътре гореше от ярост. „Едва ли се

затруднява да изиграе ревнивата бивша съпруга“, помисли си Мюленберг, но независимо от всичко тя се представяше блестящо.

Иън се обърна към нея, очите му бяха изпълнени по-скоро с гняв, отколкото със страх.

— Остави оръжието, Карла. Ако това е поредната ти мелодрама... — започна той.

Еди стреля в булката — веднъж, втори път. Кръвта изби по дантеления корсаж на сватбената рокля и Девън се свлече на пода. Иън извика и се втурна към Еди. Тя стреля отново. Предната част на бялата му риза се обагри с кръв. Той се препъна, тя стреля отново. Иън рухна на пода и струя алена кръв заля дансинга.

Филмовата смърт беше впечатляваща и Хенри беше успял да я улови и с четирите камери.

— Край! — изкреця той. — Идеално!

Асистент-режисьорът помогна на окървавената булка да се изправи.

— Иън, имаш ли нужда от помощ? — обърна се той към падналия актьор.

Иън Стюарт не отговори. Бореше се за глътка въздух и се давеше; в гърлото му се събираше кръв, която започваше да се стича от отворената му уста по паркета на дансинга.

Момчето от специалните ефекти първо разбра какво става. Капсулите с кръв под сватбената рокля бяха експлодирани точно по план, но кръвта, лееща се от Иън Стюарт, беше прекалено истинска.

— Истинска стрелба! — извика той, втурна се към сцената, грабна ръката на Еди Кобърн и изтръгна пистолета от пръстите ѝ.

Хенри Мюленберг беше точно зад него. Той бързо клекна на пода и вдигна главата на актьора. Кръвта почти беше спряла да тече. Лицето на Иън бе изкривено от болка, устата му зееше отворена, а очите му се вираха безжизнено в нищото.

— Извикайте лекар! — изкреця Мюленберг, макар да усещаше, че е твърде късно.

Статистите бяха скочили на крака, някои от тях все още не разбираха какво е станало, други плачеха, трети се блъскаха в опит да си проправят път напред, за да виждат по-добре.

Хамелеона стоеше в средата напълно неподвижен — приличаше на поредното ужасено лице, сляло се с тълпата.

9.

Двамата с Кайли влязохме във фоайето на хотел „Реджънси“ и неколцина мъже веднага се насочиха към нас — генералният директор, главният готвач и някакъв тип от корпоративния отдел. Директорът ни информира, че един от гостите им с получил сърдечен удар, а Господин Корпоративен допълни, че те тримата били тук, за да ни помогнат с всичко, което е по силите им.

В друго време водещият детектив по случая би се отдалечил в ъгъла с тримата, за да им каже: „Това са пълни глупости! Искате само ченгетата и онзи мъртвец да се изнесат от ресторанта ви колкото се може по-скоро, така че да продължите с обяда и да се престорите, че това никога не се е случвало“.

Днес Полицейското управление на Ню Йорк е различно. Сега практикуваме ЛПУ — любезност, професионализъм, уважение. Благодарих им за помощта, разменихме си визитни картички и любезно ги помолих да ни извинят, докато двамата с партньора ми огледаме тялото.

— Разполагаме с дефибрилатор — каза директорът, сякаш бяхме екип, разследващ застрахователно събитие. — Оказа се обаче, че смъртта е настъпила почти мигновено вследствие на коронарна тромбоза. Не разполагахме с достатъчно време да го спасим.

— Няма да се изненадам, ако се окаже, че този човек е бил страстен пушач — каза Господин Корпоративен.

Вероятно той беше вицепрезидентът, който трябваше да покрива миризливите ситуации. След това ни увери, че хотелът и всички негови ресурси са на наше разположение, за да ни помогнат да се справим с тази трагедия колкото е възможно по-скоро. Ако не броим това, че бяха прехвърлили тялото върху количка за багаж и го бяха прикрили далеч от погледите зад една от рецепциите, не бих могъл дори да предположа за какви ресурси говореше онзи.

Нямам представа как ресторантът на „Реджънси“ е представен в рекламните им брошури, но аз бих го нарекъл старомоден и разточителен — дебели килими, тежки плюшени завеси, копринени

тапети по стените, столове с високи облегалки и всичко това в различни нюанси на златистото.

Червеникавокафявата локва кръв и безжизненото тяло на мъж, който определено нямаше да лети обратно до Лос Анджелис в първа класа, ярко контрастираха с всичко златно наоколо.

— Името му е Сидни Рот от Бел Еър, Калифорния, петдесет и три годишен — информира ни Чък Драйдън, следовател с остър поглед, невероятни инстинкти и тотална липса на добри маниери. С Чък човек никога не можеше да очаква обичайното „здравей-здрасти, колега“. Наричаха го Клъцни-Драйдън, защото винаги караше направо на въпроса без никакви предисловия и излишни приказки.

Запознах го с Кайли, заради което, сигурен съм, той изгуби цели шест ценни секунди от живота си.

— Каква е причината за смъртта? — попитах аз. — Шефовете от хотела настояват, че е сърдечен удар, но съм убеден, че ще се съгласят, с каквато и да е друга подходяща и безопасна причина за внезапна смърт, която би снела отговорността от тях.

— Жертвите на сърдечен удар обикновено не пълнят гащите — отвърна Драйдън. — Мисля, че е бил отровен, но няма как да знаем със сигурност, докато не получим токсикологичния доклад от аутопсията.

— Мерси — отговорих аз.

Чък просто кимна и продължи работата си.

— Чу ли това? — попита ме Кайли. — Той каза, че е бил отровен.

— Мисли, че е отровен — поправих я аз.

— Надявам се да е прав — отвърна Кайли, — никога преди не съм работила по случай на убийство с отрова.

— В такъв случай мога ли да ти дам един малък безплатен съвет?

— Разбира се.

— Наблюдават ни много хора. Опитай се да не изглеждаш чак толкова въодушевена.

10.

Няма нищо друго, което би опразнило ресторант толкова бързо, колкото труп, потънал в кръв. Казаха ни, че някой извикал: „Обадете се на 911!“, още щом Рот се строполил на пода. След това всички едновременно извикали: „Сметката, моля!“.

До появата на първите двама униформени полицаи на местопрестъплението по-голямата част от свидетелите вече са били напуснали страдата. За щастие, в случая ставаше въпрос за хотел „Реджънси“, а не за „Старбъкс“, и закопчаният чак до брадичката оберкелнер Фелипе с вродената си готовност да бъде полезен ни увери, че може да провери в листа си с разпределението на местата и да възстанови напълно списъка с присъстващите в ресторанта от момента на отварянето му до минутата, в която е починал Рот.

— Мистър Рот седеше на маса дванайсет с още четирима души — обясни Фелипе и добави: — Двама от тях са все още тук.

Посочи двама мъже в началото на тридесетте, седнали на маса в ъгъла със сребърна гарафа и две чаши за кафе между тях.

Погледнах натам. Единият от мъжете се ухили и започна да маха.

— Изглежда, приема смъртта на Рот доста добре — обърнах се аз към Кайли. — За какво, по дяволите, се е размахал така?

— Заради мен — отвърна тя. — Познавам го. Приятел е на Спенс.

Приближихме се към тях и мъжът се изправи.

— Кайли! — поздрави я той. — Знаех, че си ченге, но кой е непознатият с теб?

— Това е партньорът ми детектив Зак Джордан — отвърна тя и се обърна към мен. — Зак, това е Харолд Скот.

— Приятелите ме наричат Скоти — поясни той и стисна ръката ми. Той ни представи на другия човек на масата: — Това е Ранди Писейн. Закусвахме със Сид Рот, когато почина.

— Благодаря ви, че сте останали — казах аз. — Можете ли да ни разкажете какво се случи?

— В един миг Рот си беше добре, разправяше ни истории от бранша. Този тип е работил с всички — Истууд, Нюман, Брандо, най-големите сред големите имена. Ще ми се да ви разкажа, дори и половината от онова да е истина...

— Скоти — прекъсна го Кайли, — какво точно *се случи*?

— Както и да е. Накратко, както си разказваше, изведнъж се изправи, започна да повръща, получи някакъв пристъп и се свлече. Разби си главата при падането и кръвта плисна навсякъде. Беше отвратително. Виждали сме доста по-гадни неща на филм, но на живо е... истинско. Ужасно е.

— Рот хвана ли се за гърдите, ръката или рамото, когато се случи това? — попита Кайли.

— Не знам — сви рамене Скоти. — Всичко стана доста бързо. Освен това бях отвратен, че повръща.

— Искате да разберете дали не се е държал за гърдите, както правят хората при сърдечен пристъп? — намеси се и Писейн.

— Да.

— Не, нямаше нищо такова — отвърна Писейн. — Вижте, не съм лекар, но съм писал сценарии за два сезона на *От местопрестъплението: Маями* и трябва да ви кажа, че това, което стана с Рот, прилича на епизод, в който един тип беше отровен.

— Имате предвид хранително отравяне? — попитах аз, а той ме изгледа така, сякаш бях идиот.

— Не! Отравяне с цел убийство. Не гледате ли *От местопрестъплението: Маями*?

— Говорите за убийство — прекъснах го аз, — а знаете ли дали господин Рот е имал някакви врагове?

И двамата мъже се засмяха.

— Ще е доста по-лесно, ако ни питате дали е имал някакви приятели — отбеляза Скоти.

— Скоти е прав — намеси се и Писейн, — проверете го в *Гугъл*. Той беше безскрупулно копеле, но всички искаха да работят с него, защото знаеше как да прави купища пари.

Благодарихме им и се отдалечихме, за да намерим Драйдън, който все още правеше снимки на дванайсета маса.

— Един от свидетелите потвърждава твоята теория — казах аз. — Твърди, че симптомите на Рот, преди да умре, били същите като при

отравяне.

— Той лекар ли е? — попита Драйдън.

— Сценарист на *От местопрестъплението: Маями*.

— Този сериал е пълен боклук. Никога не го гледам.

Фелипе беше проявил благоразумието да не разчиства масата на Рот. На нея все още имаше пет чинии, пет чаши за кафе, пет за вода и само една празна чаша за сок.

— Това е Рафе — каза Фелипе. — Той беше сервитьорът на мистър Рот.

— Къде седеше господин Рот? — попитах аз.

Рафе посочи към чашата за сок.

— Чък, можеш да прибереш всичко и да го опишеш, но когато започнеш да го изследваш в лабораторията, направи ми услуга и започни от чашата за сок — обърнах се аз към Драйдън.

— Може би ще е добре да се тества и всичко в кухнята — предложи Кайли. — Само в случай че някой е решил да изтрови целия ресторант и Рот е бил първият, който е отпил от отровата.

Чък поклати едва забележимо глава в знак, който наподобяваше съгласие.

— Рафе — обърнах се аз към сервитьора, — ти ли донесе сока на господин Рот?

— Не. Имаше един помощник — нов е, латиноамериканец. Помолих го да сервира кафето. Когато е дошъл на масата, Рот го е помолил за чаша доматиен сок и той му го е донесъл.

— Как се казва този помощник?

— Не знам — отвърна Рафе. — Както ви казах, беше нов.

— И къде е той сега?

— Не знам — сви рамене сервитьорът. — Не е тук, не е и в кухнята. Вероятно си е отишъл у дома.

Погледнах към Фелипе и той поклати глава.

— Не сме имали нови помощници на смяна днес — уточни той. — Седмицата е натоварена. Ползвам само редовните сервитьори и никой нов. Онзи, който е донесъл сока... не знам кой би могъл да бъде.

Мобилният ми телефон иззвъня. Беше Кейтс.

— Докладвай какво става — каза тя.

— Намираме се в хотел „Реджънси“. Възможното убийство все повече започва да прилича на умишлено, но трябва да дадем време на

лабораторните мишки да направят дисекция и да излязат със заключение. Ще се връщаме в управлението.

— Недейте — настоя Кейтс, — трябва да отидете в „Силвъркъл Студиос“. Имаме нов труп — Иън Стюарт, актьора.

— Какво се е случило? — попитах аз.

— Бил е застрелян — отвърна Кейтс.

— Някой видял ли е нещо?

— Има около стотина свидетели — отговори тя. — А ако се окаже, че никой от тях не може да ни помогне, цялата история я имаме заснета на филм.

11.

Дадох на Фелипе електронния си адрес и му казах да ми изпрати списък на всички присъствали в ресторанта.

— А двамата, които са закусували с Рот и са си плюли на петите, преди да дойдат ченгетата, сложи най-отгоре в списъка — настоях аз.

Мислех да помоля Рафе да седне с някой от нашите художници, за да скицират портрета на помощника, но после реших, че ще е чиста загуба на време. Нямахме никакъв смисъл да разпространяваме портрет на млад пуерториканец, който прилича на половин милион мъже от Източен Уилямсбърг до Спениш Харлем.

Благодарих на Фелипе и насочих Кайли към изхода. Както и очаквах, нечестивата тройца от мениджъри в „Реджънси“ ни очакваше в коридора.

— В ресторанта има ли охранителни камери? — попитах аз, а мениджърът ме изгледа така, сякаш току-що бях попитал дали не шпионират гостите си в банята.

— Тук е хотел „Реджънси“ — отвърна той. — Клиентите ни идват тук заради дискретността и зачитането на личното им пространство.

— А в сервизните помещения отзад? Не наглеждате ли кухненския персонал? — продължих аз.

— Правехме го, но... — започна той и погледна към главния готвач. — Етиен поиска да махнем охранителните камери, когато пое ръководството преди две години.

Широкоплещестият шеф махна с ръка в явен жест, че не съжалява за решението си.

— Това е обидно и смуцава работата на персонала — каза той.

Предишният ми „аз“ щеше да каже нещо от рода на: „Така можеш да плюеш в нечия буябес^[1], ако са те ядосали“, но обучението ми по добри маниери взе връх и вместо това казах само:

— Ще ни трябва списък на всички, които са работили тук тази сутрин.

— Добре — съгласи се главният готвач Етиен.

Оказа се, че не е чак толкова добре за онзи тип от корпоративния отдел.

— Това наистина ли е необходимо, детектив? Все пак става въпрос за сърдечен удар.

— Това е полицейско разследване — казах аз. — Двамата с партньора ми трябва да тръгваме. Ще говорим по-късно.

— Чакайте! — спря ни главният готвач. — Налага се да подготвим всичко за обяд. Колко още време ще е нужно за това... — поколеба се той и посочи към мъртвеца на килима в ресторанта.

Сигурен съм, че готвачът намираше присъствието му за „обидно и смущаващо работата на персонала“.

— Съжалявам, че се наложи да чакате толкова дълго. Ще го изнесат до няколко минути. Благодарим ви за търпението — отвърнах аз.

Това бе класическият отговор, който келнерите бяха обучени да дават на клиентите винаги когато вечерята, която са поръчали преди час, все още не е излязла от кухнята.

Дълбоко се съмнявам, че главен готвач Етиен разбра иронията.

[1] Рибена супа от средиземноморското крайбрежие на Франция.
— Б.пр. ↑

12.

Кайли изчака да се качим в колата и едва тогава проговори.

— За двама детективи, разследващи убийство, не сме постигнали особен напредък.

— Технически погледнато, все още няма нищо за разследване. Единственият свидетел, който твърди, че е убийство, се занимава професионално с писане на криминални сюжети. Чък Драйдън знае какво е станало, но той няма да се намеси, докато не се върне в лабораторията си с тестовите образци, пълни с доказателства.

— Стига, Зак — прекъсна ме Кайли, — мисля, че можеше да се обади в лабораторията още докато беше на местопрестъплението. Според мен някои ченгета са прекалени буквояди.

— Сърдиш му се за това, че е буквояд? Кайли, човекът е по-скоро учен, отколкото полицаи. Цялата му работа е в това да бъде...

— Хванах ли те! — ухили се тя или поне усмивката ѝ започна като хилене, след което прерасна в глупав момичешки кикот. — Да не мислиш, че наистина имам проблем с ченгетата, които си вършат работата по учебник?

— Съжалявам, носи ти се славата, че имаш навик да работиш своеволно — отвърнах аз.

— Такава бях някога. Новото ми „аз“ на практика е момиче скаут. Мисията ми е да играя по правилата и адски да впечатля капитан Кейтс, за да стана твой постоянен партньор за следващите няколко години.

И да не забременееш.

Завих на изток по 59-а улица покрай „Блумингдейл“ и пресякох Трето авеню. Мостът на 59-а улица, водещ към Куинс, беше право пред нас.

— Значи няма да се връщаме обратно в офиса — отбеляза Кайли.

— Кейтс се обади. Имало стрелба в „Силвъркърп Студиос“.

— Господи! Спенс е там.

Когато за пръв път видях снимката на Спенс Харингтън на мобилния телефон на Кайли, докато учехме в академията, той беше

пробиващ телевизионен сценарист и нейно бивше гадже. Десет години по-късно той беше вече изпълнителен продуцент на хитов полицейски сериал, който се снимаше тук, в Ню Йорк.

Щеше ми се да мога да кажа, че го мразя, но Спенс е свестен тип. Тогава Кайли го беше зарязала, защото преследваше кариерата си в полицията, а той се беше забъркал с кокаин. Само че Спенс не искаше да се откаже от нея толкова лесно и без да каже нито дума, беше влязъл в клиника за лечение на зависимости. Двайсет и осем дни по-късно той се беше появил отново чист от кокаина и отчаяно беше помолил Кайли да му даде втори шанс. Тя го направи и трансформацията му се оказа забележителна. Година по-късно вече бяха женени.

В мига, в който ѝ казах за стрелбата в „Силвъркърп“, Кайли се превърна от кораво ченге в притеснена съпруга.

— Извинявай — успокоих я аз, — не ти казах, че жертвата е Иън Стюарт. Не знаех, че Спенс работи в „Силвъркърп“.

— Работи по нов сериал — каза тя и напрежението видимо изчезна от лицето ѝ. — Отново полицейски сериал, но е много добър. В сряда вечерта ще излъчат пилотния епизод пред холивудските знаменитости. Всичко е част от рекламното послание „Сподели удоволствието да снимаш в Ню Йорк“, което кметът се опитва да наложи.

— Кметът яко е загазил — отвърнах аз. — Споделянето на това удоволствие току-що придоби ново значение.

Тя извади телефона си и натисна бутона за бързо набиране.

— Хей, бибчо, аз съм. Добре ли си?

Нямаше нужда да съм детектив, за да се досетя кой беше „бибчото“.

— Спенс е добре — обърна се тя към мен.

— Кажи му здрасти и от мен — кимнах аз.

— Зак ти праща здрасти. Знаеш ли, че в студиото е имало стрелба? — попита тя, след което последва пауза.

— Тогава защо не ми звънна, за да не се тревожа за теб? — продължи тя, след което последва още по-дълга пауза.

— О, не съм си проверявала имейла. Другия път звънни. Зак няма да има нищо против.

— Какво няма да имам против? — попитах аз.

— Спенс не се обадил, защото е първият ми ден на новата работа и не искал да ни притеснява — осведоми ме тя.

— Не ни притесняваш, Спенс! — извиках аз.

— Двамата със Зак сме в колата — обясни тя. — В момента сме на моста и... готов ли си да го чуеш? Натовариха ни със случая с Иън Стюарт.

Последва по-дълга пауза, в която Спенс говореше.

— Добър съвет! — съгласи се Кайли — Благодаря. И аз те обичам — каза тя и затвори.

— Какъв точно добър съвет ти даде Спенс? — заинтересувах се аз.

— На площадката се носел слух, че стрелбата е случаен инцидент, но той самият не го вярвал.

— И защо?

— Каза, че по задници като Иън Стюарт не стрелят случайно.

13.

Преди да се превърне в център на филмовата индустрия в Ню Йорк, студиото „Силвъркъп“ е било хлебопекарна. Не се шегувам. До началото на 80-те години на ХХ век „Силвъркъп Уайт“ бил производител на едни от онези меки като сьонгер хлебчета за сандвичи, които се правели предимно от брашно, вода и въздух и представлявали голям хит за поколението на родителите ми.

Но както писаха някои вестници още тогава, някой най-сетне осъзнал, че има повече хляб в правенето на филми, отколкото в правенето на... хляб. Така се и оказало, защото трийсет години по-късно „Силвъркъп“ вече е най-голямата филмова продуцентска компания на Североизтока.

Единствената следа от някогашната му слава беше вечният знак „Силвъркъп“, който все още се извисяваше високо в небето, точно над моста, водещ към „Куинс“. Единственото, което бяха направили, бе да променят надписа „хляб“ със „студио“.

Завих надясно по отбивката за изход от магистралата и преминах покрай редица складове, ремонтни работилници и други грозни индустриални постройки, типични за Лонг Айланд. Три полицейски коли от 108-о управление вече бяха паркирани пред комплекса на 22-ра улица и един униформен полицай ми направи знак да мина през предната врата.

Боб Райцфелд ни чакаше на паркинга. Той е бивш лейтенант от полицията, който обича да се хвали, че единственото нещо, което не му се удава в този живот, е да стои без работа. Беше се пенсионирал с максимална пенсия, беше опитал да играе голф и тенис, както и да ходи за риба, но нито едно от тях не му се беше понавило и само три месеца след пенсионирането беше подписал договор за частна охрана в „Силвъркъп Студиос“ за петнайсет долара на час. Две години по-късно вече си беше извоювал началническото място.

Слязох от колата и двамата си стиснахме ръцете.

— Радвам се, че си тук, Зак. Не ни достигат хора, които кметът да навиква — започна той.

— Сигурен съм, че не е много доволен от случилото се — отбелязах аз.

— Много ясно. Това е първият ден от седмицата „Холивуд на Хъдсън“. Кметът крещи и твърди, че щял да смени името на „Убийства на Хъдсън“, но проклет да съм, ако дръзна да поправам Негова Чест, когато е подпалил.

Кайли слезе от колата и Райцфелд ѝ хвърли бърз преценяващ поглед, след което полицейският му мозък бързо събра две и две.

— Чух, че Омар е в болнични, но не ми казвай, че това е новата ти партньорка.

— Да не би да се познавате? — попитах аз.

— Знам само, че тази млада дама е мисис Спенс Харингтън, но съм чувал доста и за детектив Кайли Макдоналд — отвърна той и се обърна към нея. — Е, как е в отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркското полицейско управление?

— Днес е първият ми ден, но не ме оставят да скучая — каза тя.

— Подготви се за бойно кръщение с огън. Тялото е в Студио X, на две минути пеш от тук. Ще ви разкажа основното по пътя — каза той и тръгна към студиата, разположени откъм Четиресет и трето авеню. Двамата с Кайли го последвахме.

— Жертвата е Иън Стюарт. Всичко, което сте чели във вестниците за него, в смисъл че бил абсолютен задник, е вярно. Наближава шейсетте и би трябвало вече да се приготвя да играе роли на дядовци, но все още се мислел за достатъчно секси, за да е в главната мъжка роля. Не можел да си държи дюкяна закопчан и налитат на всичко по-младо, което се върти наоколо, а и се носи слух, че не бил особено придирчив по отношение на половата принадлежност. Чукал се е с Девън Уитакър, младата звезда във филма, което никак не допадало на Еди Кобърн, другата звезда във филма, която е и последната му съпруга. Тази сутрин Еди направила голяма сцена, заключила се в караваната си, заради нея снимките закъснели с няколко часа. Накрая режисьорът отишъл да я освободи с лоста си и като казвам „лост“, мисля, че се сецате какво имам предвид.

— Кой е режисьорът? — попита Кайли.

— Някакъв младок от Германия — Хенри Мюленберг, когото наричат Мулето. Според слуховете дължи прякора си не толкова на

това, че е адски упорит, а на анатомичните си дадености. И като се има предвид, че е чукал съпругата на жертвата само преди няколко часа, това автоматично го прави интересен за разследването. Но той е добре „напудрен“, затова няма да получите много от него, докато носът му не се изчисти от белия прах.

— Какво можеш да ни кажеш за стрелбата? — попитах аз.

— Оръжейникът на студията е опитен професионалист. Името му е Дейв Уест. Занимава се със сценични оръжия повече от двайсет години. Той дал на Еди деветмилиметров „Зиг Про“, който би трябвало да е зареден с халосни патрони. Тя стреляла два пъти в Уитакър и нямало никакъв проблем. След това стреляла още два пъти в Стюарт и сякаш по чудо убила развратното невярно копеле, за което е омъжена. Еди твърди, че не е знаела, че пистолетът е зареден с истински патрони.

— Мислиш ли, че е знаела? — попита Кайли.

— Не. Крила се е в караваната си цяла сутрин. А и няма такава сума, която би могла да убеди човек като Дейв Уест да сложи истински патрони в пистолета. Мисля, че някой от снимачната площадка се е добрал до него и е сменил пълнителя.

— Това въобще възможно ли е? — попитах аз.

— Не е, ако Дейв си вършеше работата по учебник — отвърна Райцфелд. — Но жена му е тежко болна и вниманието му невинаги е насочено изцяло към работата. Миналия месец го хванах, че е забравил един от оръжейните шкафове отворен, и му четох конско за това. Закле се, че няма да го допусне отново, но както казах, жена му е зле и невинаги е в състояние да се съсредоточи върху онова, което върши.

Озовахме се право пред гигантските врати на Студио Х.

— Грешката е моя — отбеляза Райцфелд. — Ако бях наблюдавал Дейв по-внимателно, това нямаше да се случи.

— Боб, наоколо обикалят хиляди хора. Не можеш да отговаряш за всеки един от тях — отвърнах аз. — Как може да се самообвиняваш?

— Аз съм шеф на охраната, Зак, а това включва и безопасността при боравене с огнестрелно оръжие — отвърна той. — Няма никакво значение дали се самообвинявам, или не. Някой така или иначе ще ме

обвини. Това е шоубизнес — лайната винаги намират начин да изплуват.

14.

Бях свикнал да се мотая из снимачните площадки още от дете. Майка ми беше гримьорка, а аз бях само на няколко години, когато реших, че вече съм твърде голям за бавачка, а тя не искаше да ме оставя сам вкъщи, затова след училище винаги ходех при нея, докато снимаха някоя реклама, музикален клип или филм.

От малък тя ме беше научила на всичко, което трябваше да знам, за да разбера хората от шоубизнеса. „Те живеят с мисълта, че акото им мирише на шоколадови бисквити. Не е така, но се чувстват по-добре, ако и ти се преструваш, че е истина“.

Покрай работата ми в отдел „Специални клиенти“ бях се срещал с много хора, които бяха убедени, че са истински божи дар за този свят. Мога да ги усетя какви са от километър, но съветът на мама направи работата ми много по-лесна.

Аз, Кайли и Боб преминахме през вратите в Студио X, което е приблизително с големината на един квартал. За холивудските мащаби не е кой знае какво, но за стандартите на Ню Йорк си е доста впечатляващо.

Зад камера имаше около четиресет души и всички те ни огледаха внимателно, докато си проправяхме път през кабели, стойки за прожектори и тонколони. Спряхме се в края на снимачната площадка, която представляваше банкетна зала с наредени в полукръг маси, пълни с порцеланови съдове за хранене, кристални чаши и екзотични цветя. Поне на такива приличаха, когато ги заснемеха на филм. В действителност всичко беше пластмасово. В средата на централната маса се издигаше пищно декорирана пететажна сватбена торта, която знаех, че трябва да е от стиропор, защото сметаната никога не би издържала на високите температури под прожекторите.

— Елате да се запознаете с младоженеца — каза Боб. — Тук на дансинга е.

Около стотина статисти в смокинги и дълги рокли стояха отстрани и си говореха. Бъбренето им премина в шепот, докато ни

гледаха как си слагаме хартиени калцуни, преди да пристъпим внимателно към локвите кръв.

Иън Стюарт лежеше по гръб. Гримасата, замръзнала на лицето му, бе запечатала последната му емоция. Приличаше на нещо средно между „О, господи!“ и „Какво, по дяволите?“, но може и да грешах. Мъртвецът си личи отдалеч, а Иън със сигурност беше по-мъртъв от всякога.

На местопрестъплението ни чакаше друг следовател — Маги Арнолд, млада, красива и далеч по-дружелюбна от Чък Драйдън. Бяхме флиртували и друг път, когато се бяхме засичали на местопрестъпление, и сега тя ме дари с огромна усмивка още щом ме видя. Запознах я с Кайли и поисках да ми каже в едно изречение какво точно се е случило.

— Май ще мога да събера всичко в едно изречение — каза тя. — Отнесъл е два куршума от деветмилиметрово оръжие, един в гърдите и един в гърлото. Кръвта му е изтекла доста бързо.

— Оръжейникът твърди, че е заредил пистолета с халосни патрони — отбеляза Кайли.

— И аз му вярвам — отвърна Маги. — Взехме отпечатъци от оръжието. Отвън целият пистолет е покрит с пръстови отпечатъци, които вероятно ще съвпадат с тези на Еди Кобърн, но пълнителят и останалите патрони са били избърсани внимателно. Ако оръжейникът последен е пипал пистолета, по пълнителя би трябвало да са неговите отпечатъци.

— Значи Дейв казва истината — обади се Боб. — Някой е сменил пълнителя.

— И този някой може все още да е тук — допълних аз. — Колко време след стрелбата затворихте студиото?

— Не достатъчно бързо. Отначало настана хаос, след това някой се обади на 911. Бяха минали почти десет минути преди да ми се обадят по радиостанцията, и аз наредих да заключат и да не пускат никого да излиза. Човекът, когото търсим, е имал предостатъчно време, за да се измъкне — обясни Боб.

— Не съм много сигурен дали това има някакво значение — заявих аз. — Който и да е сменил пълнителя, може да е напуснал мястото много преди стрелбата.

— Съмнявам се — намеси се Кайли.

— И защo?

— Огледай се наоколо — каза тя и направи широк жест с ръка по посока на богато украсената бална зала, преминавайки през стотината изтупани в костюми, докато накрая показалецът ѝ спря върху потъналото в локва кръв тяло. — Това е класическа кинодрама. Спектакълът е прекалено грандиозен, за да бъде пропуснат. Обзалагам се с теб на пет долара, че който и да е сложил истински патрони в онзи пистолет, е останал, за да види как Иън Стюарт ще умре.

Не приех облога. Има нещо, което съм научил през годините за обзалаганията с Кайли, и това е, че тя почти винаги печели.

15.

Добротата на Дейв Уест си личеше още от погледа му. Беше около петдесетгодишен афроамериканец с тъничък мустак над горната устна и почти никаква коса по главата. Имаше меко кръгло лице, което съм сигурен, че би грейнало, ако се усмихнеше, и кафяви очи, изпълнени с тъга и объркване. Въпреки това обаче си личеше, че е добър човек.

Предложих на Кайли да поеме разпита, но тя отказа.

— Не тук и не сега — отклони предложението ми тя.

Уест седеше на една маса в далечния край на студиото с недокосната чаша кафе пред себе си.

Двамата с Кайли се представихме и аз седнах срещу него, тя остана права отстрани.

— Разбирам, че сте притеснен. Може ли да поговорим? — попитах го аз.

— Вината е моя. Аз се издъних — отговори той.

— Дейв! — прекъсна го Райцфелд.

Хвърлих му един кос поглед и той вдигна ръце в знак на извинение.

— Съжалявам — извини се той, — но не мога да допусна да се самообвинява.

— Господин Уест — започнах отново аз, — моля, просто отговаряйте на въпросите ми. От колко време работите като сценичен оръжейник?

— Имам разрешително за ОПСХП от двацет и три години и един месец.

— Какво е ОПСХП?

— Оръжия, приспособени за стрелба с халосни патрони — отговори той. — Има сценични оръжия и истински. Сценичните са безвредни, но не са автентични. Затова повечето режисьори предпочитат да използват истински оръжия, заредени с халосни патрони.

— Вие ли доставяте патроните?

— Понякога да, понякога не. Но аз имам пълен контрол над всички ОПСХП на снимачната площадка и винаги последната дума дали едно огнестрелно оръжие е безопасно за използване в сцена, е моя.

— Какво точно се случи днес?

— Пистолетът беше деветмилиметров „Зиг Зауер Про“. Действието във филма се развива през четиридесетте години и ми трябваше пистолет от онова време. Това оръжие беше на доста години, но в отлично състояние. Аз лично го почистих и заредих пълнителя с халосни патрони — каза той и на лицето му се появи бледо подобие на усмивка. — Точно така, както вече ви казах, занимавам се с огнестрелни оръжия от двайсет и три години. Трудно може да объркаш халосен патрон с истински. Вие сте ченге, би трябвало да знаете. Халосните нямат оловен връх. Тези, които аз използвах, имаха пълнеж от червен памук в картонена тръбичка. Напълно безопасни са, освен ако не се стреля с тях наистина от много близко разстояние, но аз бях говорил с режисьора и знаех, че Еди ще бъде на около три метра разстояние.

— По кое време поставихте халосните патрони в пълнителя? — попитах аз.

— Между девет и девет и петнайсет сутринта. Трябваше да започнем снимки в девет и половина, но нещо се беше случило с Еди и се наложи да почакаме няколко часа.

— И къде беше пистолетът през това време?

— Има шкаф, който се заключва — каза той, след като се поколеба за миг.

— Бяхте ли го заключили? — поинтересувах се аз.

Долната му устна потрепери, а в очите му бликнаха сълзи.

— Оставих го на масата. Мислех, че снимките ще започнат всеки момент.

— Възможно ли е някой да е дошъл тук и да е пипал пистолета?

— Огледайте това място — кимна той. — Казват му оръжейна, но няма нито стени, нито врата, отворено е отвсякъде и е на шест-седем метра от масата с реквизита. Всеки може да дойде насам и да пипа всичко, но аз седях точно... — започна той и внезапно замлъкна, осъзнал нещо.

— Имало ли е момент, в който пистолетът не е бил пред погледа ви?

— За две-три, най-много пет минути, може би... — колебливо каза той.

— Колко време би отнело да се смени пълнителят?

— Пет секунди. Но кой и защо ще иска да го прави?

— Да речем, че някой е решил да го направи. Как би могъл предварително да знае кой е точният пълнител? Този, който би паснал на пистолета, който сте използвали?

— Пише го в бележките към сценария — отвърна той. — Всичко, което правим, е написано на хартия и го разпространяват из цялото студио. Този „Зиг Зауер Про“ беше включен в бележките още отпреди началото на снимките. Всеки би могъл да ги е прочел.

— В кой момент дадохте пистолета на Еди Кобърн?

— Мисля, че беше към единайсет и трийсет.

— Проверихте ли, за да се уверите, че това е правилният пистолет?

— Да. Свехих серийния номер, извадих и погледнах и в пълнителя, но... — Той взе чашата изстинало кафе пред себе си и отпи.

— Но какво? — подтикнах го аз да продължи.

— В пълнителя на точно този модел „Зиг Зауер Про“ може да се видят само най-горните два патрона. Погледнах и видях две червени памучни връхчета. Откъде да знам, че останалите под тях са били истински? Но грешката е изцяло моя. Предоверих се.

— Какво стана, когато госпожа Кобърн стреля с пистолета? — продължих да питам аз.

— Стреля два пъти по булката Девън Уитакър — обясни той. — Така беше по сценарий. Тогавата нейните капсули с кръв експлодираха и тя се свлече на пода. След това Еди стреля още два пъти в Иън. Още щом чух изстрелите, разбрах какво става. Отзвучаването при халосните патрони е различно. Замръзнах на място. За щастие, Алън, момчето от специалните ефекти, изтича напред и изби пистолета от ръката на Еди, но дотогава... — Той зарови лице в шепите си и тялото му се разтrese от безсилен плач.

Едно нещо беше ясно — Дейв Уест не беше убиец. Беше нещастник, който щеше да се натовари с вината на неизвестен

садистичен убиец. Райцфелд беше споменал, че съпругата на Дейв е много болна, но самият той не беше споменал за нея нито веднъж, нито пък беше използвал състоянието ѝ като извинение. Беше си позволил да отклони за миг вниманието си от смъртоносната си професия и сега с готовност щеше да си понесе всички последствия от допуснатата грешка.

Дейв спря да хлипа и ме погледна в очите.

— Съжалявам — тихо казах аз.

— Давайте — продължи той и спусна ръце зад гърба си. — Това ви е работата.

— Дейв Уест, арестуван сте за убийство по непредпазливост, причинило смъртта на Иън Стюарт — казах аз.

Прочетох му правата, докато Кайли и Боб Райцфелд ни наблюдаваха съчувствено.

Никога преди не се бях чувствал толкова зле от това, че трябва да арестувам някого. В този миг обаче се случи нещо, което обърка нещата още повече. Чувството ме удари в стомаха и се загнезди там. Кайли беше права. Убийството на Иън Стюарт беше прекалено зрелищен спектакъл, за да бъде пропуснато. А който и да беше подменил безопасните халосни патрони с бойни, в момента се намираще в залата и безмълвно ме наблюдаваше как закопчавам белезници на невинен човек.

16.

Може би си мислите, че един ококорен, превъзбуден и свръхразговорлив човек е идеалният свидетел за разпит. Но не и когато хиперактивността му се дължи на въздействието на кокаин.

Младият нашумял режисьор Хенри Мюленберг беше напълно безполезен. Дори и да оставехме настрана разширените зеници и потеклия му нос, достатъчен беше и един въпрос, за да разберем, че е твърде напудрен, за да ни бъде от полза.

Въпросът беше: „Можете ли да ни разкажете какво се случи?“.

— Случи се това, че някой е сложил истински куршуми в пистолета — отговори скорострелно той. — Бам! Еди застреля Иън! Той е мъртъв. И аз съм мъртъв. Нали разбирате какво имам предвид, като казвам, че и аз съм мъртъв? Поне да беше насочила пистолета към мен, така и така съм свършен. Край! Капут!

Не успяхме да го усмирим, затова го оставихме да седи и се отдалечихме достатъчно далеч, за да не чуваме излиянията му.

— Не беше чак толкова зле преди малко, когато дойдох за пръв път след стрелбата — информира ни Райцфелд. — Сигурно е решил да се отърве от останалото му количество пращец, преди да се появят ченгетата, и му е досвидяло да го похаби, като го пусне в тоалетната.

— Забрави го — каза Кайли. — Големият шеф идва насам.

Шели Трегър тъкмо влизаше през вратите на Студио Х. Той е от онази рядко срещана порода продуценти, които са постигнали наистина огромен успех в Ню Йорк. Беше израснал като бедно еврейско хлапе, на което често му се беше налагало да използва юмруците си, живеейки в коравия ирландски квартал „Хелс Китчън“, а блестящият му ум му беше проправил път през егоцентричния свят на шоубизнеса.

„Единствената разлика е, че в «Хелс Китчън» ти забиват ножа в гърдите“ — обичаше да казва той.

В разцвета на годините си той е бил невероятно привлекателен мъж, но сега, когато вече приближаваше шейсетте, постепенно беше започнал да губи битката както с обиколката на талията си, така и с

оредяващата коса. Времето обаче се беше отразило повече от благотворно на репутацията му. Той беше един от всепризнатите „добри момчета“ в развлекателния бизнес, а продуцентската му компания „Ню Йорк Филмс“ осигуряваше работа на десетки хиляди актьори, сценаристи и сценични работници, които в противен случай би трябвало да работят някъде като сервитьори.

Трегър беше дългогодишен приятел с кмета на града и един от най-големите поддръжници на идеята да се привлекат повече хора от шоубизнеса на Ел Ей в Ню Йорк. А като се има предвид, че беше един от собствениците на „Силвъркъп Студиос“, това, което беше добро за Ню Йорк, беше добро и за Щели.

— Зак! — поздрави той, щом ме видя.

Бях се запознал с него преди година, когато бях отстранил един изперкал тип, преследвал една от младите му звезди. Не беше изненадващо, че ме помни.

Естествено, Кайли го познаваше лично, но двамата съвсем не се посрещнаха с прегръдки и въздушни целувки. Размениха си по едно съдържано кимване и Трегър пристъпи директно към работа.

— С какво мога да ви помогна? — попита той.

— Оръжейникът казва, че някой е успял да се добере до пистолета и е сменил пълнителя с друг, в който е имало истински патрони — обясних аз. — За начало ще ни трябва имената на всички присъстващи на снимачната площадка. Знаем, че им се плаща на час, но ще трябва да ви помоля да не освобождавате, когото и да било, преди да сме снели свидетелски показания от всички тук.

— Разбира се — отвърна той. — Нещо друго?

— Казаха ни, че цялата стрелба е заснета на филм — обади се Кайли. — Трябва да го видим.

Тази молба отне малко повече време, но накрая се съгласи при едно условие:

— Пускаме го само на Нюйоркската полиция и на никой друг — заяви той. — Когато приключите, искам кадрите да бъдат прибрани и заключени. Бог да ни пази, ако се появят в *YouTube*.

— Благодаря — каза Кайли.

— Разбрах, че сте арестували Дейв Уест — попита Шели, — това необходимо ли е наистина? Съпругата на бедния човек е много болна.

— Наложих се да го арестуваме — казах аз. — Не мисля, че ще се отнесат прекалено сурово към него, но е добре да има адвокат.

— Вече съм му наел адвокат — отвърна Шели, — Пери Кезия, познавате ли го?

Кимнах. Всички познаваха Пери Кезия. Той не беше просто адвокат, беше най-добрият от най-добрите. Дейв щеше да се прибере у дома навреме за вечеря.

— Извинете ме — каза Трегър, след което пристъпи към снимачната площадка и се приближи до тялото на Иън Стюарт. Всички замлъкнаха и прекратиха заниманията си. Никой не помръдваше, никой не говореше, погледите на всички бяха насочени към него.

Продуцентът сведе глава и прошепна тиха молитва.

След малко се върна и застана лице в лице с нас двамата с Кайли.

— Истинска трагедия — каза той. — Но ако онова, което разправят за смъртта на Сид Рот, е вярно... — Той замълча за миг, сякаш самото изричане на думите на глас можеше да ги превърне в истина. — Ако онова, което разправят за смъртта на Сид Рот, е истина каза той, снишавайки глас до шепот, — значи си имаме работа със заговор.

17.

Двамата с Кайли все още обмисляхме казаното от Трегър — известен продуцент е мъртъв, вероятно убийство; нашумял актьор е бил застрелян само няколко часа по-късно, вероятно убийство. Съвпадението беше прекалено очевидно, а и детективите, разследващи убийства, никога не вярват на съвпадения.

— Май натиснах червеното копче, а? — попита Трегър.

— Какво имаш предвид? — погледна го с учудване Кайли.

— И двамата сте слаби играчи на покер. Мога да ви кажа, докато ви гледам, че Сид Рот, който е десет години по-млад от мен и в десет пъти по-добра форма, няма как просто да се е строполил и да е умрял от сърдечен удар, и то в първия ден на „Холивуд на река Хъдсън“. Слуховете са верни, бил е отровен, нали?

— Шели, нали знаеш, че няма как да отговорим на този въпрос — прекъсна го Кайли.

— Добре, но кметът може. Аз съм човекът, който му помогна да докара хиляда холивудски величия в Ню Йорк, и аз съм първият, на когото той ще се обади, ако мисли, че животът на останалите деветстотин деветдесет и осем е изложен на риск — заяви продуцентът и извади мобилния си телефон.

— Остави го — помоли Кайли. — Очакваме резултатите от лабораторията, но по всичко изглежда, че Сид Рот е бил отровен.

— Мамка му! — процеди през зъби Трегър. — За сериен убиец ли става въпрос?

— Все още не — намесих се аз. — Няма ясен модел на престъпленията, освен факта, че и двете жертви са популярни имена в шоубизнеса, но между тях няма друга връзка. Ще трябва да разследваме всеки от случаите поотделно.

— Което ще рече, че трябва да говорим с Еди Кобърн — намеси се Кайли.

— Оставете я да си почине, в момента е в шок — каза Шели.

— Обикновено така се случва с хората, станали свидетели на убийство — каза Кайли. — Знаем как да подходим, за да говорим с

нея.

— Тя е в караваната си. Ще ви заведе — съгласи се Трегър.

Оказа се, че Еди Кобърн далеч не е в толкова силен шок, колкото се предполагаше. Седеше, пушеше цигара и отпиваше от някаква прозрачна течност, налята във висока водна чаша. Едва ли беше минерална вода. Шели ни представи като детективи Джордан и Макдоналд от Нюйоркското полицейско управление, но пропусна да спомене за връзката на Кайли със Спенс Харингтън. Каза й още, че имаме няколко въпроса за „нещастния случай“.

— Не знаех, че пистолетът е зареден — започна Еди.

Всъщност тя не просто го каза, а по своеобразен начин го изигра. Прозвуча така, сякаш беше репетирала репликата цял следобед и камерата беше започнала да снима в момента, в който ченгетата бяха влезли.

— Знаете ли, че това всъщност е стих от песен? — обади се Трегър.

Тя се усмихна; естествено, че знаеше.

— Съжالياваме за загубата ви, госпожо Кобърн — започнах аз. — Можете ли да ни разкажете какво се случи на снимачната площадка?

— Хайде да не се преструваме излишно — отвърна тя. — Държах се като лошо момиче. Цяла сутрин бавих снимките, защото бях бясна на Иън. Той е сериен прелюбодеец. Трябваше да съм се досетила — първия път, когато спях с него, все още беше женен за друга, затова се ожених за него с едно наум. Той ме мамеше: винаги съм го знаела. Обикновено се опитвам да стоя над това, но този път чашата преля. Наистина ли трябваше да чука момичето, с което трябваше да се снимаме в един филм? И не стига това, ами кучката тръгнала да го разправя на всички. Ужасно се гордее със себе си, със завоеванието си, сякаш Иън е светият Граал.

Тя отпи от чашата с прозрачната течност.

— Знаех колко много държи Иън на тази сцена, затова реших да се правя на разглезена филмова звезда и отказах да изляза. Бях решила да го оставя малко да се поизпоти.

— Какво ви накара в крайна сметка да излезете, за да снимате сцената? — попита Кайли.

— О, колко си мила! — усмихна се Еди. — Нямахте да ми зададете този въпрос, ако вече не знаехте отговора. Режисьорът дойде

в караваната ми и нека да кажем само, че той може да бъде доста убедителен. Е, успя да ме убеди — заяви тя, след което последва нова голяма глътка от чашата. — Здраво ме убеди.

— Когато излязохте на сцената, бяхте ли все още ядосана на съпруга си? — попита Кайли.

— А вие как мислите?

— Чувствахте ли неудобство от факта, че много хора от екипа знаят за забежката ви с Девън Уитакър?

— Не, скъпа. Неудобство чувствам, когато чорапогащникът ми се впие в задника. Когато излязох на сцената пред всички онези клюкарещи статисти, бях направо смазана. Но това как съм се чувствала и какво съм направила, са две различни неща. Човекът от реквизита ми подаде пистолета. Не знаех, че в него е имало истински патрони. Ако знаех, щях да изстрелям двата халосни патрона в Иън, а останалите да изпразня по Девън Уитакър. Тя беше тази, която раздуха пред целия екип, че се чука със съпруга ми.

— Благодарим ви, че говорихте с нас — казах аз. — И отново искаме да изкажем съболезнования за загубата ви.

— Обадох се на Себастиан, брата на Иън в Лондон — продължи тя. — Семейството му се съгласи да направим мемориална служба тук, в Ню Йорк, заради феновете му. След това искат веднага да изпратим тялото му в Англия.

— Съдебният медик ще е приключил с аутопсията най-късно утре или в сряда. След това семейството може да прибере тялото му — казах аз.

— Благодаря ви — отвърна Еди и пресуши на един дъх останалата течност в чашата. — Шели, имаш ли нещо против да останеш, след като детективите тръгнат?

Двамата с Кайли схванахме намека и излязохме от караваната.

— Ако търсим някой с мотив за убийство, тази жена разполага с мотив с главно М — обобщих аз.

— Тя е кучка — отбеляза Кайли, — но е невинна. Иън Стюарт беше световноизвестен с това, че тича по фусту, и Еди го е знаела. Изневерявал ѝ е и преди и тя е била наясно, че отново ще ѝ изневери. Сигурна съм, че е искала отплата, но по-скоро си я е представяла под формата на скъпоценна дрънкулка в малка синя кутийка за бижута от

„Тифани“, отколкото като мъртъв съпруг. Не го е направила тя. Не го е нагласила тя.

— Сигурна ли си? — усъмних се аз. — А какво стана с онова „И адът не познава по-голяма ярост от тази на пренебрегнатата жена“?

— В случая не става въпрос за това. Много от тези хора спят едни с други, но в шоубизнеса изневярата не е мотив за убийство, тя е начин на живот.

18.

На Хамелеона му идваше да изкрещи. Всичко вървеше толкова добре до момента, в който се появиха двамата детективи и издърпаха килима под краката му.

Мобилният му телефон завибрира с поредното съобщение от Лекси: „Йън е водеща новина в «Туитър». Поздравления! UR242^[1]“.

Мразеше тези детински съкращения. Беше успял да проумее ROTFLMAO^[2] и още някои, но това беше ново. Отне му известно време, за да го разгадае като „ти си две от две“.

Така си беше, но това не го правеше по-щастлив. Подмяната на пълнителя на онзи „Зиг Про“ беше точно по сценарий. Оръжейникът даде пистолета на Еди Кобърн точно по сценарий. Йън Стюарт лежеше на пода в локва кръв точно по сценарий.

Но следващата сцена беше тази, която бе очаквал с нетърпение цял ден. Тя щеше да бъде повратната точка в неговия сценарий.

ИНТЕРИОР. „СИЛВЪРКЪП СТУДИО“. ДЕН

Хамелеона изчаква реда си, докато детективите разпитват статистите един по един. Знае всичко за елитната разследваща част, наречена отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркското полицейско управление. С нетърпение очакваше срещата си с тях. Те щяха да опитат стотици начини да го принудят да се издаде, но той беше подготвен. Те бяха умни. Но той беше по-умен.

Докато пишеше сценария, Хамелеона нямаше никаква представа кои ще са водещите детективи. Знаеше само, че на пода ще има мъртвец, той ще е убиецът и ще се изправи лице в лице с две от най-умните ченгета от полицията в Ню Йорк. Щеше да ги подведе и ловко

да отклони явните им подвеждащи въпроси. Щеше да им разиграе великолепен театър.

Само дето не се случваше точно така.

Двамата детективи говориха с дрогирания режисьор, след което си тръгнаха с Шели Трегър. *Тръгнаха си*. Искаше му се да изкрещи след тях: „Аз съм убиецът! Хванете ме! Заподозрете ме! Публиката ще се влюби в това. Тук е истинската драма, задници!“.

Но вместо това те просто напуснаха студиото и изчезнаха, оставяйки го да отговаря на тъпите въпроси на цяла тумба прости и нископоставени глупаци в сини униформи. Те го принизяваха до нивото на деветдесет и девет други статисти, които не заслужаваха и две секунди екранно време.

Мобилният му телефон завибрира отново. Прочете съобщението „Копнея за сладолед. Донеси у дома малко «Роки Роул». Luv u. CU46“.

Това го накара да се усмихне. CU46 беше любимото му съкращение: *see you for sex* ще се видим за секс. Само че трябваше да е бърз. Беше само „2 от 2“. Ако Лекси беше внимавала малко повече в сценария, щеше да помни, че той планираше до края на деня да бъде „3 от 3“.

[1] Латинските букви U и R в чат езика се използват като съкращение за *you are* (англ.) — „ти си“, аналогично 242 е съкращение за *two for two* (англ.) — „две от две“. — Б.пр. ↑

[2] От *Rolling on the floor my ass out* — „Хиля се и се търкалям по пода“. — Б.пр. ↑

19.

— Заповедта влиза в сила незабавно и до второ нареждане целият отдел работи без прекъсване — съобщи капитан Кейтс. — Повтарям, целият състав на отдел „Специални клиенти“ започва да работи на непрекъснат график. Можете да си вземате душ в съблекалните на фитнеса, а ако настоявате да спите, ще сложим походни легла на четвъртия етаж.

Беше 05:00 часът следобед и всички бяхме отново в стаята за оперативки. Настроението на всички бе далеч по-мрачно, отколкото допреди девет часа.

— От сутринта насам имаме два случая на убийства на известни личности — продължи тя. — Единият е Сид Рот, продуцент от Лос Анджелис, дошъл в града за Седмицата на Холивуд, който се свлякъл и издъхнал по време на закуска в хотел „Реджънси“. Лабораторните изследвания сочат следи от натриев флуороацетат, открити в чашата от сок на Рот, а съдебният медик току-що потвърди, че същата отрова е открита в доста по-голямо количество в тялото на господин Рот. Имаме главен заподозрян — мъж, латиноамериканец, около трийсетгодишен, бил е облечен като помощник-сервитър. Описанието като за начало е доста общо и тъй като заподозреният е бил маскиран и преоблечен, възможно е да е използвал театрален грим, за да прикрие факта, че всъщност е бял. По гарафите, докосвани от заподозрения, няма пръстови отпечатьци. Единствените отпечатьци по чашата са на жертвата. Няколко часа след убийството на Рот актьорът Иън Стюарт е застрелян смъртоносно в „Силвъркъп Студиос“. Използван е пистолет, който е трябвало да бъде зареден с халосни патрони — продължи Кейтс. — На снимачната площадка е имало приблизително сто и петдесет души, като на практика всеки от тях може да е сменил халосните с истински патрони. Само за протокола: шейсет от тях са жени, но към настоящия момент не мога да изключа никого от кръга на заподозрените само на основание възраст, расова принадлежност или пол. Също така няма гаранции, че престъплението не е извършено от някого, дошъл отвън. Към настоящия момент показанията на

снимачния екип от „Силвъркърп“ допринасят за разследването единствено и само с една голяма кръгла нула. А ако в момента се питате колко от тези души имат опит от работа в ресторант, отговорът е, че стотина от тях са статисти във филм, така че отговорът би бил — всичките.

На базата на онова, с което разполагаме до момента, не може да се установи пряка връзка между убийствата на Рот и Стюарт. Двамата никога не са работили заедно, но ако се опрем на теорията за Шестте степени на Кевин Бейкър, не е трудно да си представим, че има някой, който е работил и с двамата и ги е намразил достатъчно, за да ги убие в един и същ ден.

Няма характерни белези или подпис, които да свържат двете убийства, но при наличието на два трупа още в първия ден на Седмицата на Холивуд не ме е грижа дали има връзка, или не. Ще действваме така, сякаш някой някъде там непрекъснато преследва тези високопоставени мишени и няма никакво намерение да спре. Както казах и на кмета само преди няколко минути, няма как този отдел да е могъл да предотврати поставянето на отрова в чаша сок от мним келнер, нито да спре някого, който се намира на претъпкана снимачна площадка, да сложи истински патрони в сценичен пистолет — продължи Кейтс. — На него това не му хареса особено, но приема, че е така. Въпреки това в момента сме в повишена готовност и можем — длъжни сме — да предотвратим евентуални бъдещи нападения. Програмата за тази вечер предвижда голямо събитие в концертната зала в „Радио Сити“. Очаква се масирано присъствие на знаменитости за откриването на седмицата „Холивуд на Хъдсън“. Кметът ще бъде там, губернаторът ще бъде там, папараците ще бъдат там, феновете ще бъдат там и ние ще бъдем там.

Вече имаме план за работа по време на събитието, но в момента разполагаме с допълнителни подкрепления. Имаме металдетектори и рентгеново оборудване на всеки вход, отряд от К-9 ще бъде там с обучени кучета за откриване на експлозиви, ще имаме подкрепления по въздух и ще разполагаме с допълнителни триста униформени полицаи на улицата. Детектив Джордан ще ръководи командния център на Шесто авеню. Другите ще бъдат цивилни и разпръснати сред тълпата, с изключение на вас, детектив Макдоналд. Искам ви не

съвсем цивилна във вътрешността на залата — нареди Кейтс. — Предполагам, че така или иначе щяхте да ходите.

— Да, капитане — отвърна Кайли. — И двамата със съпруга ми сме поканени.

— Чудесно. В такъв случай отделът няма да предвижда бюджет за роклята ви — пошегува се Кейтс. — Добре, хора. Навън има един луд на свобода. Вървете и го намерете. Свободни сте.

20.

Хамелеона лежеше с разперени ръце и крака върху смачканите чаршафи. Беше нагласил вентилатора в идеалната позиция и на идеална скорост, така че лекият бриз да докосва нежно голото му тяло.

За миг се взря в тавана, след което затвори очи и се концентрира върху дишането си. Пое дълбоко въздух и издиша бавно, опитваше се да накара мозъка си да спре да мисли за предстоящата сцена. Медитацията не беше сред силните му страни.

Почти беше успял да се отпусне, когато мобилният му телефон завибрира върху нощното шкафче от светла бреза, производство на „Икеа“.

Повдигна се на лакът и се пресегна за апарата. Беше съобщение, което гласеше „б wuz gr8. Luv“^[1].

Сексът *наистина* беше страхотен. А когато той, изтощен, се беше претърколил настрана, преди да се отпусне по гръб, тя беше изскочила от леглото и беше зашляпала боса към кухнята. В такъв момент само Лекси можеше да се сети да вземе и телефона със себе си, за да може да му пише съобщения от пет метра.

Точно заради това я обожаваше. Беше по-умна от всяко друго момиче, което някога беше познавал, и въпреки това имаше навика да прави толкова страхотно готини дребни глупости, като например това да му изпраща съобщения от кухнята, за да му каже, че сексът е бил супер.

„И за мен. Къде ми е сладоледът?“ — отговори на съобщението ѝ той.

Няколко секунди по-късно дойде и отговорът: „Греба с всички сили, по-бързо не мога“.

Изправи се удобно в леглото, за да може да я вижда как гребе.

Загребването беше това, което я бе видял да прави още като я срещна за пръв път. Само че тогава не загребваше сладолед. Тя продаваше пуканки в кино „Париж“, едно от последните останали в Ню Йорк старомодни кина с една зала.

— Сигурно си голям фен на Хилари Суонк — каза тя и не посегна повече към препълнените кутии, а зарови лопатката дълбоко в току-що изпуканите, още топли пуканки.

— Не съвсем — отговори той.

— За трети път тази седмица идваш да гледаш филма — отвърна Лекси. Едва ли е заради пуканките.

Той се засмя.

— Сещаш ли се за онази сцена в началото, където един тип в бара се опитва да я сваля, но тя го отрязва? — попита той. — Е, това съм аз.

— Стига бе — отвърна Лекси. — Играеш във филма, който дават в момента тук, в „Париж“? Ако е така, ще ти дам средна кутия с пуканки, а ще платиш малка.

— Благодаря — отговори той. Не искаше дори и малка кутия. Пуканките бяха гадни, но той продължаваше да ги купува, за да може да си говори с „момичето от пуканките“.

— Може ли един въпрос? — попита тя. — Защо стоиш до края на филма, щом се появяваш само в началото?

— Името ми е във финалните надписи. „Непознатият в бара — Гейб Беноа“. Това съм аз.

— Здравсти, Гейб, радвам се да се запознаем. Аз съм Лекси Картър — „непознатата от щанда за пуканки“.

Той остана да изгледа филма още два пъти, докато смяната на Лекси свърши. След това двамата тръгнаха заедно към „Карнеги Дели“ на Седмо авеню, за да си разделят един от онези прочути огромни нездравословни сандвичи с купчина от телешко месо и пастърма, носещи името на Уди Алън.

— Няма ли да е готино, ако някой ден станеш толкова известен, че нарекат сандвич и на теб? — попита Лекси.

— Имам по-добра идея — отговори той. — Може да нарекат половината сандвич на мен, а другата половина на теб.

Двамата взеха метрото към нейния квартал и отидоха в апартамента ѝ на кафе.

— Излъгах — каза тя, след като затвори вратата зад гърба си. — Всъщност нямам никакво кафе.

— А какво имаш? — попита той.

Тя изхлузи тениската си, съблече джинсите и остана гола пред него.

Господи, беше великолепно! Лекси беше една от онези жени, които изглеждат по-добре съблечени, отколкото с дрехи. Имаше гъста кестенява коса, бездънни сини очи и млечнобяла гладка кожа чак до връхчетата на лакираните с розов лак пръсти на краката.

— Имаш най-невероятното тяло, което някога съм виждал — възхити се той.

— Казваш го само така.

— Не, наистина го мисля.

— Благодаря. Повечето мъже предпочитат цици с размери на волейболни топки. Моите са по-скоро като топки за тенис.

— Идеални са — отвърна той.

— Знаеш ли какво казваше майка ми? — усмихна се тя. — „Красивите гърди могат да се поберат в чаши за шампанско.“

Следващата нощ той ѝ донесе подарък — две кристални чаши за шампанско. Оттогава насетне тя ги използваше за всичко — в тях пиеха диетична кола, ядяха бонбони М & М, чоплеха слънчоглед — без значение. Тя му беше казала, че това е най-хубавият подарък, който някога е получавала.

В момента чашите за шампанско бяха пълни със сладолед. Тя се появи откъм кухнята с чаша, пълна с „Роки Роуд“, във всяка ръка. Подаде му едната и се хвърли на леглото до него.

— Давай! — подкани го след миг. — Разказвай!

Това беше част от сделката им. Когато се прибереше у дома, първото нещо, което трябваше да направи, бе да сподели с нея най-хубавите моменти от деня, а тя жадно поглъщаше всички великолепно ужасяващи подробности. След това започваше задаването на въпроси. С какво беше облечен Рот? *Блейзър и жълта риза без вратовръзка*. И какво си поръча за закуска в крайна сметка? *Плато с пушена съомга и препечена франзела*. Имаше ли други филмови звезди в „Реджънси“? *Не, само аз бях там*.

Щом въпросите ѝ най-накрая свършиха, двамата се любиха. След това Лекси с удоволствие изслуша оплакванията му и ядосването за всичко, което се беше объркало в плана за деня.

— Имаше двама детективи от отдела за „Специални клиенти“ на полицията — обясни й той. — Доста явно си личеше, че този, който е подменил пълнителя в пистолета, може да е все още в студиото, и човек би предположил, че ще се сетят да ме разпитат. Но не! Те просто си тръгнаха и мен ме разпита някакво младо китайско-японско-корейско ченге.

— Не бъди такъв расист — сгълча го игриво Лекси, — не е хубаво. Наричат се азиатци.

— Мислех, че азиатците са умни. Този тип обаче беше идиот. Задаваше ми въпроси като: „Приближавали ли сте се до масата с реквизита?“. Все едно да кажеш: „Вие ли сложихте истински патрони в пистолета, за да убиете Иън Стюарт?“. Естествено, аз щях да кажа „не“. Мисля, че той просто ми хвърли един поглед и реши, че не си струва да се занимава с мен, все едно не съм достатъчно добър, за да съм убиецът. Сякаш съм просто някакъв статист, който седи на заден план и дърдори глупости по цял ден за надница от двеста двайсет и пет долара. Знаеш ли какво, Лекси? Той е проклетият расист, не аз!

— Няма значение — отвърна тя, — тази вечер ще им покажеш кой е истинската звезда. Направо ще ги разбиеш! Вече съм приготвила облеклото и грима ти.

— Благодаря.

— Гейб... — започна колебливо тя.

От начина, по който изрече името му, той се досети какво ще последва.

— Не — каза той, — и дума да не става. Не и в тази сцена. Прекалено опасно е. Не можеш да дойдеш с мен.

— Моля те — каза тя, — никак не е забавно да седя тук и да се чудя какво става.

— Можеш да го гледаш по телевизията — предложи той. — Просто включи на канал *E!* и ще видиш всичко.

— Но аз искам да го гледам с теб.

— Сложи DVD рекордера на запис — отвърна той. — Щом се прибера у дома, може да го гледаме заедно.

Тя наведе глава и се нацупи.

— Няма да е толкова забавно.

Гейб потопи пръст в чашата си за шампанско, гребна малко студен шоколадов сладолед и нежно го размаза по лявото зърно на

гърдата ѝ. След това се наведе и изкусително бавно прокара език по него, завършвайки с целувка върху сладкото шоколадово връхче. Засмука го нежно и тя простена.

— Обещавам, че и ти ще участваш в някоя сцена, но тази е прекалено рискована — каза той.

— Обещавах ли, че ще ме включиш?

— Заклевам се.

— Искаш ли да ти приготвя вечеря, когато се прибереш у дома?
— попита тя и го целуна.

— Ще взема пица на връщане — отвърна той. — Ти ще трябва единствено да измиеш чашите за шампанско.

— За какво?

— За шампанско — усмихна се той и целуна и другата ѝ гърда.
— Тази нощ ще прием шампанско.

[1] „Сексът беше супер. Обичам те“. — Б.р. ↑

21.

Двамата с Кайли бяхме в нашия офис на третия етаж. Под „нашия офис“ имам предвид сивото помещение с високи тавани и територия колкото половин стадион, запълнено с две дълги редици еднотипни бюра, няколко паравана и почти никакво уединение. Да бъдеш ченге винаги е имало своите предимства, но комфортът на работното място определено не е сред тях.

— Шефът иска аз да съм вътре, а ти отвън. Имаш ли нещо против да сме разделени? — попита Кайли.

За секунда си помислих, че се шегува, но после разбрах, че говори сериозно. Бяхме партньори и за нея това означаваше да работим колкото може по-близо един до друг.

— Има смисъл в това. Всичко ще бъде наред — казах аз.

— Не мога да повярвам, че това е първият ми ден в отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркската полиция и ще ми се наложи да работя във вечерна рокля — усмихна се тя.

— Нека не споменаваме за това на Омар. Не искам да ревнува — отвърнах.

— Ще трябва да кажа на Спенс, че ще нося микрофон. Предполагам, че ме разбираш. Не мога просто така да говоря на въздуха.

— Всъщност той ще ти бъде доста добро прикритие. Ще можеш да говориш с Командния център, а отстрани ще изглежда така, сякаш вие двамата...

В този миг чух отчетливо потракване на токчета върху покрития с плочки под. Обърнах се и я видях да се приближава към бюрото ми. Черил Робинсън. В момента, в който срещна погледа ми, тя се усмихна (за втори път днес) с онази нейна убийствена усмивка, която може да озари цяла стая, дори и да е тъмна като нашия офис.

— Здравей, Зак. Това сигурно е новият ти партньор детектив Макдоналд — каза тя и протегна ръка. Двете жени си стиснаха ръцете. Не знам защо се почувствах неудобно, но се опитах да го скрия.

— Аз съм Черил Робинсън, психолог на отдела — представи се тя.

— Кайли Макдоналд, новата на изпитателен срок в отдел „Специални клиенти“ — отвърна Кайли. — Надявам се, че не сте дошли тук, за да се ровите в съзнанието ми, защото се опасявам, че в момента е доста претоварено. А и бързам да се прибера у дома, за да проверя дали роклята, която ще нося довечера, ще прикрива добре кобура на глезена ми.

— Предполагам, че ще работите сред тълпата в „Радио Сити“ — каза Черил.

— Тълпата... — замислено каза Кайли. Е, така или иначе беше в плановете ми за вечерта, това е една от радостите на това да си омъжена за телевизионен продуцент. Сега обаче ще ми платят да го правя и съм щастлива, че двамата със Зак ще имаме възможност заедно да заловим първия си престъпник. Ситуацията е изцяло печеливша. Радвам се, че се запознахме, Черил, но трябва да тичам към къщи, за да се преоблека.

— Внимавай да не строшиш някой крак — усмихна се Черил.

Двамата се загледахме след Кайли, която бързо се отдалечаваше.

— В случай че не си забелязала — обадох се аз, — тя обича работата си като ченге.

Черил само кимна.

— Е, хайде, докторе, дошла си на домашно посещение, дай ми нещо повече от кимване — подкачих я аз.

— В момента не съм тук по работа — отвърна тя. — Просто наминах да те видя.

— О... Ами добре съм — отговорих аз. *Все още чувствах неудобство, без да знам защо.*

— Тази сутрин, докато пиехме кафе, и двамата очаквахме един тежък ден. Аз успях да се справя доста добре и ти доста ми помогна за това. Искях просто да ти благодаря за съвета — каза тя.

— Съветът беше добър. Ще ми се аз да го бях измислил.

— Знам, че аз го изрекох, но ти си този, който ми помогна да се вслушам и да разбера смисъла му. Затова ти благодаря.

— Винаги съм на твое разположение — отвърнах аз.

— Наистина наминах само за да ти благодаря — продължи Черил, — но след като така или иначе съм тук, да те попитам как вървят

нещата с новия ти партньор?

— Имаме две убийства за по-малко от осем часа, така че и да ми се е искало да размишлявам над миналото ни, не ми е останало време за това — отвърнах аз.

— Предполагам, че всичко си има своята добра страна — отбеляза Черил. — Може би това означава, че ще можеш да се напиш добре.

— Тази нощ ще бъдем в бойна готовност и като гледам как се очертават нещата, едва ли ще ми остане време за сън.

— В такъв случай ще се видим направо сутринта в закусвалнята — отвърна Черил и усмивката за милион долара отново изгря на лицето ѝ.

22.

Полицейското управление в Ню Йорк разполага с десетки командни постове на колела. Паркираното на ъгъла на 50-а улица и Шесто авеню транспортно средство беше най-голямото и най-страхотното в цялата служебна автобаза. То бе продукт на съвместните усилия на американския, английския и израелския гений — петнадесетметров мобилен мозъчен център, струващ два милиона долара, който галено наричахме „Ченгезила“.

— Направо не е за вярване, че ни трябва толкова много техника, за да хванем един човек — отбеляза капитан Кейтс.

— Ако е само един — добавих аз.

Кейтс се беше преоблякла в синьото си униформено облекло и спря до мен миг преди да се потопи във вечерта, която щеше да прекара в изнервяща до крайност близост с кмета на града, който искаше, цитирам: ... *да бъде постоянно държан в течение и уведомяван за всяка промяна в шибания ход на събитията.*

— Току-що разговарях с Манди Соутър от Публичния информационен център — каза Кейтс. — Смъртта на Иън Стюарт е водеща вечерна новина. Основните медии все още я наричат „трагичен инцидент в процес на разследване“, но таблоидите здраво са захапали заглавието „Ревнива съпруга застрелва изневерил съпруг пред стотици свидетели“.

— Технически погледнато, и едните, и другите са прави — отбелязах аз.

— Резултатите от аутопсията на Сид Рот все още не са обявени публично, затова повечето хора още не са свързали смъртта му с тази на Иън Стюарт. Някои блогъри обаче са копирали историята с отровата от TMZ и сега социалните мрежи бръмчат от слухове за сериен убиец. Човек би си помислил, че заплахата от убиец на свобода би държала народа възможно най-далеч от червения килим, но виж тълпата наоколо.

— Фанатизирани фенове — отбелязах аз. — Ако любимата им звезда получи куршум, те не биха искали да го пропуснат.

— Дори и ако няколко случайни изстрела попаднат в тях? — учуди се Кейтс.

— Както вече казах, това са фанатизирани фенове.

Кейтс ни напусна и аз останах на пулта с цивилния диспечер Джери Брайнард, който познаваше всеки сантиметър от стотиците метри кабели в „Ченгезила“.

— Партньорът ми ще бъде във фоайето на концертната зала — казах аз. — Може ли да получа картина от там?

Брайнард превключи на съответната камера и даде близък план към Кайли. Беше облечена в зашеметяваща дълга рокля от кремава коприна, която обгръщаше тялото ѝ и се спускаше свободно до земята — абсолютно задължително модно облекло за всеки, носещ кобур с пистолет на глезена си. Нямах никаква представа кой е дизайнерът, но красавецът до нея със сигурност беше Спенс Харингтън.

Натиснах копчето на микрофона и казах:

— Тук Команден център до Янки едно.

По лицето ѝ се разля широка усмивка и тя поклати глава в знак на очевиден протест срещу кодовото име, което ѝ бях определил.

— Тук Янки едно.

— Какво виждаш до момента? — попитах.

— Тук е като на Дефкон^[1] — отвърна тя. — Наоколо има повече ченгета, отколкото звезди. Дотук преминахме през металдетектори, сензори за радиация и четириноги детектори за експлозиви. Ако кметът е търсил сигурност, получил я е.

— А ако дават награди за най-добро облекло под прикритие, вие двамата ще спечелите. Изглеждате страхотно — казах аз. — Как я кара Спенс? Как приема тазвечерната задача?

— Шегуваш ли се? Той си вади хляба с правенето на полицейски сериали. В момента се чувства така, сякаш се намира в сериал на живо.

— Само гледай да не тръгне да изпробва някоя от каскадите, които измисля — отбелязах аз. Край на връзката. Дай общ план към тълпата — обърнах се аз към Брайнард.

Микробусът ни е висок четири метра, на покрива му има монтирана камера, качена върху телескопна мачта, която може да се разтегне на осем метра височина. Брайнард я издигна бавно и даде общ план към събралото се множество долу. Оборудването даваше много повече от общ поглед, а лещата в обектива беше достатъчно

мощна, за да се фокусира върху регистрационна табела на кола, намираща се на цял квартал разстояние.

Изучавах лицата долу: фенове, които се надяваха да се протегнат достатъчно, за да докоснат любимата си филмова звезда; папараци, които се надяваха да направят такава снимка, че медиите да се избиват да я купят за баснословни суми; и ченгета — униформени и цивилни, почти стотина души, работещи сред тълпата, които бяха цветът на Нюйоркската полиция и даваха най-доброто от себе си.

Нямах никаква представа къде, как и дори дали убиецът щеше да направи удар тази вечер, но седнал зад пулта с цяла стена монитори пред себе си, знаех едно нещо със сигурност — бяхме напълно готови да го посрещнем.

[1] Годишна конференция на хакерите в Лас Вегас. — Б.р. ↑

23.

ЕКСТЕРИОР. „РАДИО СИТИ“, КОНЦЕРТНА ЗАЛА. ВЕЧЕР

Хамелеона напълно осъзнава силата на униформеното облекло. Облечен в синя униформа и с бадж на ризата, минава покрай количките за храна по 51-ва улица и си проправя път към предните редици на тълпата откъм западната част на Шесто авеню.

Сега е с двайсетина години по-възрастен — кичури посивяла коса се подават изпод шапката му, има добре поддържана къса козя брадичка. Сложил си е очила с рогови рамки и дебели потъмнени стъкла, както и месест изкуствен нос — всичко необходимо, за да е сигурен, че който и да го види утре по първите страници на вестниците, няма да го познае.

Вижда го отегчен полицаи, който стои пред полицейската бариера и си мисли за това как вече можеше да се е прибрал и да си пие бирата. Хамелеона показва за миг служебната си карта със снимка. Полицаят повдига бариерата и му прави знак да мине.

Хамелеона му кимва и се отправя директно към деветметровата телевизионна кула, разположена срещу червения килим.

И нека шоуто да започне!

Сцената не се получи точно по сценарий, всъщност мина доста по-добре. На бариерата имаше двама полицаи — възрастен бял мъж и млада жена с латиноамерикански черти.

— Какво означава това „най-добро момче“^[1] на баджа ти? Изобщо не приличаш на момче — попита полицайката.

— Това е филмов термин — отговори Хамелеона. Означава, че съм главният асистент на осветителя, нали се сещате, на шефа по

осветлението.

— Забавно — намеси се и мъжът. — Все виждам този надпис „най-добро момче“ във финалните надписи и никога не съм знаел какво означава.

— Е, значи следващия път, като го видите, ще се сетите за мен — отговори Хамелеона.

— А какво става, ако главният асистент е жена? — заинтересува се полицайката.

— Тогава главният осветител прави точно това, което му казва тя — отвърна Хамелеона и я дари с най-чаровната си усмивка.

Всички избухнаха в смях и ченгетата побързаха да вдигнат бариерата, за да го пуснат.

Три камери на канал *E!* бяха разположени на високи метални скелета с платформи съответно на 50-а и 51-ва улица и тази на Шесто авеню, точно срещу залата.

Под платформите беше тъмно и се наложи да включи джобното си фенерче. По земята имаше плетеница от кабели, разпрострели се в различни посоки, но трансформаторът, към който бяха свързани, беше ясно обозначен.

Откри двата кабела, които търсеше, и ги изскубна.

Не можеше да го чуе през виковете на тълпата, но беше сигурен, че телевизионният оператор на десет метра над него се скъсва да псува здраво.

Хамелеона изкачи три четвърти от височината на скелето и извика на оператора:

— Ей! Ти ли имаш проблем със захранването?

— Да. Няма картина. Няма звук. Нищо няма — отвърна той.

— Шибан проблем — обади се отдолу Хамелеона. — Мога да го оправя, но ще ми трябва още една ръка. Ще ми помогнеш ли?

— Нищо не разбирам от електричество.

— Трябваш ми само да държиш фенерчето. Обещавам, че няма да те докладвам пред шефовете — пошегува се Хамелеона.

— Добре, добре — отвърна операторът и заслиза по металната конструкция, след което последва Хамелеона в нишата под основите ѝ.

— Можеш ли да слезеш тук и да държиш фенерчето насочено право към кутията с кабелите? — попита Хамелеона и посочи към трансформатора, захранван директно от подвижния генератор отвън.

Операторът изпъшка и клекна ниско.

— Побързай, защото коленете ми няма да издържат дълго на тази глу...

Ударът в тила беше бърз и точен. Операторът се срина сред кабелите. Беше в безсъзнание, но това нямаше да трае дълго.

— Сега ти трябва само малко витамин К — прошепна Хамелеона и заби иглата в мускула на дясната ръка, инжектирайки му кетамин. — Ти си дремни тук, а аз ще се кача горе да се заема с камерата — каза той и включи двата кабела обратно по местата им, за да възстанови аудио- и видеосигнала.

Изкачи се до върха на металното скеле и сложи слушалките, които висяха окачени на камерата.

— Камера три! — чу се глас от продуцентската кабина в камиона паркиран на цяла пресечка разстояние. — Брайън, там ли си?

— Тук съм — отвърна Хамелеона.

— За момент те изгубихме. Всичко наред ли е?

Хамелеона нагласи шапката си с лого на канал *E!* и се настани удобно зад камерата.

— Всичко е идеално — отвърна той.

Точно по сценарий.

[1] *Best boy* (англ.) буквално „най-добро момче“. Термин от кинематографията, асистент-осветител. — Б.пр. ↑

24.

Лекси се беше настанила на дивана с кръстосани по турски крака. Лактите ѝ бяха опрени върху коленете, брадичката ѝ лежеше върху дланите, а погледът ѝ не се отделяше от телевизора, за да не пропусне нито една дума или движение на Райън Сийкрест.

Беше фанатично отдадена на страстта си по знаменитостите и въобще не ѝ пукаше кой знае за това и какво ще кажат хората. Дали бяха бляскави, или противни, дали бяха суперзвезди, или абсолютни задници, нямаше никакво значение, тя не можеше да им се насити. Това се отнасяше и за онези, които мразеше, онези, които искаше да убие.

Чинията със сиренето беше оставена на масичката за кафе пред нея и все още беше обвита в домакинско фолио. Двете чаши за шампанско също бяха приготвени. Лекси беше напълнила своята с безалкохолна бира. Шампанското определено щеше да почака в кофичката с леда до завръщането на Гейб.

Мобилният телефон в скута ѝ се събуди и тя го грабна. Съобщението я накара да се ухили детински: „Поздрав от Камера 3. DTV Luv“. DTV беше „Не отговаряй на съобщението“ и въпреки че ужасно ѝ се искаше да му пише, тя знаеше, че това е най-мащабната сцена на Гейб и в момента не трябваше да го разсейва.

Отпиваше на малки глътки от бирата си и гледаше как Райън се шегува със знаменитостите, докато нови и нови лимузини спираха пред червения килим. Това сигурно беше най-страхотната работа на света, а за капак водещият сигурно получаваше заплата от няколко милиона.

— Аз мога да го правя и без пари, Райън — извика тя към екрана. — По дяволите, дори бих си платила, за да ме пуснеш да го правя.

Беше родена и израснала в Индиана и семейството ѝ все още живееше там, но тя самата вече се възприемаше като нийоркчанка. Гордееше се, когато чуеше големите звезди да споделят радостта си от фантастичната възможност да снимат филми и телевизионни

предавания в Ню Йорк. Заради това беше и цялата шумотевица около тази Седмица на Холивуд на река Хъдсън. Е, може и да им плащаха, за да говорят такива неща, но що се отнася до нея самата, Лекси не мислеше, че преувеличават. Ню Йорк наистина беше най-готиното място на света.

— Внимавайте, хора! — обърна се Сийкрест към публиката си. — Идва най-одумваното, най-разискваното в „Твитър“ лошо момче на Холивуд! Знаете за кого говоря, нали? Представям ви Брааааааад Чък!

Кадърът превключи от лицето на Сийкрест към картина от подалечна камера на нивото на улицата. По Шесто авеню бавно си проправяше път и се приближаваше дълъг „Хамър“ с надут клаксон. Люкът на покрива беше отворен и Брад Чък стърчеше навън, стъпил върху задната седалка. За да нахъса тълпата още повече, той надигна бутилка водка, с която, както се говореше, никога не се разделял, вдигна въображаема наздравица към небето и отпи четири големи глътки. Феновете полудяха.

Камерата остана фокусирана върху Чък, докато гласът на Сийкрест коментираше извън кадър:

— Щом стигне дотук, ще го попитам, но доколкото познавам Брад Чък, мога да се хвана на бас на пет долара, че това не беше вода — каза той. — Я чакайте! Той подава бутилката на някого долу в лимузината.

Чък прибра водката, скри се за миг и след секунда се показа отново с еднометрова тръба в ръка.

— О, господи! — изкрещя Сийкрест в камерата. — Това е „Гранатометът“! Лошият Брад си има оръдие за изстрелване на рекламни тениски и както виждате, той е облякъл една от тях с надпис: „Ще ви го наЧЪКам!“. Мисля, че всички се досещаме какво ще изстрелва той към тълпата.

Пляс! Първата тениска изхвърча във въздуха и хората зад огражденията подивяха в опит да се доберат до ценния сувенир.

След това хамърът премина от едното в другото платно на булеварда и Чък изстреля нова тениска.

— Кметът покани всички да снимат и да пострелят^[1] в Ню Йорк засмя се на шегата си Сийкрест. — Лудият Брад прави точно това. Нека погледаме!

Лекси знаеше какво ще последва. Вече беше скочила нетърпеливо на крака и подскачаше екзалтирано, пляскайки с ръце, главата ѝ се въртеше от бушуващия възторг.

— О, боже! — изпищя тя. — Обичам те, Ню Йорк!

[1] Игра на думи. Глаголът *shoot* (англ.) означава едновременно снимам и стрелям с оръжие. — Б.пр. ↑

25.

— Май това, дето разправят, че този Чък бил див лунатик, си е чистата истина — отбеляза Джери Брайнард.

Беше превключил канал *E!* на големия централен монитор и заедно с няколко милиона други зрители гледахме как Брад Чък изстрелва тениски към обожаващата го тълпа.

— Ще го арестува ли? — попита Джери.

— Да го арестуваме? По-скоро кметът ще го покани на обяд в „Грейси Мейсън“ — отвърнах аз. — Първото нещо, на което те учат, когато влезеш в „Специални клиенти“ на Нюйоркското полицейско управление, е, че си има време и място, когато и където да прибиращ известните лоши момчета. „Радио Сити“ пред погледите на хиляди фенове определено не е мястото, а Седмицата, в която кметът се опитва да насърчи задници като Чък да дойдат и да снимат филми в Ню Йорк, определено не е времето за това. А и гранатометите за изстрелване на тениски са достатъчно безобидни. В крайна сметка те са направени от памук...

Задната врата на командния център се отвори рязко и един униформен полицай с мъка се изкачи по няколкото стълби, опитвайки се да държи на крака някакъв объркан и залитащ цивилен гражданин. Брайнард им помогна да влязат и полицаят внимателно остави другия да седне на пода.

— Този го намерих под едно от скелетата за камерите — обясни униформеният. — Помирисах дъха му, не е пиян. Ако съдя по раната отстрани на главата му, мисля, че някой го е ударил изотзад. Вече се обадох за линейка.

Човекът на пода имаше синя риза с логото на канал *E!*, а баджът на левия му джоб се беше завъртял със снимката надолу, затова го обърнах.

— По дяволите! — казах аз. — Джери, върни се на пулта.

— Какво става? Познаваш ли го? — учуди се Брайнард и побърза да се върне на стола си.

— Не. Никога преди не съм го виждал, но работи в канал *E!*, а на баджа му пише „оператор“.

— Е, и?

Играя шах от седемгодишен и някъде през годините се научих да мисля с три, четири или пет хода напред. В момента обаче нямах никакво време да обяснявам на Джери какво се въртеше в главата ми.

— Дай ми картина от нашата главна камера и дай приближение към платформите върху скелетата на канал *E!* — казах аз.

Джери насочи камерата на командния център към скелето на 50-а улица, като даде приближение към платформата с камерата на върха му.

— Изглежда си нормално — отбелязах аз. — Дай следващата. Къде точно го намери? — обърнах се аз към униформения. — Под кое скеле?

— На Шесто авеню.

Джери вече насочваше камерата към телевизионната платформа на 51-ва улица.

— Остави я тази! — извиках аз. — Дай другата в центъра! Шесто авеню!

Джери се наведе над пулта за управление и камерата бавно се завъртя в обратна посока. Беше ужасяващо бавно, сякаш гледаш как някой се опитва да маневрира самолетносач.

— Дай лицето на оператора в близък план — казах аз.

Джери се фокусира върху лицето на човека. За няколко секунди ми се стори, че всичко си е наред, и вече започвах да се съмнявам в инстинктите си, когато изведнъж операторът отстъпи назад от камерата.

— Върни! — изкрещях аз. — Проследи го, проследи го!

Операторът се придвижи до края на платформата. Държеше нещо в дясната си ръка. Изпъна ръка назад, сякаш се готвеше за дълъг пас.

— Това е стъкло! — каза Брайnard и приближи камерата към ръката на мъжа. — Прилича на бутилка.

В следващия миг той хвърли бутилката и тя полетя. Камерата проследи движението ѝ до най-малката подробност. Стъклото прелетя в дъга над Шесто авеню.

Не беше нужно да си шахматист, за да се досетиш какво ще последва.

Коктейлът „Молотов“ удари покрива на хамъра, в който беше Брад Чък, и се взриви в момента на попадението. Мониторите пред нас грейнаха в оранжево и Брайнард отдръпна камерата, за да хване по-общ план.

— Тук Команден център — казах в микрофона. — Всяка свободна единица да се насочи към скелето с телевизионната камера на Шесто авеню между Петдесета и Петдесет и първа улица. Имаме бял мъж, петдесет или шестдесетгодишен, облечен в синя униформа на канал *E!*. Той е бомбаджията. Спрете го. Вероятно ще слезе откъм северната страна на скелето, не мога да го видя от тук.

Изправих се, за да видя картината. Брад Чък беше в пламъци и като обезумял се опитваше да се покатери върху покрива на горящата лимузина.

Претърколи се от колата на улицата, изправи се и направи няколко крачки към залата, като през цялото време не спираше да крещи и тялото му беше обвито в пламъци от горящ напалм.

Миг преди да стигне до Райън Сийкрест и ужасената тълпа зад загражденията, Чък изгуби съзнание и се свлече на димяща купчина върху червения килим.

26.

За миг виждах човека, подпалил Брад Чък, а в следващия вече го нямаше.

— Изгубихме го! — казах аз. — Той знае къде е камерата ни и слиза по задната страна на скелето.

Никога преди не бях работил с Джери Брайнард, но човекът беше абсолютен професионалист. Беше безупречен и действаше хладнокръвно.

— Естествено, че знае къде е *тази* камера. Все пак е висока осем метра и е насочена право към него — каза Брайнард. — Но се съмнявам, че знае за тази.

Той натисна няколко клавиша и картината на мониторите се промени. Изведнъж се появи бомбаджията, който слизаше откъм северната страна на телевизионната кула.

— Пътна камера — уточни Брайнард. — Свързах всички пътни камери в радиус от шест пресечки към командния център още преди да започнем. За всеки случай.

Джери определено беше добър, но и човекът, с когото си имахме работа, не беше глупав. Сигурно знаеше, че много скоро ще го уловим на друга камера. В мига, в който стъпи на земята, разбрах защо беше важно да е далеч от камерите дори и за няколко секунди.

С едно бързо и почти недоловимо движение ясно открояващата се синя униформа на канал *E!* се превърна в червено-оранжево-златиста тениска.

— Велкро — отбеляза Брайнард. — Доста ловко.

— Тук Команден център до всички! — грабнах микрофона аз. — Заподозреният е на земята и бяга. Свали униформата на канал *E!* и в момента е облечен с джинси и червено-оранжева тениска със златисти ивици в стил шейсетте. Сега е пред сградата на „Тайм Лайф“ и се насочва на запад към Петдесет и първа улица.

Сигурно си мислите, че с над сто полицаи в района нямаше да имаме никакви проблеми да задържим мъжа. Но не беше толкова

лесно. Повечето от хората ни бяха разположени пред загражденията и сега трябваше да си проправят път назад през тълпата.

При нормални обстоятелства група нюйоркчани биха могли спокойно да се отместят от пътя, ако насреща им идва ченге, което крещи: „Пазете се, пазете се!“, но тази вечер обстоятелствата бяха далеч от нормалните. Веднага след възпламеняването на коктейла „Молотов“ хората бяха започнали да се блъскат, за да се отдалечат на безопасно място, и което беше по-лошо — не всички от тях бяха на едно и също мнение къде беше това безопасно място. В момента всички се блъскаха като обезумели и си проправяха път, разбутвайки с лакти околните, без значение дали пред тях се намираше бременна жена, или ченге, преследващо луд.

Неколцина от униформените успяха да си пробият път през тълпата и се втурнаха към 51-ва улица.

— Няма никакъв шанс да успее — каза Брайнард.

В този миг мониторите ни се оцветиха в лилаво.

— Мамка му! Този хвърли димна бомба! — възкликна Брайнард.

Димната завеса не беше гъста като във филмите, но все пак свърши работа. Брайнард се върна към общия план.

— Ето го — казах аз.

Шарената тениска се насочваше към лабиринта от павилиони за храна в южната част на 51-ва улица.

— Сър, отгук го виждаме от птичи поглед, но хората ни на улицата не могат да видят и на два метра пред себе си.

— Да, но може да гледат нагоре — казах аз и натиснах кончето на микрофона. — Заподозреният е при редицата от павилиони за храна на Петдесет и първа. В момента се намира между жълто-син чадър на павилион за хотдог и червено-бял, на който пише „Фалафел“.

Димът бързо се разнасяше и успях да видя как неколцина от униформените колеги яростно си проправяха път през тълпата по посока на указаните цветни чадъри.

Първото ченге беше само на три метра, когато между павилионите изскочи мотор и с бесен рев се устреми на изток по 51-ва улица.

— Проклятие! — изруга Брайнард. — Този е добър.

— Не е чак толкова добър като нас. Сега ще го пипнем. Команден център до всички — казах в микрофона аз, — затворете движението за

всички превозни средства от Четиресет и втора до Четиресет и седма улица и от Девето до Трето авеню. Заподозреният е с яркозелен спортен мотоциклет „Кавазаки Нинджа“.

Човекът на мотоциклета направи рязък десен завой и подкара в насрещното на Шесто авеню. Кавазакито се движеше с бясна скорост право към горящата лимузина.

— Гледай го това лудо копеле! — каза Брайнард. — Къде, по дяволите, отива?

— Няма значение — казах, целият периметър е покрит. Невъзможно с да се измъкне.

И в този миг точно пред погледа ми кучият син направи невъзможното.

27.

Застанал на върха на телевизионното скеле с коктейл „Молотов“ в ръка, режисьорът Гейбриъл проведе един кратък разговор с изпълнителя на главната роля Гейбриъл.

— Това е ключовият удар. Имаш само един опит, но ти можеш да се справиш. Правил си го хиляди пъти.

Актьорът Гейбриъл извъртя очи. Хиляди? Беше успял да го направи както трябва само шест пъти, шест от трийсет и два опита. Хвърлянето на горяща бутилка по движеща се кола не е чак толкова лесно, колкото си мислят хората. С Лекси се бяха упражнявали, но без огън и вместо кола бяха използвали пазарска количка, отмъкната от паркинга на един супермаркет.

Той смяташе, че трябва да се поупражнява още малко, но тя беше заявила: „Не, изобщо не е добра идея да преиграваш с упражненията“.

Бяха приготвили запалителната смес у дома и това се беше оказало абсурдно лесно — просто смесиха бензин със стиропор и изляха течността в стъклена бутилка.

Лекси, разбира се, се опита да усложни нещата.

— Добави и малко водка — предложи тя.

— Тя пък за какво служи?

— Може би за нищо. Приеми го като известен кино-символизъм. Брад Чък и водка, сещаш ли се?

„По дяволите!“, беше си помислил той и бе добавил и чаша „Столичная“.

Сега вече е време за шоу. Хамърът се приближаваше бавно по Шесто авеню.

— Начало! — извика режисьорът.

Щом бутилката отхвъркна от ръката му, разбра, че трийсет и третият опит щеше да бъде успешен. Хвърлянето беше перфектно, параболата беше перфектна, попадението също.

Взривът беше по-силен, по-ярък и по-зрелищен, отколкото беше очаквал. Щеше му се само да има повече време, за да остане и да се

наслади на последната изява на Брад Чък, но щеше да я гледа по-късно вечерта на видеозапис.

Веднага щом се смъкна от високата платформа, Хамелеона смени светлосинята униформа с ярка тениска и хукна към кавазакито.

Димната бомба беше идея на Лекси. Бяха спорили за цвета на пушека. Той настояваше, че червеният дим ще е специално за ченгетата от отдел „Специални клиенти“ на градската полиция, но тя му напомни, че ченгетата са в сини униформи.

— Синьо и червено прави лилаво — беше заявила тя. — Това ще е идеалният начин да им го начукаш на всички.

Никога не оспорвай логиката на Лекси. Така или иначе нямаше значение. Той се радваше на факта, че идеята ѝ е хрумнала, защото в крайна сметка се оказа, че димът му спаси задника.

Хамелеона знаеше наизуст всички известни сцени с мотоциклети в киното — Шварценегер с неговия „Харли Дейвидсън“ *Фат Бой* в „Терминатор 2“, Маккуин на „Триумф TR6“ в „Голямото бягство“, но сега щеше да си има своя сцена с „Кавзаки Нинджа“.

Скочи ловко на седалката, натисна педала за газта и потегли. Повечето ченгета бяха успели да се придвижат отвъд загражденията, за да овладеят полуделите граждани, затова пътят му напред по Шесто авеню изведнъж се оказа чист.

Нямаше много време. Разполагаше с броени секунди, преди да успеят да блокират центъра на града от бряг до бряг.

На 48-а улица той се изправи върху мотоциклета, прехвърляйки цялата си тежест към предното колело, и се понесе към единственото място, което нямаше да се сетят да затворят.

Метрото.

Насочи мотоциклета към входа на метростанция D и подкара надолу по стълбите.

Повечето метростанции щяха да се окажат капан за идеята му, но фамилия Рокфелер бяха били така добри да построят огромна подземна галерия от двадесет декара точно под собствения си обширен комплекс от небостъргачи, където се намираха редица магазини, ресторанти и художествени галерии, свързани с бизнес сградите от Пето до Шесто авеню и от 48-а до 51-ва улица.

Мястото беше магнит за туристите. Там температурата целогодишно се поддържаше на едно ниво, беше най-удобният начин

за придвижване на работещите в този район и разбира се, гениален изход за човек с мотоциклет, който се опитва да надхитри полицията.

Долу нямаше полицаи, а само ококорени зяпачи, които се усмихваха при вида на кавазакито, движещо се бавно по мраморните коридори покрай отегчени нюйоркчани, на които определено не им пукаше какво се случва наоколо.

ИНТЕРИОР. ПОДЗЕМНА ГАЛЕРИЯ НА „РОКФЕЛЕР СЕНТЪР“. НОЩ

Хамелеона спира мотоциклета в един закътан ъгъл зад дрогерия и го покрива с найлон. Вероятно ще го намерят, но няма начин да го проследят по него. Регистрационните му табели са крадени, а номерата на двигателя са пренабити.

Следваща спирка — мъжката тоалетна в „Старбъкс“. Излиза две минути по-късно, преоблечен като рошаво колежанче с кръгли очила в стил Хари Потър и тениска с надпис „СПАСЕТЕ ЗЕМЯТА. ТЯ Е ЕДИНСТВЕНАТА, КЪДЕТО ИМА БИРА“.

Придвижва се пеш към входа на метростанцията, чекира картата си за метрото и се качва на перона точно когато влак D спира на спирката. Претъпкан е и той едва успява да се вмъкне вътре заедно с останалите пътници. Изглежда просто като поредния нюйоркчанин, отправил се към дома си след тежък ден.

Всичко мина гладко, с изключение на епизода с влака. Не се получи така, че да спре веднага щом той се появи на перона. Никога не се получаваше. Той се поразходи разсеяно към отдалечения край на перона, разглеждайки спътниците си.

И тогава я видя.

Хилари Суонк.

Не, не беше истинската Хилари. Беше плакат за последния ѝ филм.

Той се приближи към него.

— Ей, Хилари — каза той, — помниш ли ме? Аз съм онзи смотаняк, непознатият от бара, сецаш ли се? Е, вече не съм никой, бейби.

Вече не съм никой.

28.

Командният център беше претъпкан до пръсване с народ — Кайли, Кейтс, комисаря, кмета и заместник-кмета Ървин Даймънд, отговарящ за контрола на щетите.

— Каня половин Холивуд да види идеалните условия за снимане на филми в Ню Йорк, а още първия ден имаме двама мъртъвци и един, който всеки момент може да ги последва! Как въобще е възможно това — беснееше Негова Чест.

Както и Райцфелд беше казал по-рано в „Силвъркъп“, лайната наистина изплуват. Комисарят се обади пръв.

— Сър, този тип е доста добър. Той умее майсторски да се дегизира, знае как да се смеси с тълпата, планирал е внимателно детайлите около всяко убийство, включително и собственото си бягство. Топките му, както се казва, са по-големи от Бруклин. Имахме стотици полицаи, които го търсеха и той все пак е успял със сладки приказки да се промъкне сред тях, а след това да се измъкне с кавазакито.

— И ако сте го пропуснали по новинарските емисии на Западния бряг, ще го дават в новините в единайсет. Да не говорим, че ще остане в *YouTube* завинаги! — извика кметът и удари с юмрук по пулта. — Какъв, по дяволите, е мотивът? Защо ни причинява всичко това? Защо го причинява на мен?

Кайли, която никога не се притесняваше да се обади, и сега го направи:

— Той работи в шоубизнеса, сър, и очевидно у него има някакъв гняв, свързан с това.

— *Гняв?* Не, детектив — отвърна кметът, — това за гнева го разправяйте на гилдията. Този тип е луд и идеята му е самостоятелно и без усилия да изхвърли изцяло Ню Йорк от филмовия бизнес — изстреля той и се обърна към заместника си. — Как предлагаш да излезем от тази каша, Ървин?

Даймънд беше по-възрастен от началника си. Всъщност беше най-възрастният от съветниците на кмета, а който го познаваше добре,

казваше, че е и най-умният. Тези, които го бяха виждали в действие, разправяха, че бил и най-хладнокръвният.

— Всъщност, Стан — започна той, — мисля, че детектив Макдоналд е права. Който и да прави всичко това, наистина таи много гняв. Ако не ви харесва думата „гняв“, наречете го „сериозна омраза“. Само че той не се гневи на Ню Йорк. Мисля, че е ядосан на цялата прецакана холивудска система, а няма на кого да се оплаче, защото никой не е направил нищо лошо спрямо самия него. Всичко, което са му причинявали, е да го игнорират. Бил е отхвърлян. И сега е намерил начин да си отмъсти.

Главите ни кимнаха едновременно. В това имаше смисъл.

— Ървин е прав, сър — оживи се и комисарят. Този тип е някакъв загубеняк, сдъвкан и изплют от цялата шибана система на филмовия бизнес в Ел Ей. Сега използва Ню Йорк като поле за действие, защото се е случило така, че тук са се събрали множество ценни мишени на едно място и по едно и също време. Но в основата на всичко това стои Холивуд.

Кметът притисна чело с върховете на пръстите си и обмисли чутото.

— Значи позицията ни за пред медиите ще бъде, че някакъв луд е последвал всички тези холивудски знаменитости тук, в Ню Йорк? И какво се предполага, че следва от това? Че ние не сме виновни? Това няма да стане, Бен. Хората са били убити, докато ние сме отговаряли за тях.

Комисарят не отговори. Даймънд се обади пръв:

— Стан, хората умират в болниците през цялото време. Това да не би да е по вина на болниците? Тези хора щяха ли да оцелеят, ако си останат у дома? — попита той.

— Недей да ми излизаш с еврейски номера, Ървин — прекъсна го кметът. — Без значение как ще го поднесете, Нюйоркската полиция ще бъде разкъсана от пресата и по-специално от „Ел Ей Таймс“ и всички останали холивудски меди. Не ме цитирайте, но мисля, че най-доброто, което може да се случи, е този лунатик да ги последва обратно до Калифорния, да затрие още неколцина от тях и другата седмица полицията в Лос Анджелис да им бере грижата.

— Това няма как да се случи, сър — отбеляза Кайли.

— Да не искате да кажете, че той няма да си направи труда да ги последва обратно до Ел Ей? — попита кметът. — И защо? Да не би да си пада само по убиването на хора в Ню Йорк?

— Не сър — отвърна тя. — Няма да отиде в Ел Ей, защото ще го хванем още преди да се е опитал да напусне града.

И ето така новият ми полицейски партньор още в първия си работен ден обеща на кмета на Ню Йорк, че за по-малко от седемдесет и два часа ще успеем да издирим и заловим най-големия сериен убиец, тероризирал града ни от времето на Берковиц насам.

Ървин Даймънд се засмя дружески и вдигна палци за поздрав по посока на Кайли.

— За това се иска да имаш топки, големи като Бруклин! — отбеляза той.

29.

Гледаха видеозаписа, ядоха пица и пиха шампанско. Всичко наведнъж. След това се любиха — нежно, сладко и невинно. Бяха по-скоро двама тийнейджъри, изследващи с любопитство мистериите на секса, отколкото двойка хладнокръвни серийни убийци.

Щом приключиха, двамата останаха да лежат голи и прегърнати, играейки на любимата си игра. Разиграваха най-известните филмови сцени, за които можеха да се сетят.

— О, професор Кънингам — каза Лекси прочувствено, експериментирайки с южняшки акцент, — нашата любов е забранена. Какво ще правим, ако ни хванат?

— Не би трябвало да ни хванат, прекрасна моя — отвърна Гейбриъл с престорена британска прямота. — Освен ако...

— Освен ако какво, скъпи? — продължи играта Лекси. — Освен ако?

— Освен ако не съм толкова глупав, че да ти пиша шестица по класическа литература от XVIII век. Хората ги виждат тези работи, веднага ще се сетят защо старият професор поощрява младата Памела.

И двамата избухнаха в неудържим смях. Напълниха чашите си за шампанско с бира, включиха отново звука на телевизора и започнаха да въртят новинарските канали.

— Мамка му! — възкликна Гейбриъл. — Си Би Ес, Ен Би Си, Ей Би Си, „Фокс“ и Си Ен Ен — всички дават нас! Дай да видим дали не сме и в И Ес Пи Ен.

— Чакай, чакай, кметът тъкмо излиза — спря го Лекси.

Гледаха *Новини от мястото на събитието* по Ей Би Си. Режисьорът превключи към кадъра с кмета, застанал на подиум пред командния пост на Нюйоркското полицейско управление. Комисарят стоеше от дясната му страна.

— Кой са тези зад тях? — попита Лекси.

— Двете ченгета от „Силвъркъл“. Мъжът е детектив Джордан, а жената е детектив Макдоналд. Те са същите двама, които не ми

обърнаха внимание. Не познавам черното маце в униформа, мисля, че може да е един от шефовете им.

— Тази Макдоналд изглежда голяма кучка, но детектив Джордан е сладък — отбеляза Лекси.

— Шшт — каза той. — Искаш ли да чуеш кмета, или не?

— Тази вечер на улицата в нашия град бе извършено жестоко и дръзко престъпление — започна кметът. — Сърцата ни страдат заедно със семейството и почитателите на Брад Чък. В момента господин Чък е в Центъра по изгаряния на „Ню Йорк Хоспитъл“ и не знаем нищо, освен че състоянието му е критично.

— Господин кмет! — извика един репортер от тълпата.

— Оставете ме да завърша — извика кметът в отговор. — Градската полиция е ангажирала най-елитните си части в проследяването и залавянето на човека или хората, отговорни за това ужасно престъпление. Всички ние в Ню Йорк дълбоко съжаляваме за страданията, причинени на господин Чък, а също и за това, че този акт помрачи тържествените събития тази вечер тук, в „Радио Сити“, където Ню Йорк е разкрил сърцето си и е отворил широко вратите си, за да приветства пристигането на холивудската филмова индустрия.

— Какви глупости! — възмути се Гейб.

— Искам да уверя колегите ни от Лос Анджелис — продължи кметът, — че това престъпление, което може би е провокирано от омраза към холивудската общност, се е случило тук, в нашия град, и управата на Ню Йорк и полицията няма да намерят покой, докато престъпниците не бъдат изправени пред съда. Благодаря ви — завърши тон и тръгна да слиза от подиума, излизайки от кадър.

— Господин кмет, господин кмет! — сподире го цял хор от журналисти.

— Сега не е време да отговарям на въпроси — прекъсна ги кметът.

— Това свързано ли е със стрелбата по Иън Стюарт днес следобед и с внезапната смърт на продуцента Сид Рот сутринта?

Кметът спря за миг, каза нещо на ухо на комисаря и се върна на подиума.

— Нюйоркската полиция разследва престъпление. Не можем да разкрием повече подробности около това, което е известно до момента, и не можем да изказваме предположения относно сочените от вас

инциденти и евентуалната им връзка с бруталното нападение над господин Чък. Комисарят обаче ме увери, че цялото управление работи непрекъснато, за да предотврати бъдещи актове на насилие и да стигне до бърза и справедлива развръзка на тази трагедия. Смятам, че е по-добре, вместо да спекулираме с хипотези, всички да се молим за възстановяването на Брад Чък от ужасното изпитание, в което е поставен. Моля без повече въпроси. Благодаря ви и лека вечер.

Този път кметът слезе от подиума и си тръгна, последван от целия си антураж.

Каналът превключи обратно към водещия в студиото и Лекси изключи звука на телевизора.

— Ние ще се помолим ли за възстановяването на Брад Чък от ужасното изпитание? — попита Лекси.

— Не се моля, когато съм гол — отвърна Гейб и се обърна по гръб.

Тя го възседна, сниши се над него и изстена, когато го почувства да се плъзва в нея.

Тазът му се издигна и се притисна силно в нея, а тя изви гръб. Отначало ритъмът им беше бавен и спокоен, но с всяко движение напрежението и страстта им нарастваха. Тя извика името му, а той впи пръсти в хълбоците ѝ и я притегли към себе си.

Секунди ги делиха от мощна кулминация, когато телефонът иззвъня.

Звукът прониза Гейбриъл.

— Не спирай, не спирай! — помоли тя.

Но той спря.

Телефонът иззвъня отново.

Беше малко след полунощ, никой не би му звънял толкова късно. Понякога се обаждаха от агенцията, когато имаха работа за него като статист, но никога след пет или шест часа вечер.

Телефонът иззвъня за трети път и той вдигна.

— Ало, кой е?

— Един твой фен — каза гласът от другата страна на линията. — Току-що гледах пресконференцията на кмета. Поздравления.

— Поздравления за какво?

— Стига, Гейб. Знам, че ти стоиш зад всичко това.

Гейбриъл се изправи в леглото. Страстта му се беше изпарила напълно. Лекси се отдели от него и седна с кръстосани крака, опитвайки се да разбере какво става.

— Зад кое? — попита Гейбриъл.

— Стига глупости — заяви гласът от другата страна. — Ако за Рот и Иън Стюарт не бях напълно сигурен, то коктейлът „Молотов“ напълно ме убеди.

Хамелеона усети стягане в гърдите и паниката се надигна към гърлото му.

Това не беше по сценарий.

ВТОРА КНИГА
ПРЕРАБОТВАНЕ НА СЦЕНАРИЯ

30.

Хамелеона затвори очи и се опита да разпознае гласа от другата страна на линията.

— Кой е? — попита той.

Отсреща последва остър смях.

— Стар боен другар — беше отговорът.

— Този номер е нов и никой от старите ми познати не го знае.

— Имаме общи приятели, Гейбриъл. Някои от тях все още работят в „Силвъркърп“. Името ти е в списъка на статистите за днес от филма с Иън Стюарт. Предполагам, че онази ужасна трагедия се е разиграла пред очите ти — каза гласът отсреща, след което последва още по-остър смях.

Невроните в мозъчната кора на Хамелеона изгаряха бясно като евтени китайски фойерверки и един от тях изведнъж прищрака и свърза хрипливия смях с определено лице.

— Мики? — попита Хамелеона. — Ти ли си?

— Щастлив съм да съобщя, че съм аз — каза гласът, — но от друга страна, ти не ми се струваш особено радостен, че ме чуваш.

— Мик — продължи Хамелеона, — след полунощ е. Аз и приятелката ми тъкмо...

— Тъкмо какво? Гледахте телевизия? Запознавахте се с новините от деня?

— Бяхме заспали. Какво искаш?

— Нищо, за което да можем да говорим по телефона — каза Мики.

— Когато последно чух за теб, ти беше на дълга ваканция в „Адирондак“^[1]. На шест часа път ми е, но ако ми кажеш какви са часовете за свиждания, може да намина да те видя.

— Пуснаха ме малко по-рано за това, че бях примерен летовник. Миналата седмица се върнах в града. Помниш ли старата ми квартира?

— Да. В Лонг Айланд, на Скилман авеню, в живописната част.

Последва нова доза дразнещ смях.

— „Живописната част“, това ми хареса. Защо не наминеш? Ще поседнем на верандата, ще пийнем кафе и ще погледаме как изгрыва слънцето над задния ми двор.

— Майната му на изгрева, Мики! — каза Хамелеона. — Ще бъде там след час.

Той затвори и започна да се облича.

Лекси не помръдна от леглото.

— Какво става? — попита тя.

— Малко отклонение в сценария. Свързано е с територията — отговори той.

— Глупости! — извика тя. — Виж какво! Ти не искаше да дойда пред „Радио Сити“ и да гледам на живо пиротехниката. Добре, от мен да мине. Но ако ще ходиш в Лонг Айланд посред нощ, вместо да се чукаш с мен, по дяволите, по-добре е да ми обясниш защо. Вече не съм просто момичето от щанда за пуканки, Гейб. Или и двамата сме заедно в това, или се оправяй с него сам.

— Извинявай, Лекс — каза той и приседна на леглото до нея. — Знам, че ще се притесниш, и се опитах да ти го спестя.

— Недей. Никога не го прави. Кажи ми какво става — настоя тя.

— Говорил ли съм ти за Мики Пелц?

— Не.

— Той беше един от най-добрите в специфектите, особено в експлозивите. Беше много добър във взривяването на разни неща, но си спестяваше това-онова и отклоняваше част от снимачния бюджет в своя джоб. Веднъж работил по филм за банков обир и трябвало да взривят брониран автомобил. Мики отговарял за взрива и решил да купи някакви евтини нелегални боклуци, вместо скъпи и качествени експлозиви. Бомбата избухнала предварително и един каскадьор изгубил ръката си, а Мики прекара четири години в затвора „Адирондак“ в Рей Брук.

— И?

— Изглежда е излязъл по-рано, видял е изпълнението с „Молотов“ по телевизията и е разбрал, че съм аз.

— Как е възможно?

— Коктейлът, който хвърлих, беше без фитил — каза Хамелеона. — Неколцина са хората от бизнеса, които го приготвят по този начин.

Това беше един от запазените ефекти на Мики. Той ме научи как се прави и предполагам, че е свързал две и две.

— Е, и какво иска от теб? — попита Лекси. — Споменаване във финалните надписи?

— Мен ако питаш, иска малко пари и ще обещае да запази теориите за случилото се за себе си — отвърна Гейб.

— Изнудване.

— Той не използва точно тази дума, но и аз си го помислих.

— И май няма да са само няколко долара, нали?

— Изнудвачите живеят с илюзии, затова си мисля, че началната му цена ще е някъде между нелепо и безумно много.

— Имам още един въпрос — каза Лекси.

— А аз вече съм готов с отговора. Не, не можеш да дойдеш. Но ти си го знаеше още преди да попиташ.

Тя скочи от леглото и го прегърна. Беше все още гола и избледняващият мирис на любов продължаваше да витае във въздуха. Той обгърна раменете ѝ с ръце и я притисна силно към себе си.

— Ти си човек, за когото чашата винаги е наполовина празна — прошепна тя, — а за мен тя винаги е наполовина пълна.

— Разбира се — отвърна той и я целуна нежно по врата. — Ти си човек, чиято чаша винаги прелива. Какво искаш да кажеш с това?

— Това е най-хубавото нещо, което би могло да ни се случи — отвърна тя. — Малкото ти пътешествие до квартирата на Мики може да се окаже невероятна сцена. Нов обрат в сценария. Дори ние не го очаквахме, а все пак ние го написахме.

Веднага щом го изрече, той разбра, че е права.

— Ето затова те обичам — отвърна той. — Не мога да повярвам, че не го прозрях веднага, но ти просто го закова! Хайде да напишем сцената.

— Ти и аз? — попита тя.

— Че с кой друг бих могъл да го напиша? — отвърна той и я притисна към гърдите си, целувайки косата ѝ, носа ѝ и накрая устните ѝ. — Ние сме страхотен екип, нали?

[1] Щатски затвор в окръг Ню Йорк. — Б.пр. ↑

31.

Най-накрая имахме нещо, върху което да стъпим, за да започнем разследването снимки на убиеца. Изпратихме двама двуезични детективи — Елен Добрин и Джейсън Гарза, в Бронкс да събудят сервитьора от хотел „Реджънси“ Рафе.

Показали му снимката на мнимия оператор от канал *E!* и го попитали дали му напомня на помощника в кухнята от сутринта.

— Този е някакъв възрастен бял тип — отвърнал Рафе, — на другите двама детективи казах, че онзи беше млад латиноамериканец.

— Да, сър — намесила се Добрин, — но представете си, че това е дегизировка. Да речем, че бялата коса е перука. Представете си, че помощник-келнерът също е бил дегизиран. Забелязвате ли някакви прилики между двамата? Имам предвид неща като ръст, телосложение, стойка?

Рафе огледал още веднъж снимката.

— И двамата са контета — заявил той с надежда да бъде полезен.

Добрин ми изпрати съобщение: „Нямаме нищо. Нюансите не са най-силната страна на Рафе“.

След това нашият специалист Мат Смит пусна снимката на бомбаджията през софтуера за разпознаване на лица. Дори и със специална дегизировка, човек трудно може да промени разстоянието между очите си, изпъкналостта на скулите и формата им, както и други осемдесет отличителни черти на лицето си.

Събрахме снимките на всички статисти и всички членове на снимачния екип от площадката на филма с Иън Стюарт. Сравнихме ги с втора партида от снимки на случайни хора, свалени от интернет, които използвахме като контролна група. След това софтуерът стартира някакъв магически алгоритъм, който сравнява всяко от лицата с тези на заподозрения.

— Ако бяхме в епизод на „От местопрестъплението: Маями“, компютърът вече щеше да е изплюл снимката на онзи тип, който отговаря на зададените критерии — отбеляза Кайли.

Истинската полицейска работа обаче няма много общо с телевизията. Компютърът подбра двайсет и три възможни заподозрени — единайсет статисти, сред които и две жени, трима членове на снимачния екип и деветима от контролната група, включително Леонардо Ди Каприо.

— Цялата тази работа с компютърното разпознаване не е чак толкова надеждна, колкото си мислят хората — каза Смит.

— Дори и така да е, нека отидем да се видим с Лео и да проверим дали има алиби — отвърна Кайли.

Успях да поспя малко едва към 02:00 часа. В 04:15 мобилният ми телефон иззвъня. Включих нощната лампа и погледнах кой се обаждат — беше Кайли.

— Надявам се да звъниш за нещо хубаво, Кей-Мак — вдигнах аз.

— Не е Кей-Мак — отговори гласът от другата страна. — Спенс е. Май с име като Спенс Харингтън не мога да си имам як прякор като Кей-Мак. Може би моят ще е нещо като „Спенингтън“.

— Кайли добре ли е? — попитах аз.

— Да, много е изморена и не ми се искаше да я будя. Аз обаче съм нощна птица, по това време мисля най-добре. Намерих номера ти в телефона ѝ и реших да ти звънна, докато идеята все още не ми е изскочила от ума. Може да я обсъдим. Само двамата — аз и ти, като мъже.

Вече бях полубуден, но все още няхах представа за какво ми говори той.

— Добре. За какво става въпрос? — съгласих се аз.

— Знаеш, че не съм ченге, нали? — започна той, на което аз само изръмжах сънено в знак на потвърждение. — Но си изкарвам хляба с продуциране на полицейски сериали по телевизията и имам една идея, която искам да обсъдим.

— Идея за телевизионен сериал ли? — попитах аз.

— Господи, Зак, не. За убийствата. Трябваше да ме поканите на онази превзета пресконференция с кмета. Можеше да се сетя по-рано за това, но бях навън с останалите граждани.

— Спенс, съжалявам, че трябваше да останеш навън, но...

— Няма проблем, Кайли вече ми обясни. Както и да е, искаш ли да чуеш теорията ми?

Имах ли друг избор?

— Разбира се — уверих го аз.

— Току-що ми хрумна, но чакай да го чуеш. Ню Йорк се опитва да привлече парите на продуцентите от Ел Ей. Канят тези холивудски знаменитости и изведнъж те започват да измират. Кой печели от убийствата?

Опитвах се да се справя с мисленето само с два часа сън, но дори и да имаше някакъв интелигентен отговор на въпроса, не успях да се сетя за него.

— Предавам се, Спенс. И кой печели?

— Градът на ангелите, разбира се. Лос Анджелис, Калифорния — възтържествува той.

— Не съм сигурен, че схващам логиката...

— Снимането на филми и телевизионни предавания е основен поминък на Ел Ей — отвърна той. — Те не искат да дадат и троха от него на Ню Йорк, затова се опитват да докажат, че в Ню Йорк не е безопасно за кинаджиите. И забележи! Тактиката вече работи. Шели Трегър ще прави страхотно парти на яхтата си в сряда. Ще има премиера на новия ми телевизионен сериал и мога да ти кажа, че това ще е едно от най-значимите събития за цялата седмица. До края на деня днес обаче шестима души вече отказаха поканите. Извиниха се, че трябвало да летят обратно до Ел Ей. Пълни глупаци! Страх ги е от Ню Йорк и бързат да се приберат обратно при мама. Знам, че звучи откачено, но всички велики сценарии тръгват от подобни неща. Например „Изгубени“ — сериалът беше адски откачен, но се задържа шест сезона. И както казах, само ти нахвърлям моята идея. Ти какво мислиш?

— Спенс, не мисля, че един град, дори и да има добър мотив за това, може да стои зад тези убийства. Зад всичко това стои човек. Успял ли си да стесниш кръга на заподозрените до представители на човешкия вид?

— Не, това е ваша работа — твоя и на Кей-Мак — отвърна той.

— Най-очевидното място, откъдето може да се започне, е Калифорнийската филмова комисия, Търговската камара на Ел Ей и... по дяволите, нещата може да стигат дори до градската управа.

— Много интересна идея, Спенс — отбелязах. *За телевизионен сериал, може би. Но в реалния живот трудно можеш да повярваш, че*

кметът на Лос Анджелис ще поръча убийството на трима души в Ню Йорк.

Благодарих му и обещах на сутринта да обсъдя това с Кайли, след което затворих. Трийсет минути по-късно все още лежах в леглото си напълно буден. Може би, защото прекарвах всички събития от последните двайсет и четири часа през главата си, или защото се опитвах да схвана смисъла на обаждането на Спенингтън.

А може би, защото знаех, че Черил Робинсън вече е в закусвалнята и пие второто си кафе.

32.

АЛТЕРНАТИВНА СЦЕНА:

ИНТЕРИОР. ЛОНГ АЙЛАНД СИТИ, КВАРТИРАТА НА МИКИ ПЕЛЦ. НОЩ

Влиза Хамелеона. Изглежда щастлив отново да види МИКИ. Говорят за миналите дни, за живота в затвора и накрая Пелц отваря дума за основния въпрос. Така и не споменава изнудване, нарича го „пари за черни дни“ — нещо мъничко, което да му помогне да си стъпи на краката. Хамелеона казва, че може да плати част от исканото и да събере останалото за ден. Бръква в джоба си да извади парите, но вместо тях вади пистолет и застрелва Мики между очите.

ЕКСТЕРИОР. ЛОНГ АЙЛАНД СИТИ, КВАРТИРАТА НА МИКИ ПЕЛЦ. НОЩ

Хамелеона е на улицата срещу сградата, в която е квартирата на Мики. Изведнъж тъмната и тиха улица се озарява от пламъците на мощна експлозия, която избива прозорците, разрушава терасата и изпепелява всичко в сградата.

— Сигурен ли си, че той ще разполага с нещо, с което ще можеш да взривиш мястото? — попита Лекси, щом свършиха.

Гейб сви рамене.

— Току-що е излязъл от затвора — отвърна той. — Може в хладилника му да няма дори кутия мляко.

— Може би трябва да го застреляш още в мига, в който ти отвори вратата — предложи тя.

— Не — отвърна той, — трябва да съм сигурен, че не е казал и на някой друг. Мики е доста словоохотлив, така се запознахме. Снимахме някаква боза за терористи в самолет. Аз играех пътник, а Мики трябваше да взриви вратите към пилотската кабина. Попитах го дали може да го гледам, докато си върши работата, и преди да се усети, Мики вече ми преподаваше бърз урок по специфекти. Още тогава разбрах, че този тип е златна мина по техническите въпроси и може да ми потрябва някой ден, затова и завързах приятелство с него. По времето преди да влезе в затвора, почти харесвах стария глупак. Няма да е зле да възстановя приятелството с него.

— Възстанови го тогава и виж какво знае. След това го убий — отвърна Лекси.

— Изглежда си чела сценария — пошегува се той.

Гейб взе влак номер 7 до Флъшинг, слезе на 33-та улица и отиде пеша до Скилман авеню. Беше доволен от факта, че е въоръжен. В такива квартали човек трябва да е готов за всякакви изненади.

Нищо не се беше променило след последното му идване. Чудеше се как Мики е успял да запази квартирата си през цялото време, докато е бил в затвора. Трябваше да го попита по време на разговора им, в онази част, която щеше да премине под мотото „Радвам се да те видя“.

Натисна звънеца и се представи на интеркома. Мики му отключи вратата.

Приземният етаж на сградата смърдеше на боклуци и урина. Той изчака Мики да му изпрати асансьора, след което се качи на петия етаж и потупа компактния „Валтер ППК“, скрит във вътрешния джоб на якето му.

Вратата на асансьора се отваряше директно в апартамента и Гейб влезе.

— Хей, тук съм, на работната маса — извика Мики от срещуположния край на просторното помещение, на десетина метра от Гейбриъл.

Гейб прекоси помещението. Пелц седеше на висок дървен стол. Четирите години в затвора го бяха състарили поне с десетилетие. Раменете му бяха хлътнали, косата му беше посивяла, същия пепелявосив оттенък имаше и кожата му.

— Едно е сигурно — започна Гейб, — определено не си виждал много слънце.

— Сядай! — покани го Мики. — Правя нещо много яко, трябва да го видиш.

В стаята имаше само едно място за сядане — изтърбушен стар фотьойл. Гейбриъл се отпусна в него, облягайки удобно гръб.

— Какво е това яко, което трябва да видя? — поинтересува се той.

— Това — отвърна Мики и му показа малък хромиран цилиндър с големината на химикалка фенерче. — Това е детонатор, който се освобождава с натиск. Гледай какво става, когато го натисна — каза Мики и натисна сребристия бутон на върха на цилиндъра, задържайки го неподвижно с палец.

— Нищо — отбеляза Гейб. — Нищо не стана.

— Именно. Познай обаче какво ще стане, ако си вдигна палеца.

На Гейб не му се наложи да гадае. Знаеше добре. Понечи да се изправи.

— Не мърдай! — предупреди го Мики. — Седалката на фотьойла е натъпкана с С4. В мига, в който освободя бутона, взривявам ти задника и те пращам право в отвъдното.

33.

— Мик, ти сериозно ли? — попита Гейб.

— Сериозен съм като смъртта — безизразно заяви Мики.

— Какво, по дяволите, става? Защо искаш да ме взривиш?

— Не *искам* да те взривявам — отвърна Пелц. — По-скоро ми се ще да си поговорим по работа.

— Няма проблеми — каза Гейб, — говори.

— За начало, освободи се от пистолета. Където и да го криеш, извади го и го остави на пода. Ако ме гръмнеш, ще си мъртъв половин секунда след мен.

— Добре, само се успокой — отвърна Гейб. — Искам да кажа, *недей да се успокояваш* чак толкова. Просто продължавай да натискаш здраво този бутон.

Посегна към вътрешния джоб на якето си и извади валтера, след което го плъзна по пода към Мики. Пелц го вдигна и го сложи върху тезгяха пред себе си.

— Всичко наред ли е вече? — попита Гейб.

— Засега да.

— Добре, нека поговорим по работа тогава.

— Не ти се обадох, за да те изнудвам, Гейб. Сигурно това си помислил отначало, но то не е в стила ми — започна Пелц.

Хамелеона само кимна.

— Паметта ми е желязна — продължи Пелц. — Преди осем години направихме заедно няколко епизода от „Семейство Сопрано“ Помня, че бяхме на снимки в Джърси, размотавахме се заедно и ти ми спомена, че имаш идея за филм: човек, който избива куп задници от филмовия бизнес.

— Половината от хората, работещи в този бизнес, рано или късно стигат до същата идея — отбеляза Гейб.

— В затвора може и да не ми е достигало слънце, Гейб, но не съм оглупял. В онзи ден двамата с теб си говорихме за начините, по които можеш да убиеш разни хора. Един от тях беше да се подменят халосни

патрони с истински. Интересно съвпадение е, че си бил на снимачната площадка днес, когато Иън Стюарт е бил убит тъкмо по този начин.

— Но това не значи, че имам нещо общо — отбеляза Гейб.

Пелц само изръмжа неопределено и продължи:

— Интересно е и това, че коктейлът „Молотов“, хвърлен тази вечер по Брад Чък, беше без фитил — същият, който баща ми ме научи да правя. Същият, който аз ти показах. Освен това на ръст изглеждаш досущ еднакъв с човека, който го хвърли.

— Имам среден ръст и средно тегло, подобно на милион други мъже — отбеляза Гейб.

— Но се обзалагам, че точно ти стоиш зад затриването на тези нещастници днес.

— Не съм аз, Мик, кълна се.

— Тогава защо дотича толкова бързо тук, и то посред нощ? И защо си донесъл пистолет? — попита Пелц. — Нали ти казах, целта ми не е да те изнудвам.

— А тогава защо ме извика? — попита Гейб.

— Защото искам и аз да се включа — каза Пелц. — Помниш ли финала, който ти предложих за филмовия ти проект? Да събереш стотина от онези задници на едно място и да ги вдигнеш във въздуха? На теб ти хареса. Мислиш ли да го направиш?

— Дори и да стоях зад всички тези убийства, никога не бих си позволил да направя нещо такова. Ти най-добре от всички би трябвало да го знаеш, Мики. Експлозивите струват майка си и баща си — отбеляза Гейб.

— Майка си и баща си, казваш... Ето, затова те харесвам, Гейб. Под топките ти има бомба, но не се страхуваш да се правиш на умник пред човека, който държи копчето на детонатора.

— Шегата настрана, Мики, но C4 е евтин, ако имаш правото да го купуваш легално. Веднъж щом се озовеш на черния пазар обаче, той става труден за намиране, а дори и да откриеш, цените са безбожно високи.

— Не и ако знаеш откъде да пазаруваш — отвърна Мики. — Чуй ме, Гейб, ако търсиш средства за голямо бум-бум, аз съм твоят човек. Не само че знам откъде да се снабдиш, с каквото ти трябва, но и знам как да ти го доставя, както и къде да сложа взрива, така че броят на жертвите да е максимално висок.

Гейбриъл не отделяше очи от стоманения цилиндър в ръката на Пелц. По лицето му изби пот. Мики можеше и да го убие, но изглежда, действително не целеше да го изнудва.

— За какво ти е въобще да се замесваш? — попита Гейб. — Защо рискуваш да се върнеш обратно в затвора?

— Защото мога да ти купя материала евтино, да го приготвя, да спечеля някой долар и все пак да ти спестя доста. А и защото съм прекарал последните хиляда двеста осемдесет и три ноци в килия, обмисляйки как мога да си го върна на системата, която ме вкара там. Затова или ми кажи какво точно искаш, така че да ти помогна да се случи, или ставай и си тръгвай. Няма да те издам. Ще стоя като закован пред телевизора и ще викам за теб.

Гейб бръкна в джоба си, извади сгънат лист хартия и го постави в свободната ръка на Мики.

Пелц го прочете за по-малко от трийсет секунди и добави:

— Е, аз бих направил някои подобрения, но като за аматьор не е никак зле. Май съм те обучил доста добре.

— Колко ще ми трябват? — попита Гейбриъл.

— Около двацет и седем килограма С4 трябва да ти свършат работа — отвърна Мики. — Достатъчно, за да ти стигне, и не твърде много, за да може да се сложи в раница.

— Можеш ли да го вземеш? — попита Гейб.

— Лесна работа.

— Бързо? — уточни Гейбриъл.

Мики избухна в дрезгав смях.

— Искаш да е евтино и бързо? Сигурно, ако ставаше въпрос за френска любов пред тунела „Линкълн“. Но ние живеем в света след 11 септември, Гейб. Бързата доставка качва цената — каза той.

— Колко ще излезе, ако искам да го получа до утре?

Мики замълча за момент.

— Двацет и пет хиляди, плюс още пет заради моите връзки и експертно съдействие — отвърна делово той.

— Значи общо трийсет — пресметна Гейб.

— Ако ставаше въпрос за истински филм, цената на двацет и седем килограма, плюс цената на моите услуги, щеше да бъде двойна, може би дори тройна — отбеляза Мики. — Трийсет хиляди е цена като за близки и приятели.

— Погледни пак схемата, която ти показах. Смислена ли е? Зарядите поставени ли са на най-подходящите места, така че да нанесат най-големи щети? — попита Гейб.

— Както казах, ще трябва да поогладя нещата, но затова ти поисках допълнителните пет хиляди. Плащат ми, за да взривявам разни неща, не за да изнудвам. Цената е трийсет хиляди. Ако искаш пластичния експлозив до утре, парите ми трябва в брой днес. Имаш ли ги? — попита Пелц.

— Не — призна Хамелеона. — Но знам откъде да ги взема.

— Тогава отивай да ги вземеш — отвърна Мики.

— Работата е за двама — каза Хамелеона. — Ти можеш ли да се включиш?

— Ще се наложи да сме аз и моят пробационен служител — отвърна Пелц. — Копелето ме следи денонощно седем дни в седмицата. Можеш ли да намериш някой друг?

— Вероятно.

— Тогава го направи. Аз ще съм тук и ще те чакам.

— Пистолетът също ще ми трябва — допълни Гейб.

— Ще ме гръмнеш ли с него? — попита Пелц.

— Не, по дяволите. Но никак не ми се ще да вървя пеш по Скилман авеню без него.

Мики взе валтера и го подаде на Гейб.

— Виж как ти се доверявам — отбеляза той.

— Може би не е зле вече да си махнеш палеца от копчето на детонатора — каза Гейб.

— Това ли имаш предвид? — попита Мики и вдигна пръста си от сребристия бутон. Той изщрака.

Гейбриъл скочи нервно на крака.

— БУМ! — каза Мики.

— Ах ти, копеле! Всичко е било измама! — извика Гейб.

— За теб може да е измама — засмя се отново с хрипящия си смях Мики, — аз обаче го наричам „специални ефекти“.

34.

— Изпратих ти двайсет съобщения на мобилния — негодуваше Лекси.

— Отговорих ти на първото — каза Гейб.

— Господи, Гейб! Ако ти пиша „Какво става?“, не може да отговаряш само с „Ще говорим, като се върна“. Това не е истински отговор — възкликна тя.

— Понякога истинските отговори не могат да се напишат по телефона — отговори той.

— Както и да е. Той опита ли се да те изнудва?

— Точно обратното, иска да помогне.

— *Да помогне ли? С каква точно помощ?* — попита Лекси.

— Помниш ли първоначалния завършек, който бях измислил за филма? — попита Гейб.

— Буум! — извика тя и ръцете ѝ описаха дъга във въздуха. — Този край ли?

— Същият.

— Супер е. Много ми хареса. Но ти каза, че нямаме толкова пари в бюджета на продукцията. И аз те попитах как така Уили Койота винаги успява да си позволи всичкия онзи динамит, а ние да не можем.

— Имам новини — отвърна Гейб. — Намерих господин Койота. Казва се Мики Пелц и може да ни набави това, което ни трябва. Евтино.

— Откъде си сигурен, че можем да му вярваме? — попита тя.

— Познавам го, Лекс. Работили сме заедно и преди. Той няма да ни прецака, а и може да се добере до всичко, което ни е необходимо. Мисли за него като за част от продуцентския екип — каза Гейб.

— Колко ще иска той? — попита Лекси.

— Около трийсет хиляди, но за него са само пет. Останалото е за С4 — събщи ѝ той.

— Не знам на какво толкова се радваш — учуди се тя. — Това все още са с трийсет хиляди повече, отколкото разполагаме.

— Офертата е прекалено добра, за да я подмина — отвърна той.
— Мога да осигуря парите.

— И какво ще направиш? Ще обереш банка?

— Не, само една продуцентска къща — отвърна той.

Лекси го изгледа с онзи нацупен поглед на строга гимназиална учителка, който винаги го размиваше — сведена глава, силно стиснати устни, брадичка, забита в гърдите, и показалец, който намества въображаемите очила върху носа ѝ.

— О, така ли, младежо? — отбеляза тя с писклив, но строг глас, нещо средно между тембъра на Беа Артър и Лиза Симпсън. — Мислиш ли, че наистина можем да влезем в „Парамаунт“, „Фокс“ или Ем Джи Ем, да ги заплашим с пистолет и просто ей така да си тръгнем с торба, пълна с пари?

— Не, мадам — отвърна той с най-добрия си акцент на колежанче от Арканзас. — Т'ва няма да е някое от онези тежкарски студиа. А и няма да съм сам-самичък, ако мога тъй да се изразя. Намерил съм си партньор.

Физиономията на Лекси се промени и тя излезе от роля, седна на края на леглото, засегната от думите му.

— Ти и Мики ли? — попита тя, а очите ѝ се изпълниха със сълзи.
— Вече той ли е партньорът ти?

— Не, глупачето ми — отвърна Гейб. — Говоря за нас двамата — аз и ти.

35.

— Аз и ти? Наистина ли? Сериозно ли говориш? — въодушеви се Лекси и скочи от леглото.

— Нали ти казах, че и ти ще имаш сцена, в която да участваш. Е, това е.

— Разкажи ми подробности, разкажи ми всичко! — настоя тя.

— Помниш ли, че миналата седмица бях статист в онзи филм със съдебната зала? Играх съдебен заседател номер седем. Снимачната площадка беше на улица „Чеймбърс“.

— Помня — отвърна тя.

— Сприятелих се с продуцента Джими Фицхю. Размотавахме се заедно, говорихме за мотори. Той има „Зук“ — чисто нов, модел „Булевард“. Страшно возило! Мисля си, след като се наложи да се отърва от кавазакито, може би, когато всичко това приключи, и аз да си взема такъв.

— Както и да е — прекъсна го Лекси.

— Както и да е. Тази седмица снимат в центъра, в университета „Фордъм“, и продуцентската каравана е паркирана в западната част на Шейсет и втора улица. Рано сутрин Джими се качва на мотоциклета си, за да се придвижи от „Рокауей“ и да се пребори с трафика...

— Къде са парите, Гейб? — прекъсна го тя.

— Държи ги в караваната.

Лекси поклати невярващо глава.

— Не и трийсет хиляди. Вече не държат такива големи суми за всекидневни разплащания с хората на снимачната площадка. Сега пишат чекове и банковите служители идват на място с торби пари, за да ги осребрят, придружени от двама въоръжени пазачи.

— Мислиш ли, че не знам? Вече не играя тъпото гимназистче, Лекси. Не казвам, че ще трябва да се изправим пред двойка въоръжени и готови да стрелят наемни ченгета. Джими Фицхю държи пари в брой в караваната си и те не са за разплащане с наемниците от площадката.

— А за какво са?

— Кокаин.

— Не може да бъде!

— Шефът на Джими е въшлив с пари — отвърна Гейб. — Освен това си пада по яките партита и пудрата за нос винаги е в менюто. Но шефът е твърде голяма клечка, за да рискува да го хванат, докато прави сделка, затова, ако продуцентът му иска да работи за него, част от работата му е да плаща коката. Джими ми каза, че го прави вече три години. Никога не е имало проблем, а голямата клечка винаги му дава много пари заради риска.

— Изглежда е сладка работа. Как ще докопаме парите? — попита тя.

— Джими ще се появи в караваната. Ще го заплаша с пистолет в главата. Знам със сигурност, че няма да тръгне да се бие. Парите не са негови и ако ги откраднат, обзалагам се, че шефът му дори няма да докладва на ченгетата, защото те може и да се сетят за какво са му трябвали.

— Аз какво ще правя? — поинтересува се Лекси.

— Това ще е големият ти пробив, хлапе — отвърна Гейб. — Ще получиш роля с реплики. Джими ме познава, което означава, че лесно може да разпознае гласа ми, затова не бива да казвам нищо. Ти ще му кажеш само да ти даде парите, след което ще се оглеждаш наоколо, докато той пълни торбата. Веднъж щом имаме парите кеш, ще платя на Мики и вероятно се досещаш какво следва — обясни плана си Гейб.

— Да, БУУМ! — ухили се Лекси.

36.

Влязох в закувалнята на Гери няколко минути след 05:00 сутринта. Имаше хора, но не беше чак толкова претъпкано, че да не мога набързо да огледам всяко сепаре, маса и стол пред бара. Черил не се забелязваше никъде.

— Искаш ли закуска, Зак? — попита ме самата Гери Гомпертс. Тя е истинско природно бедствие в действие — достатъчно дребна, за да се събере в супник, и достатъчно корава сам-сама хладнокръвно да се опре на нещастника, дръзнал да се опита да обере закувалнята ѝ, намираща се на ъгъла на полицейско управление. Оказа се, че на Гери не ѝ потрябвала помощта на ченгетата — успяла да го обезвреди с един точен удар по челото с гореща шпатула. Бедният човечец трябвало да получи четиресет шева, преди въобще да регистрират нападението.

— Не, Гери, благодаря. Искам само дълго кафе за из път — отвърнах аз.

— Свърши ни кафето за из път — отвърна тя. — Имаме само от това, дето може да го пиете тук.

— Шегуваш се, нали? — изгледах я аз.

— Не, Зак, бъркам се там, където не ми е работа. Такава ми е работата. Сега отивай да седнеш в онова сепаре в ъгъла, докато онази *стра'отна* мацка психоложката излезе от дамската тоалетна. Тя току-що си поръча закуска.

Седнах в сепарето и две минути по-късно вратата на тоалетните се отвори и оттам излезе психоложката. Нямахме как да не се съглася с Гери — Черил наистина беше *стра'отна*.

— Пак ли ти? — каза тя вместо поздрав и седна на мястото срещу мен. — Снощи гледах пресконференцията на кмета и не съм особено изненадана от това, че не си успял да поспиш, както трябва.

— Не беше кметът този, който ме събуди още в четири часа — отвърнах аз.

— Не ми казвай, че новият ти партньор все още не ти дава да спиш.

— Не — възразих, — този път беше съпругът ѝ.

Разказах ѝ за среднощното позвъняване на Спенс и теорията му, без да ѝ спестявам нищо.

— И когато накрая му казах, че проклетият Лос Анджелис не може да е злият гений, стоящ зад тези убийства, и го попитах дали има някакви предположения кой човек може да стои зад това, познай какво каза — продължих аз.

— Предполагам, че е било нещо от сорта на „това е твоя работа, детектив Джордан“ — усмихна се тя.

— Точно това каза! — Тропнах с юмрук върху масата и приборите отгоре подскочиха. — По дяволите, добра си! — похвалих я аз.

— Благодаря, но това беше твърде лесно. Така, както го разказа, отговорът беше само един — скромно заяви тя.

— Е, как би нарекла това? Сещаш се, нещото, което прави Спенс, акт на пасивна агресия ли е? — попитах аз.

— Не мисля. Звучи така, сякаш го мисли. Изглежда, наистина иска да ви помогне — отвърна Черил.

— Оценявам помощта му — отвърнах аз, — но в Ел Ей има четири милиона души. Защо не ми се обади чак когато е свел бройката им до обозрим минимум?

— Снощи кметът направи дежурните обещания за непрекъснатата работа и дрън-дрън за бързо разрешаване на случая — отвърна тя и попита: — Къде сме в действителност?

— Някъде между отчаянието и много дълбоката каша — отговорих аз. — Дори не разполагаме с достатъчно информация за този тип, за да те помоля да му съставиш профил.

— Предполагам, вече си се досетил, че трябва да е някой от периферията на шоубизнеса, който мрази индустрията и всички от вътрешния ѝ кръг — отговори тя. — Това стеснява периметъра до всеки актьор, сценарист или сервитьор в зоната на трите щата.

— Освен ако не се окаже, че Спенс е прав и извършителят действа по поръчка на Търговската камара на Ел Ей.

— Може ли за момент да сменим темата? — попита ме тя.

— Разбира се.

— Какво мислиш за операта? — попита тя.

— Звучи ми като един от онези хлъзгави психологически въпроси — отвърнах аз. — „Ако Зак е ченге и харесва опера, значи има също толкова шансове да си разреши случая, колкото и да намери питбул вегетарианец.“

Продължавай в същия дух и ще видиш усмивката за милион долара. Ето, усях!

— Една, приятелка трябва да пътува извън града и ми даде два билета да гледам „Травиата“ — уточни тя.

— И нека да позная — ти обичаш опера, но никой от приятелите ти не споделя предпочитанията ти — предположих аз.

— Всъщност мразя операта... добре де, вземам си думите назад. Ходила съм само веднъж преди дванайсет години, излязох от залата след три часа и си мислех, че до края на представлението остават още седемнайсет часа и половина. Само че сега имам два билета и се опитвам да разширя културния си хоризонт, нещо като ренесанс след периода *Фред* — каза тя.

— Оценявам предложението, но трябва да съм честен с теб. Никога не съм ходил на опера. Знам всички клишета от сорта на „нищо не е свършило, докато дебелианата не си изпее партията“, но по отношение на операта съм абсолютен новак.

— Прекрасно — отговори Черил. — Не мога да поканя някой, който харесва опера. Ще бъда в задънена улица. Обаче ако ти дойдеш, можем да направим сделка: ако един от двама ни не хареса представлението, ще останем поне за малко. Ако и на двамата не ни хареса, ще се изнесем и ще отидем на боулинг или да гледаме състезание по дърпане на трактори.

— В моя случай може би дърпането на трактори ще разшири културния ми хоризонт. Кога е? — попитах аз.

— В събота вечер.

— Ако по това време не преследвам разни мании, да знаеш, че имаме среща — отвърнах аз.

Поседяхме и си поговорихме още половин час и когато стана време да ставам, за да тръгна, знаех със сигурност едно нещо за Черил Робинсън — тя беше готова за възраждане след периода *Фред*. Не бях сигурен само дали аз съм готов да бъда част от него.

37.

Гейб беше изнервен. Режисьорът винаги наричаше големите и важни сцени „сцена за пари“, но това наистина щеше да бъде сцена за пари. Не можеше да си позволи нещо да се обърка, краят на филма зависеше от това.

Добрата новина беше, че продуцентската каравана се намираше на тиха и спокойна улица, часът беше още 6:00 сутринта — доста преди появата на интензивен пешеходен поток.

Лошата новина бе, че се намираше точно между „Кълъмбъс Съркъл“ и центъра „Линкълн“ — централно място, явна мишена за терористи. Това означаваше, че мястото ще е пълно с очи — човешки и електронни. Към това се прибавяше и фактът, че пътят му за бягство беше с влак Д, а спътницата му бе аматьор, което автоматично значеше, че *човек трябва да е луд, за да се впусне в подобна авантюра.*

За мой късмет аз съм си луд, напомни си той.

Нямаха много време за сложна маскировка, затова решиха да се направят на командоси. Със ски маски.

Влакът спря на „Кълъмбъс Съркъл“ и двамата се качиха по стълбите към изхода от метрото и тръгнаха към центъра по посока „Бродуей“. Щом стигнаха до 62-ра улица, свиха на запад. Прекосиха Кълъмбъс авеню и видяха караваните. Бяха три, паркирани в зона с надпис „Паркирането забранено“, и имаха сини стикери с разрешителни за снимане, залепени на вратите.

— Продължавай да вървиш — каза Гейб.

Мотоциклетът на Джими все още не се виждаше никъде.

Двамата отидоха до ъгъла на „Амстердам“ и зачакаха. Не се наложи да чакат дълго. Скоро сузукито на Джими Фицхю се показа откъм „Амстердам“, зави надясно по 62-ра улица и спря пред първата каравана, разположена на половин пресечка разстояние.

— Тръгвай бързо! — изкомандва Гейб.

Джими заключи мотоциклета си с верига, прикрепена за влекача на караваната, и тръгна към стъпалата на входа.

— Маски — изкомандва Гейб.

Маските бяха поставени и двамата стигнаха до караваната точно в мига, когато Фицхю отключваше вратата.

Гейб го последва нагоре по трите стъпала и го бутна навътре. Лекси го последва и затвори вратата зад тях.

Бяха вътре. Не беше за вярване, но бяха вътре!

Гейб насочи пистолета към лицето на Джими и както се очакваше, съпротивата му беше нулева.

— Имам около петстотин долара в джоба — каза Джими, — всичките са ваши без проблем.

Тишина.

Гейб продължаваше да държи оръжието насочено към Джими, а със свободната си ръка смушка Лекси.

Макар и с маска на лицето, момичето беше като вкаменено. Това беше нейната голяма сцена, а беше забравила да си каже репликите.

38.

В продължение на три секунди тримата просто стояха и се гледаха в слисано мълчание. Гейб чакаше Лекси да каже нещо, Лекси беше забравила, че трябва да каже нещо, а Джими Фицхю се опитваше да сглоби парченцата от пъзела и да разбере какво става. Накрая той се обади пръв:

— *Yo tengo dinero*^[1] — започна той. — *Cinco*^[2], *Cinco* стотин долара. *No habla español*^[3], но имам петстотин долара.

Гейб посочи с оръжието към Фицхю, след което му направи знак към стола зад бюрото.

— Искаш да седна? — досети се Фицхю.

Гейб кимна и Фицхю седна на стола си.

Джими беше на четиресет и няколко години, но имаше атлетично телосложение, за разлика от стокилограмовите мотористи, които човек можеше да срещне по околоръстното. Остаряваше достолепно и се гордееше с това — беше пристрастен към фитнеса, играеше тенис и скуош, беше член и на бродуейската лига по софтбол. Гейб не се и съмняваше, че ако му се удадеше този шанс, Фицхю спокойно можеше да го смаже с няколко удара.

Все още държейки валтера насочен към Фицхю, Гейб пристъпи към мястото, където стоеше Лекси, и приближи глава до ухото ѝ.

— Кажи си репликите — прошепна ѝ той.

— Ох, мамка му! Извинявай! — отвърна тя, след което се обърна към Фицхю и заяви: — Искаме парите.

— Говорите английски? — учуди се той.

— Естествено, че говоря английски, що за тъп въпрос! — отвърна Лекси — Повтарям, искаме... парите. Сега!

— Имам петстотин в портфейла. Всичките са ваши. Трябва само да бръкна в джоба си и...

— Да не мислиш, че сме били път до тук само за да ти вземем портфейла? — отвърна Лекси. — Искаме парите за дрога. Отвори сейфа.

Гейб усети как затаява дъх. Репликата „отвори сейфа“ беше в сценария, но „искаме парите за дрога“ не беше.

— Кой, по дяволите, сте вие? — изкрещя Фицхю. — За Монте ли работите? Той ли ви прати?

— Работим за себе си! — изкрещя в отговор Лекси. — Сега отвори сейфа!

— Не знам комбинацията и не знам нищо за никакви пари за дрога — отвърна Джими и се изправи. — А ако искате да знаете...

Гейб го удари през лицето с плоската част на валтера. Фицхю падна назад в стола и притисна с две ръце окървавената си буза.

— Отвори сейфа веднага или умри! — изкрещя Гейб, размахвайки пистолета към него с надеждата, че болката и страха ще попречат на Фицхю да разпознае гласа му.

— Окей, окей — изпъшка той, — моля, не стреляйте... имам две деца.

Джими падна на колене и избърса кървавите си длани в ризата.

— Наблюдавай го! — изкрещя Гейб на Лекси, надявайки се, че още две думи така или иначе нямат никакво значение. Тя отиде до прозореца на караваната и раздели щората с пръсти.

— Навън има хора, побързай! — съобщи тя.

Фицхю отвори сейфа и отстъпи назад. Гейб погледна вътре. Нямаше оръжия, нямаше нищо друго, освен сива метална кутия с ключалка.

— Ключът е в чекмеджето на бюрото ми — каза Фицхю.

Гейб му направи знак с пистолета да отиде натам.

— По-бързо! — извика Лекси и затропа нервно с крака. — Мисля, че някой идва.

Фицхю отвори най-горното чекмедже на бюрото и взе малък ключ, след което извади металната кутия от сейфа.

— Тук има достатъчно за три отделни поръчки — каза той. — Нека обаче да ви дам един съвет — ако вземете няколко пачки, никой няма да тръгне да ви гони, гарантирам ви. Ако вземете всичко, Монте ще ви залови, ще изнасили приятелката ти, ще ѝ пререже гърлото и ще я сложи в ковчег. Мога да ти кажа, че тя ще е щастливката, защото ти ще влезеш в ковчег веднага след нея и все още ще дишаш. След това ще ви зарови някъде и ще забрави къде точно.

— Отвори я! — изръмжа Гейб, който вече сериозно започваше да се притеснява да не бъде разпознат.

Фицхю отключи кутията и вдигна капака.

Вътре имаше три спретнати пачки с банкноти, а най-отгоре се виждаше по една стотачка. Не бяха много дебели, но парите за дрога така или иначе не трябваше да са много обемни, вероятно всичките бяха само стотачки.

— Повярвайте ми — продължи Фицхю, — наистина не искате да ги вземете всичките.

Хамелеона взе едната от пачките, след което се поколеба.

— Не се шегувам, Гейб, побързай! — извика нервно Лекси от мястото си край прозореца. — Кълна се, някои наистина идва насам.

— Гейб? Статистът? — изправи се Фицхю. — Онзи с мотора „Кавзаки Нинджа“? Ти да не си полудял? Наистина ли мислиш, че ще се измъкнете от тук?

Хамелеона нямаше друг избор. Насочи валтера към гърдите на Фицхю и натисна спусъка.

— Мамка му! Мамка му! Мамка му! — повтаряше той. Фицхю се свлече в стола зад бюрото.

Ако до този момент Лекси беше успяла да запази поне капка здрав разум, сега и тя се изпари.

— Луд ли си? — изкрещя тя. — Хората отвън те чува. Той ти даде парите, защо го застреля?

— Ти каза името ми! — изкрещя Гейб в отговор.

— Не съм. Заклевам се! — отвърна тя.

Гейбриъл грабна останалите две пачки банкноти и натъпка всичко във вътрешния джоб на якето си. Дръпна Лекси за ръката и я повлече навън.

— Маската — изкомандва той.

Двамата едновременно свалиха ски маските си и излязоха от караваната.

Тръгнаха на изток по „Бродуей“ и десет минути по-късно вече седяха в последния вагон на влак Д, потеглил към покрайнините на града.

— Съжалявам, Гейб, съжалявам — плачеше Лекси и сълзите ѝ се стичаха по бузите.

— Направи ми една услуга — процеди през зъби той. — Просто млъкни, мамка му!

- [1] Имам пари (исп.). — Б.пр. ↑
- [2] Пет (исп.). — Б.пр. ↑
- [3] Не говоря испански (исп.). — Б.пр. ↑

39.

На бюрото ми се мъдреше голяма чаша кафе и кутия понички с глазура с бележка, залепена отгоре, която гласеше: „Съжалявам за Спенс. Той иска само да помогне. ХХ^[1], Кей-Мак“.

Кайли седеше на своето бюро и дъвчеше последната хапка от собствената си поничка с глазура.

— Взех си една — обясни тя и прекара остатъците с глътка кафе.
— Останалите единайсет са си само за теб.

— Оценявам жеста, но не мислиш ли, че е твърде клиширано? Ченгета и понички? — попитах.

— Между другото, за протокола: не съм давала на Спенс номера ти — каза тя. — Намерил го е в моя телефон.

— Той сподели ли с теб теорията си, или аз да го направя?

— Изложи ми я тази сутрин. Силните на деня в Лос Анджелис са измислили пъклен план да съсипят филмовия бизнес в Ню Йорк.

— Подмолен и подъл план — отбелязах аз. — В подобен сценарий все очакваш да е замесен и Лекс Лутър^[2].

— Знам, че е откачено, но поне трябва да му се признае, че има въображение — отвърна Кайли.

— Въображение? Никак не е чудно защо не мога да разреша този случай — казах аз. — Като обикновен идиот, аз просто се опитвам да свържа фактите.

— Ето къде е разликата между полицейската работа и телевизионния бизнес — каза Кайли. — Що се отнася до хората от телевизионния бизнес, действителността е силно надценявано понятие и те никога не биха я допуснали да пречи на начина им на мислене.

— Вчера беше едва първият ни работен ден като екип — отбелязах аз. — Но сега, след като вече имам известен поглед върху съпруга ти, питам се колко ли често ти се е налагало да купуваш понички на бившите ти партньори?

— Ако искаш вярвай, но ти си първият, на когото Спенс се обажда — каза тя.

— Поласкан съм. Останах си недоспал, но съм поласкан.

— Нали го знаеш Спенс, винаги се е възхищавал на полицаите. Харесва му това, че имаш възможността да съчетаеш полицейската работа с шоубизнеса. Снощи ми каза, че имаш най-готината работа на света и с удоволствие би си разменил мястото с теб, ако можеше.

Спенс Харингтън иска да си размени мястото с мен? Нямах представа как да отговоря. Така и не успях.

— Зак! Кей-Мак!

Капитан Кейтс вървеше към нас и раздаваше заповеди в движение.

— Имаме обир и убийство, западна Шейсет и втора улица между „Кълъмбъс“ и „Амстердам“.

Познавах района добре, кварталът беше доста спокоен и тих.

— Какво има там? — попитах аз.

Кейтс спря пред нас, изглеждаше така, сякаш и тя не беше успяла да мигне през нощта.

— Служебна каравана на снимачен екип — отвърна тя. — И един продуцент с куршум в гърдите.

[1] Целувки. — Б.р. ↑

[2] Зъл герой от поредицата „Супермен“. — Б.пр. ↑

40.

Гейб и Лекси нахлуха трескаво през входната врата и събориха месинговата стойка за чадъри, която тя беше домъкнала от битака за дванайсет долара.

Не си бяха проговорили през целия път до дома. Влязоха, без да си кажат и дума, във входа на блока: той все още — бесен, тя — хлипаща.

Стигнаха до фоайето и спряха пред асансьора. Лекси мълчеше със свити рамене и зачервени очи, духът ѝ бе и съкрушен. Накрая проговори:

— Никога повече няма да ме обичаш, нали?

Тя наистина го мислеше. Разсъждаваше така: *Прецакваш се, изоставят те.* Родителите ѝ бяха постъпили точно така с нея.

— Не ставай... — започна Гейб и преглътна думата *глупава*. — Не говори такива неща — поправи се той.

Вратите на асансьора се отвориха, тя пристъпи вътре и застана в ъгъла с ръце, притиснати до хълбоците, и с все още стичащи се по страните ѝ сълзи.

— Лекси — каза той и я последва в асансьора, — станалото — станало! И аз малко пощурях, но въпреки това те обичам. Винаги ще те обичам!

Ако беше смятал, че това ще я успокои, явно беше сгрешил. Тялото ѝ се разтресе при опита ѝ да сдържи риданията си. Никога преди не я беше виждал толкова отчаяна и това го поразя.

— Всичко е наред — омекна той и я взе в прегръдките си. Целуна челото ѝ, очите, солената от сълзите буза в опит да я успокои.

Тя вдигна глава и той нежно докосна устните ѝ със своите. Лекси изстена, разтвори леко устни и той докосна езика ѝ. Плъзна ръка надолу и притисна задника ѝ, а в отговор тя повдигна таза си към него. Членът му се втвърди.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата се запрепъваха трескаво през коридора, докато най-накрая се озоваха пред входната врата и той успя да пхне ключа в ключалката.

Тя вече смъкваше панталона и гащичките си още преди вратата да се затвори зад гърба им. Сграбчи го за колана, придърпа го към себе си и с вещина разкопча копчетата на джинсите му, докато той сваляше якето си, преди да го захвърли на пода.

Спалнята се оказа твърде далеч, тя се извърна с гръб и се облегна на един стол с ръце върху масата. Той я сграбчи за хълбоците и мощно проникна в нея.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам... — шепнеше тя при всеки негов тласък.

— Шшт, шшт. Всичко е наред — отвърна той. — Не говори.

Чувството беше могъщо — чист, първичен, предизвикан от адреналина секс. Той се нуждаеше точно от това. И двамата се нуждаеха от него.

Оргазмите на Лекси винаги имаха свой собствен музикален фон и той успя да се сдържи, докато чу първото познато приглушено стенание. Виковете ѝ започваха да стават все по-силни и неконтролируеми, когато най-накрая той остави тялото си на удоволствието, сподавяйки собствените си виковете, и оргазмът му го връхлетя на вълни.

С блеснал поглед тя се отпусна в ръцете му и той я отнесе в спалнята. Сваляха останалата част от дрехите си и се любиха още — бавно, нежно и без никакви извинения.

Щом всичко свърши, Лекси притисна възглавницата към гърдите си и се сви в ембрионална поза. Гейб я обгърна с ръце, притисна я с цялото си тяло и придърпа чаршафа върху тях.

„Парите!“, помисли си той.

Пачките със стотачки все още бяха натъпкани във вътрешния джоб на якето му. Нямаше никаква представа колко точно бяха.

Но това можеше да почака.

41.

— Това, че караш като луд, няма да направи жертвата по-малко мъртва — отбеляза Кайли, докато аз шофирах бясно през пресечката, свързваща „Сентръл Парк“ с 65-а улица.

— Знам — отвърнах аз, без да намалая. — Мисля, че е като да се вманиачиш по кофти сапунен сериал. Искаш да знаеш какво ще стане в следващия епизод.

— И аз искам, но не чак толкова много, че да съм готова да свърша в автомобилна катастрофа. Впрочем „кофти сапунен сериал“ е тавтология.

Успяхме да се доберем до Западна 62-ра улица за по-малко от пет минути. Пред продуцентската каравана беше паркирана полицейска кола на двайсетото управление. Униформен полицай на име Франк Ранкин ни чакаше пред караваната.

— С партньора ми пристигнахме преди две минути — обясни той. — От табелата на караваната се вижда, че е собственост на филмовата къща, която има разрешение да снима във Фордъм. Според човека, който ни извика, жертвата се казва Джими Фицю.

— Ти или партньорът ти влизахте ли в караваната? — попитах аз.

— Аз влязох, но не много навътре. Не исках да замърся местопрестъплението. Само исках да се уверя, че онзи е мъртъв.

— И?

— Огнестрелна рана в гърдите от близко разстояние. Екипът за оглед на местопрестъплението още не е пристигнал и смъртта не е потвърдена, но съм сигурен, че човекът е мъртъв. Вътре има и сейф, вратата му е широко отворена. Не го огледах, но предполагам, че каквото и да е имало вътре, вече го няма.

— Кой се е обадил на 911? — попита Кайли.

— Казва се Майкъл Джакман. Каза, че е асистент-режисьор. Не е видял и не е чул нищо. Дошъл за среща с жертвата и намерил тялото. Седи отзад в колата заедно с партньора ми — уточни полицаят.

— Задръжете го там — разпоредих аз. — Ще огледаме местопрестъплението.

Фицхю се беше свлякъл на стола пред бюрото си. Сивата му тениска беше обагрена в тъмнокафяво от врата до кръста. На дясната му буза имаше прясна окървавена рана.

— Ударен е с пистолет — отбеляза Кайли.

Насочих фенерче към отворената каса.

— Униформеният отвън е прав за сейфа, празен е — казах аз.

— Ако не броим връзката с киното, това не ми се струва подобно на останалите убийства — каза Кайли.

— И аз си помислих същото — отвърнах. — Другите три убийства са били планирани внимателно, с почти изкусна точност. Това тук изглежда просто като обир, в който нещата са тръгнали на зло. Жертвата работи зад бюрото си, извършителят влиза и му казва да отвори сейфа. Фицхю отказва, извършителят се опитва да го убеди с тъпата част на пистолета, Фицхю го отваря и извършителят прибира парите в брой.

— Е, това е обир, в който нещата са вървели добре — възрази Кайли. — Ако извършителят е взел парите, за какво му е да застрелва Фицхю? Защо да си усложнява положението и от обирджия да става убиец?

— Фицхю го е разпознал — отвърнах аз.

— Само че има един проблем, Зак. Човекът, когото търсим, е майстор на маскировката. Имаме го на видеозапис и дори не можем да го идентифицираме.

— Но ако е невъзможно да бъде разпознат, за какво му е да убива Фицхю? — попитах аз.

— Нали точно това те попитах и аз.

— Значи стигаме до единомушие — и двамата нямаме никаква представа какво става — обобщих аз.

Излязохме от караваната и се приближихме до полицейската кола, където ни чакаха Ранкин и партньорът му Робин Галахър.

— Този Майк Джакман, човекът, който е намерил тялото, е в шок — каза тя. — Не само че е работил с жертвата, а е и негов шурей.

— Той спомена ли нещо, което си струва да повтори? — попита Кайли.

— Каза: „Сега кой ще каже на сестра ми и децата?“ — отвърна Галахър и продължи: — Това някак си можеше да се очаква, но другото беше неочаквано.

— Какво е то? — попитах.

— „Шибаният Левинсън“. Повтори го към пет-шест пъти.

— А спомена ли кой е „шибаният Левинсън“?

— Не, сър — отвърна тя.

— Полицай, помолете господин Джакман да излезе от колата. Ако е готов за това, бихме искали да му зададем няколко въпроса.

Бусът на криминалистите спря пред нас. Надявах се, че ще имам възможност да видя изкусителната Маги Арнолд в два дни поред. Не извадих такъв късмет. Вратата откъм шофьора се отвори и отвътре излезе сухарът Чък Драйдън.

— Здравей отново, Чък — казах аз. — Помниш партньора ми Кайли Макдоналд, нали?

— Къде е тялото? — директно попита той.

Посочих му и той се понесе към караваната.

— Ама че чешит! — отбеляза Кайли.

— Ей, извадила си късмет, че не го познаваш от времето, преди управлението да го прати на уроци по добри маниери — пошегувах се аз.

42.

Хамелеона спа три часа. Когато се събуди, Лекси вече беше в кухнята.

— Какво има за закуска? — извика той от леглото.

— Твърде късно е за закуска! — извика му тя в отговор. — Ще съчетаем закуската с обяд. Палачинки, но от истинските, не онези замразени неща. Освен това излизах и купих малини. Вече можем да си ги позволим.

Той изшляпа бос разстоянието до кухнята, беше все още чисто гол.

— Какво искаш да кажеш с това „вече можем да си ги позволим“?

— Преброих парите. Има четиресет и пет хиляди долара. Можеш ли да повярваш, че онзи е щял да ги даде всичките на някакъв наркочилър? Мразя наркотиците, не разбирам защо хората ги вземат.

— Сигурна ли си, че са четиресет и пет хиляди? — попита той.

— Три пачки с Бенджамин по петнайсет хиляди всяка. Два пъти ги преброих. Палачинките ще са готови след две минути.

Той влезе в банята и се пъкна под душа. Въртя крана, докато водата започна да пари. Завладяха го мъчителни угризения. Вчера беше убил двама, може би трима души и с удоволствие би ги убил отново и днес, и то без да му мигне окото.

Но Джими Фицхю беше различен. Джими беше един от добрите.

Моля те, не стреляй. Имам две деца.

Знам, знам — Трейси и Джим-младиш. Но какво друго можеш да сторя, след като Лекси изрече името ми? Нямах друг извор.

Пълни глупости, Гейб! Не тя натисна спусъка, ти го направи!

Той завъртя кранчето на топлата вода докрай и струята стана болезнено гореща. Болката помогна.

Съжалявам, Джими, наистина съжалявам.

Палачинките бяха великолепни с истинско масло, пресни едри малини и гъст кленов сироп. Страхотно беше и горещото кафе. Ако във

филма му трябваше да има и сцена в домашна обстановка, това определено беше тя.

— Сигурен ли си, че съм извикала името ти? — попита Лекси. — Кълна се, че ако е така, направила съм го неволно.

— Каза: „Гейб, побързай“. Но това беше достатъчно.

— Фицхю трябваше да се престори, че не ме е чул. Ако го беше пропуснал покрай ушите си, ти щеше да решиш, че не е чул какво съм казала, и нямаше да го убиеш. Той е виновен за смъртта си толкова, колкото и аз.

— Не — възрази Гейб. — В крайна сметка вината е моя. Аз съм режисьорът, аз съм продуцентът и упражних твърде голям натиск върху теб. Ролята ти беше прекалено тежка, не направихме репетиция. Не трябваше да те хвърлям в дълбокото е тази роля.

— Никога повече няма да се повтори. Обещавам — закле се Лекси.

— От съображения за сигурност, смятам, че засега е по-добре да останеш зад кадър — каза той.

— Отстранена ли съм от продукцията?

— Не, не, точно обратното. Искам да си моят копродуцент. Имаме още една-две сцени за доработване и ще ми трябваш повече от всякога.

— Какви са новите сцени? — попита тя.

— Все още не съм сигурен, но успяхме да пипнем четиресет и пет хиляди, а ни трябват само трийсет, затова си мислех дали няма да можем да измислим още няколко яки нови сцени и да си купим още малко от пиротехниката на Мики? Разполагаме с още петнайсет хиляди долара, които можем да вкараме в играта — отвърна той.

— Четиринайсет хиляди деветстотин деветдесет и четири — уточни Лекси. — Малините струваха шест кинта.

43.

Майк Джакман беше висок, с широки рамене, топли кафяви очи и интелигентно излъчване, което го обгръщаше като аура. В нормална ситуация той бе точно този човек, когото всеки би искал в своя отбор. Но днес ситуацията не беше нормална и Майк приличаше повече на Бамби, който се взира в цевта на пушката.

— Дамата полицай каза ли ви, че Джими Фицхю е мой зет? — попита той.

— Да, сър. Съжالياваме за загубата на семейството ви. Аз съм детектив Джордан, а това е партньорът ми детектив Макдоналд. С ваша помощ можем да разкрием убиеца на зет ви. Какво можете да ни кажете?

— Нищо — отвърна Джакман. — Двамата с Фиц се срещаме всяка сутрин, за да прегледаме бележките по продукцията за деня. Аз съм асистент-режисьор, той е продуцент. Винаги идва на работа преди мен, затова веднага щом дойдох тази сутрин, отидох направо в караваната му. Сейфът беше широко отворен. Фиц беше мъртъв на стола си. Обадох се на 911.

— Какво е имало в сейфа? — попита Кайли.

— Не ми е работа да знам.

— Двамата с Джими добре ли се разбирахте? — попита тя.

— Бяхме най-добри приятели. Бяхме по-скоро като братя, отколкото зет и шурей.

— Значи най-добрият ви приятел, човекът, с когото сте си пиели кафето всяка сутрин, никога не ви е споменавал какво може да има в сейфа, заради което да си е струвало да бъде убит?

— Не.

— Може би сестра ви знае. Когато ѝ съобщим лошата новина, че съпругът ѝ е мъртъв, ще я попитаме.

— Недейте. Тя няма никаква представа...

— Звучите така, сякаш *вие имате* — продължи Кайли.

— Майк — намесих се аз, — приличате ми на добър приятел, който се опитва да запази дадена информация за себе си, защото смята,

че това би защитило Джими. В действителност обаче защитавате убиеца му. Защо не ни разкажете какво знаете? Няма да го използваме против Джими — предложих аз.

— Джими е мъртъв. Не за него се притеснявам — поклати глава Джакман. — Ако подобни гадости излязат наяве, сестра ми и децата й ще са тези, които ще страдат.

— Не сме тук, за да съсипем репутацията на Джими — прекъсна го Кайли. Тук сме, за да заловим убиеца му. Моля ви, помогнете ни.

Джакман остана неподвижен за миг, взрян в очите на Кайли. След това въздъхна бавно и дълбоко.

— Обещайте ми само — започна той, — че каквото и да ви кажа, никога няма да го споменете пред сестра ми.

— Обещаваме — каза Кайли.

— Добре — кимна той. — Фиц беше... не знам как биха го нарекли ченгетата, беше нещо като „муле“.

— Наркомуне? — попита Кайли.

— Може би изразът не е точен. Той беше посредникът между купувача и продавача — уточни Джакман.

— Кой беше продавачът и какво продаваше?

— Казва се Монте и това е всичко, което знам. Продаваше кокаин.

— А кой беше купувачът?

— Шефът ни, Боб Левинсън.

— Това ли е човекът, когото сте проклинали в полицейската кола?

— Той прави страхотни филми, но е адски гаден шеф. Не си знае парите и около него постоянно кръжат безчет приятелчета, които споделят пороците и забавленията му. Купува дрогата на килограм, но никога не се среща с доставчиците лично. Неговите продуценти винаги действат като посредници.

— А ако продуцентът откаже, бързо се оказва на опашката за безработни — досети се Кайли.

— Точно така — отвърна Джакман. — Левинсън винаги наема свестни продуценти — винаги са мъже със семейства, които се нуждаят от тази работа, и винаги са чисти — без тъмно минало, без наркотици, безупречни.

— Колко пари мислите, че е имало в онзи сейф?

— Всеки месец Левинсън даваше на Джими четири пакета с по петнайсет хиляди долара във всеки. Монте се появяваше с кокаина всеки четвъртък и Джими му даваше по един от пакетите с пари. Днес е девети, значи в сейфа вероятно е имало три пакета.

— Някой друг от работещите за продукцията знаеше ли за сделките с наркотиците?

— Хората приказват. Наоколо се носят всякакви слухове, така че предполагам, че да, но не знам кой точно какво е знаел.

— Трябва ни подробен списък на всички, свързани по някакъв начин с продукцията — осветители, монтажници, шофьори на камионите за доставка на храна — абсолютно всички — каза Кайли.

— Да, госпожо. Ще ви предоставя разпечатка.

Той понечи да си тръгне, но след миг се обърна и каза:

— Имам един въпрос. Ще арестувате ли Левинсън?

— Бихме го направили, ако можехме — казах аз, — но нямаме нищо, в което да го обвиним.

— Може би така е по-добре. Запазете чиста паметта на Фиц — каза той и си тръгна.

— Имате ли минутка? — чу се зад нас.

Обърнахме се и видяхме Чък Драйдън с непроницаемото му лице.

— Откри ли нещо? — попитах аз.

Не отговори, но ме изгледа така, сякаш искаше да ми каже: *Безсмислен въпрос. Има само една причина да взаимодействам с детективи на местопрестъплението. Естествено, че съм открил нещо.*

Направи ясен жест с кратко кимване и двамата с Кайли го последвахме в караваната.

— Вижте това — каза той и посочи прозореца отляво, — прозорец номер едно, щората е спусната. А сега това — продължи той и посочи прозореца в срещуположния край на караваната. — Прозорец номер две, щората е спусната, с изключение на тези две ламели, които са обърнати така, че човекът, застанал тук, може да гледа навън, към улицата.

— Човекът трябва да е нисък — отбелязах аз. — Отворът в ламелите е едва на метър и петдесет над земята.

— Ако се съди обаче по ъгъла на проникване на куршума в жертвата, който и да е дръпнал спусъка, трябва да е бил с поне трийсет сантиметра по-висок — каза Драйдън. — Търсете двама души — стрелеца и наблюдателя.

— Двама души — повтори Кайли, — та ние не можем да намерим и един.

Драйдън само сви рамене в красноречивия жест *това определено не е мой проблем.*

44.

Предпочитаното от Гейб оръжие „Валтер ППК“ беше идеалният джобен пистолет, същият, какъвто използваше и Джеймс Бонд. В момента обаче беше твърде напечено, за да го носи. От друга страна, нямаше намерение да пренесе 45'000 долара в метрото невъоръжен.

Отиде до шкафа и изрови своя „Глок 23“. Беше 40-и калибър, по-голям от валтера ППК 380 и доста по-труден за прикриване, но с него беше по-малко вероятно, ако го спрат ченгета, да го свържат с обира и убийството на Западна 62-ра улица.

Взе влак номер 6 към центъра, слезе на „Гранд Сентръл“ и се прехвърли на номер 7. Пътуването му беше доста безинтересно и на практика почти приятно. През целия път не спря да мисли за Лекси — това момиче беше истински гений. Когато я помоли да му помогне да измислят сценарий как да използват допълнителните петнайсет хиляди, той просто се опитваше да я накара отново да се почувства желана в екипа. Така или иначе не беше очаквал много. И точно тогава й хрумна онази брилянтна идея, която направи сценария хиляди пъти по-добър.

— Искам да направя допълнителна поръчка — каза той на Мики, когато стигна до квартирата му.

— Какви оръжия за масово унищожение имаш предвид? — попита Мики.

Гейб беше скицирал идеята на Лекси върху лист от бележник.

— Не съм сигурен за точното разположение, но доколкото мога да кажа, искам да е нещо подобно — обясни той. — Какво мислиш?

— Това чие местенце е? — попита Мики.

Гейб му каза.

— Определено си куражлия, Беноа! — подсвири от удивление Пелц.

— Идеята беше на приятелката ми — обясни Гейб. — Ще можем ли да го направим?

— Мога да ти набавя толкова пластичен експлозив, колкото ще ти трябва — заяви Мики. — За какви детонатори говорим?

— Все още не знам, затова измисли някакви смесени — таймери, дистанционно управление, нещо, което може да се възпламени с кабел... само гледай да е просто и като за идиоти. Помни, че не съм професионалист — засмя се Гейб.

— А имаш ли бюджет за всички тези екстри?

— Имам определена сума предвид — кимна Гейб.

— Колко?

— Какво ще мога да получа за още петнайсет хиляди?

Очите на Мики се разшириха от изненада. Той се покашля нервно, за да прикрие удивлението си.

— За още петнайсет хиляди, момчето ми, можеш да се сдобиеш с още адски много пукотевица.

Гейбриъл извади от раницата си трите пачки от по сто долара и ги остави на масата.

— Тук има четиресет и пет хиляди — каза той.

Мики взе едната от тях, прокара палец по банкнотите и я остави обратно.

— Чудя се колко ли е имал Джими Фицхю в сейфа? — попита направо той.

— Кой е споменавал нещо за Джими Фицхю? — замръзна на място Гейб.

Мики си запали цигара и издуха дима към тавана.

— Никой не е споменавал каквото и да било, но полицията се занимава само с това. Обир и убийство в една от снимачните каравани на Боб Левинсън в Уест Сайд. Заподозрените са двама. Застрелян е продуцентът Джеймс Фицхю. За толкова тъп ли ме мислиш? Ти ми каза, че знаеш откъде да вземеш парите, но ти трябвал партньор. Просто събрах две и две. Е, с кого сформира екип?

— С майка ти. И на нея ѝ хареса — отвърна Гейб. — Трябва ли ти работата, или повече се интересуваш от личния ми живот?

Мики вдигна ръце в знак, че се предава.

— Спокойно, Гейби-бейби. Няма да ровя в личния ти живот. Това е първото, което научавах, като влезеш в „Рей Брук“. Просто се опитвах да поддържам разговора, забрави, че попитах. Дай да поговорим за доставката.

— Част от сделката, както каза, включваше и това, че ще можеш да я доставиш до утре — напомни му Гейб.

— Няма проблем, все още мога.

— Добре, но не по-късно — добави тон. — Снимачният ми график е безумно натоварен.

— Утре ще се заема най-напред с това. Веднага. Ще ти намеря бум-бум за четиресет и пет хиляди — обеща Пелц.

— Всъщност едната от пачките е без сто долара — каза Гейб. — Приятелката ми ги използва да напазарува.

— Няма проблем. Кажете на миньончето, че покупките са за моя сметка — отвърна Мики. — Имаме ли сделка?

— Имаме сделка! — не се поколеба нито за миг Гейб и двамата подпечатана уговорката си с доказалото се с времето традиционно холивудско ръкостискане.

45.

— Май най-после стигнахме до златната жила — отбеляза Кайли.

Разполагахме с два списъка — единия, който ни предостави Шели Трегър, с имената на всички, които са били на снимачната площадка по време на стрелбата по Иън Стюарт, и обещаната от Майк Джакман разпечатка с имената на хората, свързани с продукцията на Левинсън.

Съпоставихме всички имена в списъците, общо над четиристотин. Дванайсет души фигурираха и в двата списъка. Осем от тях бяха мъже.

— Можем да се справим много по-бързо, ако разделим списъка на две и дадем четирима на друг екип — предложих аз.

— Можем да се справим още по-бързо, ако имахме още седем екипа, които да се включат и всеки да проверява само по един човек — отвърна Кайли.

— Предполагам, че предложението за оптимизиране на дейността в отдела не ти допада особено — отбелязах аз.

— Никак даже — отвърна тя. — Първо, двамата с теб сме били на две от местопрестъпленията и ще ни е доста трудно да въведем втория екип във всичко, до което сме стигнали. Второ, аз съм завладяна от безскрупулни амбиции и няма да позволя на друг екип да ми измъкне от ръцете най-големия случай в кариерата ми. Сега просто ми кажи кок от двата отговора ти харесва повече и ще направя всичко необходимо, за да ти го набия в главата.

— Няма нужда да ме притискаш чак толкова — отвърнах. — Мисля, че „завладяна от безскрупулни амбиции“ достатъчно ясно обобщава нещата.

— Добре. Но гледай това да влезе в доклада ти пред капитан Кейтс. Не мисля, че тя би го използвала срещу мен.

До средата на следобеда бяхме успели да отхвърлим пет имена от списъка. Двама от възможните извършители бяха присъствали на снимачната площадка с Иън Стюарт от седем часа сутринта и това автоматично ги изключваше като заподозрени в отравянето на Сид Рот в „Реджънси“, а други двама разполагаха със солидни алибита за нападението в „Радио Сити“ в понеделник вечерта.

Петият беше чернокож и се разсмя, когато разбра защо бяхме отишли да го разпитваме.

— Хора, вие не гледахте ли записа от подпалването на лимузината на Брад Чък? — попита ни той. — Онзи тип беше бял. Може да се наложи да нагласите цветовете на мониторите си.

Ние се разсмяхме с него, извинихме се и си тръгнахме.

— А сега накъде? — обърнах се аз към Кайли.

— Към „Мидъл Вилидж“ в Куинс, пресечката на Фърманвил авеню със Седемдесет и девета улица. Имаме адреса и допълнително към него е записано „Райска градина“.

— Звучи ми като име на китайски ресторант — казах аз.

— Или студио за масажи. Чакай за момент, ще го проверя в „Гугъл“ — отвърна тя и извади айфона си. — Мамка му! Това изглежда обнадеждаващо — оказва се, че е клиника за душевноболни.

— Забавното на това да се опитваш да хванеш маниак убиец, е в това, че последното място, където ще се сетиш да го търсиш, е психиатрията — отбелязах аз.

Тя ми даде точния адрес. Бяхме само на двацет минути от мястото и потеглих веднага по магистралата към Лонг Айланд.

— Какво имаме за този човек? — попитах аз.

— Бил е статист на снимачната площадка на филма с Иън Стюарт вчера, което ще рече, че някой от колегите вече го е разпитвал. Освен това три дни миналата седмица е работил като статист в продукцията на Левинсън, така че може да е разбрал за парите, които Фицхю е държал в караваната.

— Как се казва? — попитах аз.

— Беноа. Гейбриъл Беноа.

46.

Тази част от Фърманвил авеню в Куинс беше тихо работническо предградие от малки двуетажни къщи с още по-малки предни дворчета и шизофренична смесица от компактни японски коли и огромни мощни джипове. И сред всичко това се издигаше една все още използвана четириетажна бяла тухлена сграда, строена през 60-те, която се опитваше да изглежда безлична, но всъщност бе просто грозна.

Под козирката на входа се мъдреше надпис в излиняло бордо: „Райска градина“.

— Добре е да се види на практика как градоустройствените закони в Ню Йорк са били достатъчно гъвкави, за да позволят на някого да си построи весела ферма^[1] в средата на квартал, изпълнен с такова младежко излъчване — отбеляза Кайли.

— Не прави прибързани заключения, детектив — отвърнах аз. — Може би лудницата е била тук първа, а щастливото малко кварталче е израснало около нея.

— Посещавала съм такива места и преди — добави тя, — частни клиники, домове за възрастни хора, психиатрични заведения... Опитай се да зададеш няколко въпроса и всички заемат защитна позиция, сякаш са адвокати на мафията. Обикновено се намира и по някоя подла малка невестулка, на която *наистина много би и се искало да може да помогне*, но след това веднага се скрива зад конфиденциалните отношения между лекар и пациент и не иска да каже и дума без съдебна заповед.

— Може да заплашим подлата малка невестулка с търсене на отговорност за подаване на подвеждаща реклама — предложих аз. — Виж, тротоарът е разбит, тревата е суха и кафява, а сградата е истинско мъчение за очите. „Райска градина“ друг път!

Фоайето се оказа горещо и влажно. В случай че обитателите си плащаха за климатик, то определено не получаваха услуга за парите си.

Зад рецепцията седеше жена на средна възраст, която, изглежда, си купуваше червена боя за коса на килограм. Тя вдигна поглед към нас и ни посрещна с усмивка за добре дошли. По всичко изглеждаше, че началото е обещаващо.

— Добар ден, мо'а ли да ви помогна? — поздрави ни тя с акцент, който веднага я отличи като родена, израснала и получила образованието си в Куинс.

— Нюйоркска полиция — казах аз и показах значката си. — Търсим Гейбриъл Беноа.

— Кой?

— Пише се Бен-ойт — произнесох името по-бавно и отчетливо аз.

— О, *Бенуа* — отвърна тя и поклати глава, изразявайки неодобрение към неправилното ми произношение. — Той вече не е тук.

— Къде можем да го намерим? — попитах аз.

— Ще тря'ва да говорите с нашия директор, доктор Бен-Давид — отвърна тя. — Седнете.

Чакалнята беше пълна с твърди плюшени дивани, които може и да са били смятани за красиви по времето на Труман, но в настоящия си вид изглеждаха жалки.

Седнахме.

— На бас по пет долара, че той ще е луд фен на „Метс“ — подразни ме Кайли.

Тъкмо щях да отклоня предложението за баса, когато до нас достигна оглушителен писък. Хората, които живеят в психиатрични клиники, пищят по всяко време на деня или нощта, но този беше различен — прозвуча като писък на агонизиращ човек. Аз го знаех, Кайли го знаеше, рецепционистката също го знаеше.

— О, боже! — каза рецепционистката и се втурна към края на коридора. — Това е доктор Бен-Давид.

[1] Психиатрична клиника (сленг). — Б.р. ↑

Двамата с Кайли последвахме рецепционистката надолу по широкия коридор, който някога може и да е бил боядисан във ведро жълто, но в момента имаше унилия оттенък на болен от жълтеница.

Вратата към кабинета на доктор Бен-Давид беше отворена и ние тримата нахлухме направо вътре. Оказа се, че директорът съвсем не е това, което очаквахме.

Лаура Бен-Давид беше около трийсет и пет годишна, впечатляващо привлекателна жена, която в момента лежеше просната върху дивана в кабинета си и изглеждаше впечатляващо бременна.

— Доктор Бен-Давид, до'ре ли сте? — попита рецепционистката.

— Добре съм, Дорис — отвърна жената и седна. — Съжалявам за писъка, но това малко човече май иска да излезе две седмици преди датата си — допълни тя и сложи и двете ръце върху корема си. — Току-що ме дари с една здрава контракция.

— Започнало ли е раждането? — попита Кайли.

— Напълно — отвърна Бен-Давид.

— Ние сме от Полицейското управление на Ню Йорк. Може ли да ви закараме в болница?

— Не, благодаря. Обадох се на съпруга ми, ще пристигне след няколко минути.

— Търсеха Гейбриъл Бенуа — каза Дорис.

— И аз се тревожех за него. Добре ли е? — попита Бен-Давид.

— Не знаем отвърна Кайли. — Аз съм детектив Макдоналд, а това е партньорът ми детектив Джордан. Ще имате ли възможност да отговорите на няколко въпроса?

— Може би ще успея да се справя с няколко въпроса, на които се отговаря само с „да“ и „не“, но не съм сигурна, че това хлапе ще стои мирно достатъчно дълго, за да отговарям на въпроси, които изискват обстоятелствен отговор — намръщи се тя. — Дорис, върни се на бюрото си отпред и прати Лорънс при мен веднага щом се появи.

Дорис излезе, а Кайли приседна до лекарката.

— Рецепционистката ви спомена, че господин Беноа вече не е пациент тук — започна тя. — За какво е бил в клиниката?

— Знаете, че не мога да ви отговоря на този въпрос — каза Бен-Давид.

— Можете ли да ни кажете кога напусна?

— Преди няколко месеца.

— А може ли да ни кажете името на лекаря, който го е изписал?

— Той сам се изписа — отвърна доктор Бен-Давид.

— Значи хората тук могат да си тръгват, когато решат? — учуди се Кайли.

— *Хората тук ли?* — отвърна Бен-Давид. — Повечето от тях не могат да си тръгнат сами, но Гейбриъл дойде по свое желание, затова може да си тръгне по всяко време.

— Остави ли ви настоящ адрес? — попита Кайли.

Доктор Бен-Давид се засмя.

— Ох! — изпъшка тя и отново се хвана за корема. — Не ме карайте да се смея. Хората в психичното състояние на Гейбриъл Беноа никога не оставят адрес за връзка. Те винаги се притесняват, че някой може да ги преследва.

— И в този случай ще е прав — каза Кайли.

В този момент някакъв мъж отвори вратата, без да почука, и прилекна до доктор Бен-Давид.

— Лаура, добре ли си? — попита той.

Сякаш по предварителен сигнал, тя изкрещя, не чак толкова силно, както преди малко, но впи пръсти в раменете му и изтърпя половинминутна контракция.

— Добре съм — изпъшка тя, след като болката премина. — Това е съпругът ми Лорънс, детективи.

— Скъпа, каквото и да е станало, може да почака. Колата е отвън, да вървим! — подкани я той и ѝ помогна да се изправи.

Най-добрата ни връзка с Беноа до момента беше на път да ни се изплъзне по спешност по посока на родилното отделение. Трябваше ни чудо.

— Доктор Бен-Давид — каза Кайли, — Гейбриъл Беноа е заподозрян като извършител на няколко жестоки убийства.

Бен-Давид се закова на място.

— Убийства ли? — стъписа се тя. — О, господи! Това е ужасно.

— Наясно сме с Хипократовата клетва, знаем за конфиденциалността на информацията между доктор и пациент, но има риск за още хора — невинни хора — каза Кайли. — Има ли нещо, *каквото и да е*, което може да ни бъде от полза?

— Лорънс, дай ми минутка — обърна се Бен-Давид към съпруга си. — Моля те. Почакай отвън. Ей сега идвам.

— Лаура, да не би... Добре. Имате минута, след което ще вляза и ако се наложи, ще те откъсна насила в болницата — каза той и излезе, затваряйки вратата след себе си.

— Детектив Макдоналд — започна Бен-Давид, — задължена съм от закона да не разкривам каквато и да било информация за пациент без съдебна заповед.

— Това няма да ни помогне особено — отбеляза Кайли.

— Не ме слушайте. Оставете ме да довърша. Аз, повтарям аз, съм задължена от закона да не разкривам каквато и да било информация за пациент без съдебна заповед. Моят *персонал* е обвързан със същата забрана. Нашата работа е да не ви помагаме да хванете убиец. Нашата работа е да се погрижим за сто и осемнайсетте други хора, които живеят в тази клиника и които *не са*, повтарям, *не са* обвързани от подобна законова забрана. Следвате ли мисълта ми дотук?

Кайли кимна.

— Повечето от пациентите ни тук са много любопитни — продължи Бен-Давид. — Всъщност една голяма част от тях направо си врат носа във всичко. Освен това са и разговорливи. Това важи особено за Джей Джей. Но те също така са и доста уязвими, деликатни и лесно се плашат. *Недейте*, повтарям, *недейте* да ги плашите. Ясно ли е всичко?

— Да, мадам. Благодарим ви — отвърна Кайли.

— Това е най-малкото, което мога да направя — каза Бен-Давид. И добави: — За съжаление, това е и максималното, което мога да направя.

— Пожелавам ви едно чудесно бебе — усмихна се Кайли и я прегърна леко.

Отворих вратата на кабинета ѝ и Лорънс я поведе надолу по коридора.

— Приятна дама — обърнах се аз към партньора си. — Никак не ми прилича на подлата малка невестулка, която бях предупреден да

очаквам.

48.

Дорис се беше върнала на рецепцията отпред.

— Благодарим ви за помощта — казах аз. — Доктор Бен-Давид спомена, че няма да има нищо против да хвърлим един бърз поглед наоколо.

— Тогава може би ще искате да се видите и с мъжа с фланелка на Фройд — отбеляза почти шепнешком тя, без да ни поглежда. — Дневната стая е ето там — допълни тя и ни посочи надясно с кимване.

Дорис очевидно беше наясно какво ставаше.

Нищо не би могло да ти внуши по-убедително мисълта *Радвам се, че не съм заключен тук* от огромна обща стая в психиатрично заведение.

Вътре имаше няколко десетки мъже и жени, застанали на групички или сами. Някои от тях гледаха телевизия, други се взираха в пространството, трети си говореха, четвърти просто си седяха настрана и тихо шареха по клавиатурата на лаптоп или играеха видеоигри.

Пъстрата човешка маса беше подобна на тази, която може да се види в чакалнята на някое летище, с изключение на това, че за хората тук беше очевидно, че нямат къде да отидат. Човек можеше да го прочете в очите им.

— Фланелка със Зигмунд Фройд на единайсет часа — каза Кайли.

Мъжът беше моя възраст, с издължена и кльощава фигура, оредяваща руса коса и кръгли очила с телена рамка. Гледаше през прозореца и държеше две незапалени цигари в лявата си ръка.

— Не забравяй какво каза доктор Бен-Давид — припомних на Кайли.

— Че е любопитен и обича да говори — отвърна тя.

— Говоря за частта, в която спомена, че бил доста уязвим. Бъди мила.

— Познаваш ме, Шест, аз съм гальовна като котенце.

Тя не вложи в думите сексуален подтекст, но на мъжкия мозък не му трябва много, за да започне да си мисли за секс. Съзнанието ми веднага превключи на спомена за първия ни месец в полицейската академия. Беше, преди Спенс да се появи в картинката. Тогава Кайли Макдоналд бе по-скоро тигрица, отколкото котенце.

— Сигурно имаш някакъв проблем да си хванеш жертва с психически проблеми — подразни ме тя. — Аз нямам такъв, затова просто ме следвай.

Тя си проправи път към Фройд и спря на няколко крачки от него, така че той да може да я чува.

— Мислех, че Гейбриъл ще е тук — обърна се тя към мен.

— Кой Гейбриъл? — попитах аз.

— Филмовият режисьор — отвърна тя. — Ти да не си нов тук? Мислех, че всички го познават.

Фройд обърна гръб на прозореца.

— Извинете — каза той, — Гейбриъл ли търсите?

Кайли се усмихна тайничко, доволна, че е намерила някой, готов да се отзове.

— Да. Здравсти, аз съм Кайли — обърна се към него тя.

— Аз съм Джей Джей — отвърна човекът. — За какво ви е Гейбриъл?

— Аз съм актриса. А той е режисьор. Досещаш се за какво става въпрос.

Джей Джей се разсмя. Луд или не, той също беше подвластен на чара на Кайли, подобно на останалата част от хетеросексуалното мъжко човечество.

— Аз го познавам — похвали се Джей Джей. — Да не би да участваш в някой от филмите му?

— Искам да участвам — отвърна Кайли. — Сега съм на прослушване. Можеш ли да ми кажеш нещо, което би ми помогнало да спечеля ролята?

— Ела да седнем на верандата — покани я той. — Там, навън, можем да пушим.

Двамата излязоха през френските прозорци на тясна веранда с няколко градински стола и маси, износени колкото и мебелите вътре.

Джей Джей седна в един плетен люлеещ се стол, а Кайли се разположи на пейката срещу него. Аз се приближих дискретно отзад.

Джей Джей прехвърли двете цигари в дясната си ръка, но не посегна да запали.

— Гейбриъл е труден режисьор — каза той. — Никога не импровизирай на прослушването, сериозно ти говоря. Винаги следвай сценария. Той мрази някой да се опитва да го променя. Като онзи път на вечеря, когато трябваше да ядем руло от кайма, но вместо това ни дадоха пържено пиле. Тогава той направо избухна и се разкрещя: „Кой е преработил тази сцена?“.

— Изглежда доста отдаден на работата си — отбеляза тя.

— Не, Кайли. Скорсезе е отдаден на работата си. Гейбриъл си е просто луд.

— И въпреки това искам да се явя на прослушване — заяви тя. — Къде е той?

— Няма го. Изчезна. Пуф! Просто се изпари. Една вечер влезе в общата стая — там някои от нас гледаха онова шоу с японските роботи, ти гледаш ли го?

— Не, хубаво ли е?

— Да, ако харесваш роботи. Както и да е... та Гейбриъл... той просто влезе и обяви, че е приключил със снимките на всички откачалки, които били в сценария му. Каза, че ние всички сме звезди, но не може да обещае кой точно от нас ще остане в окончателния вариант. На следващата сутрин си беше тръгнал от тук.

— Ти някога виждал ли си сценария му? — попита Кайли.

— Не. Единствените, които имаха право да го виждат, бяха Гейбриъл и Лекси.

— Коя е Лекси?

— Приятелката му.

— Знаеш ли фамилията ѝ?

Джей Джей поклати отрицателно глава.

— Не. Тя е само с едно име. Сякаш е толкова известна, че няма нужда от фамилия. Като Опра, само че за нея повечето хора знаят, че е Уинфри.

— Лекси тук ли е още? — попита Кайли.

— Не. Тя никога не е живяла тук. Обаче се обзалагам, че той е при нея. Те ходят навсякъде заедно. Знаеш ли какво си мисля? — попита той и направи знак с ръката, в която държеше цигарите.

— Кажи — насърчи го Кайли.

— Мисля си, че Гейбриъл не трябва да бъде затворен на такова място. Мисля си, че е бил тук само за да си снима филма.

— Изненадана съм, че са му разрешили да внесе камера тук — отвърна Кайли.

Джей Джей я изгледа така, сякаш беше напълно обезумяла.

— Няма никаква камера. Всичко е тук — отвърна той и се потупа по челото.

— Филмът... — започна Кайли, но ѝ отне секунда, за да възприеме току-що чутото. — Искаш да кажеш, че филмът е в главата му?

— Хей, нали ти казах, че човекът е смахнат — сви рамене Джей Джей.

49.

Лекси беше открила тайното му скривалище преди няколко месеца. Беше в бюрото. Неговото бюро, единствената мебел, която той беше донесъл в апартамента.

Търсеше машинката за телбод, дръпна рязко най-долното чекмедже и го изтегли цялото. Чекмеджето беше наполовина колкото другите и имаше фалшиво дъно.

Те бяха там, скрити в тайното си пространство. Писма. Много писма.

Очевидно бяха писани от друга жена. Гейб беше имал приятелки и преди да я срещне, и въпреки това тя се подразни от факта, че той беше запазил писмата им, а още по-лошото бе това, че ги беше скрил от нея.

Тя върна чекмеджето на мястото му. Писмата не бяха нейна работа. Закле се пред себе си никога да не ги отваря и чете, но издържа само около десет минути. Накрая се реши на компромис — ще прочете само две-три, колкото да разбере какви са били другите момичета. Това щеше да ѝ е достатъчно. Освен ако не се окажеше, че някоя от тях му е писала, след като двамата с Гейб вече ходеха. Тогава той щеше да разбере какво е истински ад.

Извади чекмеджето и измъкна шепа пликкове. Не бяха от жени. Бяха просто служебни писма — от филмови студиа, телевизионни мрежи, продуцентски компании, режисьори, актьори. Прочете шест от тях.

Уважаеми г-н Беноа,

Благодарим ви за представената кандидатура, въпреки това в момента, за съжаление...

За съжаление, вашата история не е сред тези, които биха представлявали интерес...

За съжаление, нашата снимачна програма за следващия сезон вече е...

Всички бяха едни и същи — благодарим ви, но отговорът е „не“. Бяха писма с откази. Стотици писма, някои от които бяха отпреди повече от десет години. Колко тъжно.

В следващите месеци тя не спомена за тях. Искаше ѝ се да си поговори с него за писмата, може би да го успокои и разведри, но това би означавало да признае, че ги е чела.

А сега тя беше направила живота му още по-ужасен. Беше прецакала сцената с обира. Толкова много бе искала да бъде част от филма му, а веднага щом той се съгласи, тя се беше изложила.

Трябваше да намери начин да се реваншира. *Щеше* да намери как да го направи. И тогава, докато си седеше пред компютъра и ровеше в най-добрите сайтове с холивудски клюки, идеята я осени изведнъж. Истинско вдъхновение. Всъщност идеята беше брилянтна, защото идеално се вписваше във филма.

Отвори нов документ в *Microsoft Word* и започна да пише:

АЛТЕРНАТИВНА СЦЕНА:

50.

Капитан Делия Кейтс бе потънала в безмълвен размисъл, подпряла десния си лакът върху облегалката на служебния стол и опряла брадичка върху свития си десен юмрук — класическата поза на „Мислителят“ от Роден, както впрочем бе и любимото ѝ прозвище в отдела.

А когато шефката застинеше в познатата поза, всички останали в помещението млъкваха и ѝ оставяха време да помисли на спокойствие. Така постъпихме и ние с Кайли.

— Той прави филм без камера и оборудване — повтори за трети път Кейтс.

— Прави го само в главата си — повторих и аз за трети път.

— Не мога да го проумея. Няма смисъл — добави тя.

— Онзи човек не е с всичкия си, шефе — отвърнах аз. — Не можем да очакваме смисъл от човек, чийто последен известен адрес е клиника за психичноболни.

— А убийството на Иън Стюарт и нападението на Брад Чък? — попита Кейтс. — Те не бяха в главата му. Бяха заснети с камера.

— Да, но в по-голямата им част той ги е изиграл на живо.

— Това се нарича представление, Зак, не филм — отбеляза тя.

— С удоволствие ще обсъдим разликите с г-н Беноа, когато го арестуваме.

— И кога точно ще стане това? — попита Кейтс. — Имате името му, имате снимката му, имате следа за приятелката му... Колко време ви трябва, за да пипнете този маниак?

— Работим непрекъснато, капитане, но този тип е умен.

— Не, детектив, този тип е луд, както сам каза преди малко. Говори с Черил Робинсън и виж дали тя не може да ни помогне да разберем какво става в главата му — къде би се скрил, къде може да бъде следващият му удар? Обсъдете всичко и с нея — нареди капитанът.

— Вече съм оставил съобщения на телефона в офиса ѝ. Ако не се свърже с мен тази вечер, ще говоря с нея утре сутринта — казах аз.

— Ти си в бизнеса — обърна се Кейтс към Кайли. — Какво мислиш за всичко това?

— Не съм „в бизнеса“, съпругът ми е в него — отвърна Кайли. — Но съм се срещала със стотици хора, които са изцяло погълнати от него. Повечето от тях са изпълнени с несигурност. Държат се така, сякаш действията им постоянно се подлагат на преценка. И знаете ли, капитане, наистина е така.

— Всички сме подложени на преценка — отвърна Кейтс.

— Не е същото — възрази Кайли. — Да кажем, че вие продавате коли. Някой идва и взема една за тест драйв и когато се връща, ви поглежда в очите и заявява: „Тази кола е скапана, няма да я купя“. Това не значи, че човекът ви мрази, той просто не харесва вашия продукт. В шоубизнеса обаче продуктът, който предлагат повечето от хората, са самите те.

— Затова приемат лично всеки отказ — добави Кейтс.

— Точно така. А Гейбриъл Беноа е в бизнеса от години — бил е пренебрегван, недооценяван, игнориран, отхвърлян и изхвърлян от него. Той продължава да се опитва, но така и не е успял да пробие.

— Е, дяволски сигурно е, че в момента си връща за всичко това — отбеляза Кейтс и добави: — Намерете го.

Кайли и аз можем да разпознаем сигнала да напуснем, веднага щом го чуем. Изправихме се едновременно, но Кейтс махна с ръка и ни накара отново да седнем по местата си.

— Мисля — каза Мислителя, — че може би г-н Беноа не е чак толкова луд. Може би все пак прави филм — каза тя и замълча за момент. — Добре, може и да не го *снима*, но го поставя. Пише сценарий за него. В момента милиони хора следят историята му, в нея има екшън, драма, съспенс и всички с нетърпение чакат да видят какъв ще е краят. Само за една нощ този пренебрегван и недооценяван *статист* се е превърнал от загубеняка на шоубизнеса в световноизвестен сериен убиец.

— Но той е единственият, който ще може да види себе си във филма — отбеляза Кайли.

— Засега — отвърна Кейтс. — Но докато стигнем до последното действие, не мислите ли, че всяко студио и от двата бряга ще му предлага милиони, за да откупи правата на историята му?

— Капитане, той няма да види и цент от тези пари. Такъв е законът след „Сина на Сам“. Престъпникът не може да извлече финансови облаги от... — започна Кайли, но изведнъж се спря. — Ох, мамка му! Как не се сетихме по-рано за това?

Кейтс се усмихна.

— Изглежда, детектив Макдоналд току-що получи откровение — отбеляза тя.

— А аз май съм на три секунди след нея — отвърнах аз. — Беноа не се интересува от парите. Не му трябва камери и оборудване. Той пише сценария, но някой друг ще заснеме филма.

— Неговият филм — добави Кейтс. — А в главната роля ще бъде Брад Пит или Джони Деп, или Джордж Клуни, който ще играе Гейбриъл Беноа. Освен това по всичко изглежда, че ще успее да убеди някой да заснеме този филм.

— Капитане, ако сте права — започна Кайли, — значи вече сме по средата на второ действие и съм готова да се обзаложа, на каквото кажете, че този е подготвил адски ефектен финал за третата, заключителна част.

Никой не прие облога.

51.

Двамата с Кайли се затворихме в офиса и започнахме да пресяваме всичко, свързано с Гейбриъл Беноа. Ядяхме сандвичи от „Закусвалнята на Гери“, когато научихме, че Брад Чък е починал, без да излезе от комата.

Това не променяше нищо. Добавих информацията към папката по случая и се върнах обратно към работата. Беше 9 часът вечерта, когато Черил Робинсън най-накрая отговори на обаждането ми.

— Зак, току-що получих съобщението ти — каза тя. Говореше по-високо от обичайното, защото около нея беше доста шумно. Приятен шум. — На вечеря съм и телефонът ми е бил затрупан в чантата, извинявай. Какво става?

— Имаме заподозрян и капитан Кейтс иска и ти да се включиш, да се опиташ да влезеш в главата му — казах аз.

— Дай ми основните данни.

— Гейбриъл Беноа, трийсет и четири годишен, единствено дете, роден в Щутгарт, Германия. Баща му е бил офицер от военното разузнаване. Семейството се е местило и е живяло в Южна Корея, Алабама, Джорджия и в крайна сметка таткото завършва кариерата си в Пентагона. Гейбриъл е ходил в гимназия в Северна Вирджиния, където се е проявил като много добър ученик с изявен интерес към филмовото изкуство. Напуснал е колежа след първи курс. След това информацията за него е откъслечна, до момента, когато се мести в Ню Йорк. Участва в стотици филмови и телевизионни продукции, използвайки истинското си име и номер на социална осигуровка. Преди две години постоянният му адрес се променя от апартамент на номер на пощенска кутия и накрая до адрес на психиатрична клиника, докдето в крайна сметка успяхме да го проследим, но е напуснал заведението преди няколко месеца.

— Преди две години навярно го е хванала параноя и не е искал никой да го намери или тогава е започнал да планира убийствата — каза Черил.

— Или и двете — добавих аз.

— Изпрати ми имейл с цялата информация, която имате за него. Ще се опитам да я разгледам и да измисля нещо тази нощ, и ще се срещнем в закусвалнята сутринта. В пет часа твърде рано ли ще бъде? — попита тя.

— Не и в този случай. Благодаря, докторе. Извинявай, че прекъснах вечерята ти — казах аз.

— Няма нужда да се извиняваш, ще те разбере. Той също е ченге — отвърна тя и затвори.

Той ли? Тя е на вечеря с мъж? И той е ченге? Със сигурност не ѝ е трябвало много време, за да преодолее Фред. Чудех се какво ли е мнението на човека за операта.

С Кайли поработихме още два часа и аз се довлякох до леглото към полунощ. Четири часа по-късно мобилният ми телефон иззвъня. Името на дисплея сочеше Кайли, но нямах съмнения кой ми се обажда.

— Здравей, Спенс — поздравих аз, когато вдигнах.

— Не е Спенс — чу се гласът на Кайли от другия край. — Снощи му четох конско за това, че ти е звънял. Казах му: „Ако имаш някакви брилянтни идеи посред нощ, недей да събуждаш Зак, събуди мен“.

— Добре, поздрави Спенс за това, че не ме събуди — отвърнах аз.

— Слушай, това е важно — прекъсна ме тя. — Донесох вкъщи копие от видеозаписа на коктейла „Молотов“, който хвърля Беноа. Гледах го десетина пъти, няколко от тях в присъствието на Спенс. Тази нощ той ме събуди с думите: „Току-що го проумях“.

— Какво, полковник Мъстард влиза в оранжерията със свещ ли? — пошегувах се аз.

— Зак, знам, че смяташ Спенс за... не знам, за човек с прекалено богато въображение. Но този път мисля, че е открил нещо важно.

— Извинявай, слушам те — отвърнах аз.

— Не знам за теб, но когато гледах записа, склонна съм на сто процента да го припиша на Беноа. Спенс спря на пауза един от кадрите с коктейла „Молотов“. Няма фитил. Няма никакъв напоен парцал, няма пламък — каза тя.

— Е, и?

— Ами, според Спенс това е един от триковете на филмовия бизнес. Ако бутилката гори, няма как да я подадеш на някой актьор мегазвезда, който има застраховка за милиони. Затова, вместо да

използват каскадър за дадена сцена, те използват коктейл без фитил. Знаем, че за обира Беноа е имал съучастник и можем да предположим, че партньорът му вероятно има опит със специалните ефекти.

— Не ми се иска да отхвърлям още една от среднощните „гениални идеи“ на Спенс, но всяко хлапе с химически комплект и подла идея може да забърка просто взривно вещество — със или без тампон и фитил, най-лесният начин е да се вземе спирачна течност, амоняк...

— Това не го е правило хлапе, Зак. Спенс каза, че коктейлът изглеждал доста професионално направен. Каквото и да си мислиш за него, все пак трябва да му се признае, че познава добре филмовия бизнес.

— Кайли, нека не спорим. И двамата сме уморени. Кажи на Спенс, че оценявам приноса му.

— Той ми даде списък с имена на специалисти по филмови ефекти, които според него може да са приготвили коктейла. Само шестима са и дори всички те да са чисти, някой от тях може да види във видеозаписа нещо, което да ни насочи към човека, който го е забъркал. Знам, че се хващам за сламка, но с какви други улики разполагаме?

— Добре. Имам среща с Черил Робинсън след около час. След това може да се свържем с тези специалисти по ефектите и да си поговорим с тях.

— Не ми спомена, че ще се срещаш с психоложката — каза Кайли.

— Имам среща с нея в пет сутринта. Мислех, че ще искаш да поспиш дотогава.

— По дяволите, не. Така или иначе вече съм будна. Къде точно ще се срещате?

— В „Закусвалнята на Гери“ на „Лексингтън“, на ъгъла на управлението.

— Супер. Ще се видим направо там. Поръчай ми кафе и препечени филийки — каза тя и затвори.

И тъй, изведнъж се оказа, че имам планове за закуска. Щяхме да бъдем аз, красивата ми бивша приятелка, чиято загуба все още се опитвах да превъзмогна, и красивата нова жена, за която колкото повече си мислех, толкова повече ми се струваше, че може би е точно

това, от което се нуждая, за да преодоля загубата на предишната.
Станах от леглото и развих килимчето за йога.

52.

Реших да закъснея с десетина минути и така да дам възможност на Черил и Кайли да се опознаят. Мислех си, че ако пристигна последен, ще се чувствам по-малко странно, въпреки че аз бях единственият, който си представяше тази малка тройка като странна.

Грешах. Още с влизането през вратата Гери Гомпертс ме фиксира иззад бара и ми направи знак с глава, сочейки към ъгъла.

— Какво става? — попита ме тя, докато забърсваше ръцете си в престилката, която вече носеше следите на луда сутрин, прекарана зад грила. — Психоложката те чакаше, а след малко и онази другата се настани до нея.

— Тя е *детектив* Онази Другата — отвърнах аз. — Новият ми партньор.

— Не ми пука коя е — сряза ме Гери. — Избери една най-накрая.

— Трудна работа. И двете са умни, красиви и много забавни.

— Вярвай ми, хлапе — отвърна Гери, — действай с онази без брачна халка.

Поръчах си кафе и филийка и отидох в сепарето. Кайли и Черил вече водеха оживен разговор. Не знам какво става с тези жени — едва се познават, а вече намират общи теми за разговор.

— Току-що запознах Черил с теорията на капитан Кейтс — посрещна ме Кайли.

— Струва ми се плашещо правдоподобна — добави Черил.

— Успя ли да погледнеш данните за миналото на Беноа? — обърнах се аз към Черил.

— Прегледах ги два пъти. Бащата — офицер от армията, винаги е предупредителен сигнал. Мразя да говоря със стереотипи, но профайлърите се занимават точно с това. Бащите офицери понякога се отнасят сурово със синовете си. Гейбриъл вероятно до голяма степен е бил лишен от възможността да контролира събитията в живота си, особено ако бащата е имал склонност към насилие или свръх контрол. В такъв случай може да е натрупал гняв, който е трябвало да потиска,

за да оцелее. Затова си е създал свят, който е можел да контролира сам — свят на фантазиите.

— Мислех си, че всички деца имат фантазии — отвърнах аз.

— Всички сме имали въображаеми приятели, но в случая с Беноа филмите, които се разигравали в главата му, са станали много по-реални, отколкото обикновените фантазии. Той е бил сценарист и режисьор, той е контролирал всичко. Проблемът вероятно се е появил, когато е започнал да работи в истинския филмов бизнес.

— Където не е можел да контролира нищо — добави Кайли.

— Точно така. Той е статист, на практика е незабележим. Не е негова вината за това, че не е станал звезда. Обвинява за всичко хората от Холивуд и особено тези, които са на върха — те са потискащата сила, която му е пречила да успее.

— Да си го кажем направо — намеси се Кайли, — в истинския живот тези задници наистина пречат на доста хора да успеят.

— И в истинския живот хората някак си се научават да го преживяват, но в сценария си Беноа трябва да ги убие всичките.

— Имаш ли някакви предположения къде ще бъде следващият му удар? — попитах.

— Теорията на Кейтс ми се струва твърде смислена и ако тя се окаже права, следващият му удар ще е нещо грандиозно. Започна с непретенциозно отравяне, премина към стрелба, после към подпалване, гарнирано с коментарите на Райън Сийкрест. Нашето момче няма да направи стъпка назад и да сложи отрова в нечий доматен сок. Ще изиграе всичко пред публика и убийствата ще стават все по-драматични, кинематографични и вероятно с все повече жертви. Ако разговарях с колеги психолози, щях да кажа, че този човек страда от параноидна психоза, но ако говорим като ченге с ченгета, той е луд убиец, който търси отмъщение. Освен това е на път да направи нещо наистина ужасно, затова трябва възможно най-бързо да го заловите.

— Да го хванем бързо — повторих аз. — Знаеш ли, че започваш да звучиш като шефката?

В този момент телефонът на Кайли иззвъня.

— Карен Порчели от Централния регистър — осведоми ни тя.

— В този час? — учудих се аз.

Още след като говорих с теб, оставих съобщение на сержант Порчели да ми се обади веднага щом пристигне на работа. Искам да

направи няколко проверки за миналото на тези момчета от специалните ефекти, за които ни каза Спенс. Връщам се веднага — каза тя и излезе от сепарето, за да приеме обаждането.

— Тя е едно много отдадено на работата си ченге — отбеляза Черил. — И освен това е страхотен човек.

— И ти самата не си никак зле, докторе. Благодаря за внимателното наблюдение. Съжалявам, че те натоварих с всичките тези гадости снощи.

— Не се извинявай. Това ми е работата, аз живея за социопатите. Но разбира се, ченгетата с любовни терзания са моята основна грижа — шеговито каза тя. — От вас двамата с Макдоналд ще излезе страхотен екип. Ако има нещо, което мога да направя, за да ти помота да се отървеш от стария багаж на взаимоотношенията ви, който толкова ти пречи, просто ми дай сигнал.

— Ще го направя — казах аз. — Можем да започнем с малко оперна терапия.

53.

Гейбриъл прибра валтера. Осъзнаваше, че е твърде опасно да го използва отново, но го чувстваше като старо ловно куче — твърде престаряло, за да ходи на лов, но и твърде обичано, за да се лиши от него. Прибра го обратно в чекмеджето и пхна глока в раницата.

— Къде отиваш? — попита го Лекси, която все още беше в леглото.

— Навън.

— Имаш ли нужда от партньор?

— Мислех, че вече имаме сделка — отвърна Гейбриъл. — Копродуцентът работи по сценария, грижи се за гардероба и грима...

— Спи с режисьора — подразни го тя. — Смятах, че след като сексът беше толкова добър, може да решиш да си промениш мнението.

Той седна на леглото до нея, взе едната ѝ гърда в шепа и я целуна нежно по устните.

— Сексът беше толкова невероятен, че искам, докато съм навън, просто да си мисля за теб и за това как си лежиш гола — отвърна той.

— Говориш пълни глупости — отвърна тя, — но затова те обичам. Кога ще се върнеш?

— След няколко часа.

„Идеално — помисли си тя. — Колкото по-дълго те няма, толкова по-добре.“

Той излезе и заключи входната врата след себе си. Тя чу как асансьорът се изкачва до етажата им, чу звука от затварянето на вратите и бръмченето на слизане. След това Лекси се приближи на пръсти до прозореца и видя Гейб, който излезе от предната врата и се отдалечи надолу по улицата към входа за метрото.

Знаеше, че няма да ѝ позволи да отиде с него при Мики, но така или иначе тя трябваше да попита. Ако не го беше питала, той щеше да заподозре нещо. Ролята ѝ беше такава. Сега, когато него го нямаше, тя вече беше готова да влезе в новата си роля.

Все още се двоумеше как да нарече героинята си — Пандемония или Пасионата, затова реши да използва и двете. Беше Пандемония

Пасионата, красивата любовница на Сатаната.

Беше открила идеалната сценична рокля в един магазин за дрехи втора употреба на „Мелбърн стрийт“. Представляваше невзрачна на пръв поглед ефирна черна копринена рокля, обточена с кадифе и дантела. Беше най-малко на петдесет години, но си струваше всеки цент от осемнайсетте долара, които плати за нея. За още дванайсет си купи мастиленочерен гердан с едри топчета и малка черна шапчица с перо от щраус и дантелена воалетка. Вдигна косата си на кок и внимателно се гримира. Финалният щрих беше червилото — най-яркочервеният цвят, който успя да намери. Без него цялата сцена би могла да се снима и на черно-бяла лента.

Погледна часовника си. Все още имаше достатъчно време да стигне до центъра на града и да си намери хубаво място.

Огледа се в огледалото.

Беше перфектна! Нуждаеше се само от още нещо.

Отиде до бюрото на Гейбриъл и извади валтера.

54.

Двамата с Кайли се върнахме в офиса и се опитахме да разберем къде би могъл да бъде следващият удар на Беноа.

Беше едва третият ден от седмицата „Холивуд на Хъдсън“, което означаваше, че градът ще е пълен до пръсване с потенциални жертви от днес чак до петък, когато всички отново щяха да се отправят на запад.

Обадихме се в дома на Манди Соутър, служителка по връзки с обществеността, и я помолихме да ни изпрати по факса списък на всички поканени, като отбележи имената на тези с най-висок ранг. Помолихме я да ни изпрати и програмата с всички предвидени събития.

— Нали си наясно, че службата за обществена информация ще има достъп само до официалната програма, която са получили от комисията — обърнах се аз към Кайли. — В действителност ще има още около петдесетина частни срещи, обеда и коктейли, които не са включени в списъка ѝ.

— И Шели Трегър ще знае за всяка една от тях — отвърна Кайли. Без нито миг колебание тя набра номера на Спенс и го помоли да ни набави списък с имена на присъстващите, времето и мястото на провеждане на всяко малко или голямо събитие, известно на Трегър.

Десет минути по-късно Спенс върна обаждането ѝ. Успях да чуя само думите на Кайли в края на разговора им:

— Добре, добре, кажи му, че ще бъдем там — каза тя и затвори.

— За какво беше целият този шум? — попитах я аз.

— Спенс се обадил на Шели. Той ще ни помогне с удоволствие, но освен това казал на Спенс да ни напомни, че мемориалната служба на Иън Стюарт е тази сутрин и там се очаква да има полицейско присъствие.

— Всъщност това ми изглежда добра идея — отбелязах аз.

— Радвам се, че си съгласен да отидем, защото аз така или иначе трябва да съм там в качеството си на госпожа Спенс Харингтън — каза Кайли.

Десет минути по-късно се обади Карен Порчели от Централния регистър. Кайли включи разговора на високоговорител.

Всеки, който си има работа с експлозиви, трябва да се регистрира в Нюйоркското полицейско управление, затова Порчели без проблем бе проследила и шестте имена от списъка ни.

— Това ще ви хареса — каза тя. — Единият от тях току-що е бил освободен от затвора „Адирондак“ в Рей Брук. Името му е Мики Пелц.

— За какво е лежал? — попита Кайли.

— Отклонявал е част от средствата на филмово студио, предназначени за експлозиви. Купувал евтини боклуци и при един от взривовете пострадал човек — загубил ръката си. Обвинили го в престъпна небрежност, но защитата пледирала за непредпазливост и отнесъл само четири години затвор.

— Има ли някаква връзка с Беноа? — попита отново Кайли.

— Работили са заедно в пет-шест различни продукции. Няма данни Беноа да го е посещавал в затвора.

— Къде можем да намерим господин Пелц?

— Проверих в пробационната служба. Адресът, който те имат, е Скилман авеню 33–87 в Лонг Айланд, пети етаж. Ще ви изпратя с електронна поща адреса му заедно с постоянните адреси на останалите петима специалисти по ефектите от списъка ви. Но съдейки по миналото на Пелц, аз бих започнала издирването с него.

— Благодаря, Карен, задължена съм ти — каза Кайли и затвори.

— А аз май съм задължен на Спенс — вметнах аз. — Ще отидем при Пелц на връщане от мемориалната служба.

Капитан Кейтс дойде на работа около осем часа, въпреки че дори и в не толкова натоварените дни тя идваше винаги преди шест.

— Съжалявам, че закъснях, но наистина имах нужда от малко маникюр и педикюр тази сутрин — каза тя, когато се появи. Глупости! Сигурно беше прекарала цялата сутрин навиквана от кмета и комисаря или от двамата заедно. — Какво смята Черил Робинсън? — попита Кейтс направо.

— Смята, че Беноа е луд, а ти си умна — отвърнах аз.

— Хубаво е да знаеш, че някой те мисли за умен. А случайно спомена ли защо смята така?

— Хареса ѝ твоята теория, че той пише сценарий, и е съгласна, че вероятно планира нещо по-мащабно от всичко, което сме видели до

момента — обясних аз. — Имаме списък на възможните мишени и места.

— Имаме и следа за някого, който може да е помогнал на Беноа да направи коктейла „Молотов“ — обади се и Кайли.

Разказахме на Кейтс за Мики Пелц.

— Двамата със Зак тъкмо тръгнахме за мемориалната служба на Иън Стюарт — каза Кайли. — Когато приключи, ще се разходим из Лонг Айланд и ще доведем Пелц за малък разпит.

— Ще ми се да ускоря нещата — заяви Кейтс. — Ще изпратя няколко униформени да доведат господин Пелц веднага.

— Добре. В такъв случай можем да вземем първо него, няма да ни отнеме кой знае колко време — каза Кайли.

— Не се безпокойте, детектив Макдоналд. Ще изпратя униформените да го доведат и ще го затворим в някоя от стаите за разпити. Няма да го разпитва друг екип, ще го държа, докато вие двамата се върнете.

— Извинявам се — отвърна Кайли и дари шефката ни с една полуусмивка. — Толкова очевидно ли е, че съм обсебена от този случай и не ми се иска да пропускам нищо, свързано с него?

— Да. Но ако трябва да избирам между ченге, което е твърде обсебено, и друго, на което въобще не му пука, винаги бих избрала обсебеното — отвърна Кейтс.

— В такъв случай, капитане, имам новини за вас — намесих се аз. — Детектив Макдоналд е по-луда, отколкото можете да си представите.

55.

Гейбриъл се качи обратно на линия 7 на метрото. В раницата му нямаше нищо друго, освен заредения „Глок“. Може би трябваше да вземе такси, но шансовете ченге да спре синеок и русокос бял мъж, за да претърси раницата му, бяха нищожни. Освен това харесваше тракането и особения ритъм на Нюйоркските подземни железници. Той притвори клепачи, но не затвори напълно очи.

Искам да благодаря на членовете на Академията. Най-добър сценарий, най-добра мъжка роля, най-добър режисьор, а сега и най-добър филм. Искам да благодаря и на невероятната си приятелка, която повярва в мен, когато никои друг не вярваше. Бих ви казал името ѝ, но след това ще се наложи да ви убия.

Гейбриъл се засмя на глас и огледа спътниците си през полузатворените клепачи. На никого от тях не му пукаше, дори не се обърнаха да погледнат хилещия се сам на себе си чудак. Нюйоркчаните си бяха такива.

— Човече, изглеждаш ужасно! — каза той, когато Мики Пелц му отвори вратата. Мършавото тяло на стареца беше прегърбено, лицето му беше бледо, няколко рехави косъма стърчаха от изпъкналата му брадичка. — Приличаш на Шаги от „Скуби Ду“, само че с около осемдесет години по-стар — пошегува се Гейбриъл.

— Благодаря. Стоя буден цяла нощ и уреждам твоите неща — отвърна Мики.

— Набави ли стоката?

— Мики Пелц никога няма да те разочарова отвърна той.

Мики заведе Гейбриъл до работната си маса, върху която на спретната купчинка бяха подредени блокчетата С4. Имаше още макари с кабели, две кутии с капсул-детонатори, четири таймера и четири дистанционни.

— Това е всичко, което ти трябва, че дори и повече — каза Мики.

— Ще ми трябва и един бърз курс по експлозиви — заяви Гейб.

— Споко — отвърна Мики и взе един блок С4, след което го стовари здраво върху работната маса.

Гейбриъл подскочи.

— Първо правило: не се страхувай от това нещо — каза Пелц и подаде на Гейбриъл блока пластичен експлозив. — Няма как да се взриви случайно. Можеш да го мачкаш, да го режеш, дори да го застреляш и пак няма да се взриви. Трябва му комбинация от много висока температура и ударна вълна, която се създава от капсул-детонатора. Разбираш ли?

— Разбирам — отвърна Гейбриъл и на свой ред стовари блока С4 върху масата.

Пелц беше добър учител и през следващите четиресет минути предаде на Гейбриъл бърз урок по изкуството на взривяването.

— Не е чак толкова лесно, колкото си мисли човек — каза Гейбриъл. — Има доста неща, за които трябва да се внимава.

— Имам решение на проблема ти — заяви Пелц. — Вземи ме с теб. Работя безсрамно евтино.

— Не.

— Защо не?

— Просто предпочитам да играя на сигурно, Мик. Ти си в изпитателен срок, пробационният ти може да се появи всеки миг и да претараш това място без съдебна заповед. Ако те видят да носиш чанта, всяко ченге може да те спре и да те претърси, а не ми се иска водещият ми пиротехник да прекара следващите двайсет години в затвора.

— Аз не разполагам с двайсет години — отвърна Мики. — Може би нямам и двайсет месеца. Ще гризна капсулата, преди да изляза.

— Тогава защо да рискуваш?

— Защото съм го правил винаги. И защото загубих възможността да го правя легално. Гейбриъл, кълна се в бога, последните два дни бяха най-забавните, които съм преживявал от години насам. Отново правя това, което обичам, и искам просто да продължа да го правя.

— Не мога. Съжалявам — отвърна Гейбриъл.

Мики затвори очи и въздъхна.

— Да, и аз — каза той и отвори едно чекмедже, откъдето извади папка.

— Какво е това?

— Опасявах се, че ще ми откажеш, но реших, че дори и да не мога да съм там с теб, поне мога да направя още нещо. Затова съставих този план, за него не искам пари — обясни Пелц и подаде папката на Гейбриъл. Първата страница носеше заглавието *Изкуството на взривяването*.

Папката беше пълна с чертани на ръка диаграми върху разграфена хартия. До всяка илюстрация Мики беше написал на ръка кратки обяснения. „Какво се прави“ беше изписано с черно, а „Какво не се прави“ — с червено. Папката съдържаеше подробен наръчник, стъпка по стъпка. В края му имаше приложение — повече от сто страници подробна информация за различни експлозиви, събрана от научни списания, Наръчник за работа с взривни устройства на специалните части, сайтове „Направи си сам“, блогове и разбира се, задължителното четиво за всеки начинаещ революционер — *Готварска книга на анархиста*.

— Това е невероятно! — възкликна Гейб. — Приготвил си го за мен?

— Не, купих го от книжарница „Бомби и Нобъл“ — разсмя се Мики. — Смешно, нали? Можеш да го използваш като реплика във филма. Естествено, че съм го направил за теб, задник такъв. Нали ти казах, че Мики Пелц никога няма да те разочарова.

— Благодаря. Хайде да опаковаме тези неща.

— Тук имаш около четиресет и пет килограма — каза Мики, — ще можеш ли да ги носиш?

Гейбриъл извади допълнителната дръжка на чантата си на колелца.

— Мога да го дърпам.

Пет минути по-късно той излезе от сградата, облегна чантата на фасадата и извади мобилния си телефон.

И тогава я видя.

Тъкмо завиваше на ъгъла към Скилман авеню. *Полицейска кола*.

Гейб вдигна телефона към ухото си и се престори, че говори, докато наблюдаваше колата.

„Просто си обикаля, търси лоши момчета“, успокои се той.

Естествено, автомобилът премина покрай него и той затаи дъх. *Само ако знаеха какво има в чантата*.

На десет метра след сградата шофьорът удари спирачки. Гейбриъл видя как задните светлини на автомобила се включиха и ченгетата дадоха заден ход. Шофьорът свали стъклото.

— Хей, приятел! Стой там — извика ченгето.

Гейбриъл замръзна.

56.

Двете ченгета слязоха от колата. Гейб ги изгледа отдалеч. Единият беше млад и едър мъж, другият още по-млад и по-едър мъж.

По-едрият се приближи към него, а второто ченге влезе в сградата.

— Това ли е Скилман авеню 33-87? Или е 33-97? Табелката с адреса на сградата е изтрита — попита той.

— Не съм много сигурен — отвърна Гейб. — Не живея тук.

Второто ченге излезе и също се приближи.

— Това е мястото, Дани. Името на онзи е на звънеца. На петия етаж е — обърна се той към колегата си.

— Изглежда, партньорът ми се е ориентирал — каза първото ченге. — Приятен ден, господине.

— И на вас, господин полицај — отвърна Гейб. Видя ги как се качват в асансьора, след което съвсем спокойно подмина патрулната кола. Видя надписа ѝ, изписан със синьо и бяло върху страничните врати: „19 ГПУ“.

„Нищо чудно, че тези момчета не могат да открият лесно сградата. Те са от 19-о полицейско управление, същото, в което работят Джордан и Макдоналд. Това определено не беше случайна проверка на предсрочно освободен, не бяха тук просто да проверят Мики. Опитват се да го свържат с мен.“

Със или без чантата, претърпкана с С4, сега нямаше как да се прибере у дома.

Тръгна към ъгъла, зави по Скилман авеню и се подпря на един уличен стълб, откъдето можеше да наблюдава сградата на Мики, без самият той да бъде забелязан.

Лекси го очакваше у дома. Обади ѝ се. Никой не отговори на позвъняването. Опитва се да я набере на мобилния. Отново не последва отговор. Написа ѝ съобщение. Нищо.

По дяволите! Първо уби Фицхю заради нея, сега е неоткриваема, а за капак ченгетата са дошли за Мики.

Сърцето му биеше учестено. Отново набра номера на Лекси и изчака, докато се включи гласовата ѝ поща. Както обикновено, служебното съобщение звучеше накъсано, приповдигнато и щастливо.

Здравейте, обажда се Лекси. В момента правя някои промени в живота си. Ако не върна обаждането ви, значи вие сте една от промените. Чао!

— Лекси, аз съм. Нещата се объркаха. Пред къщата на Мики съм, но се появиха ченгета. Почти съм сигурен, че са дошли да приберат Мики. В чантата ми има С4 за четиресет и пет хиляди долара, а мамка му, ако знам какво да направя, за да ги спра. Това е всичко. А, и още едно нещо. *Къде си, по дяволите?* — почти извика той.

Десет минути по-късно ченгетата излязоха от сградата. Мики беше с тях, но без белезници.

Не е арестуван. Само го водят в полицията за разпит. Познавам го Мики, ще се прави на глупав, няма да каже и дума.

Но тогава ще се появи пробационният му и ще му постави ултиматум: „Кажми ми какво знаеш и няма да докладвам, че си нарушил условията, при които си освободен. Ако обаче отричаш и откррия, че си бил с Беноа, ще те върна в Рей Брук навреме за вечеря“.

Мики ще изпадне в паника. Той по-скоро би умрял, отколкото да се върне там. Ако пробационният служител го притисне, той ще ме предаде, без да му мигне окото.

АЛТЕРНАТИВНА СЦЕНА:

ЕКСТЕРИОР. ГРОБИЩЕН ПАРАКЛИС „ФРАНК Е. КЕМБЪЛ“, МЕДИСЪН АВЕНЮ И 81-ВА
УЛИЦА. ДЕН

Пандемония Пасионата изглежда прекрасно в своята траурна малка черна рокля, докато чака търпеливо зад полицейските заграждения, поставени за мемориалната служба на Иън Стюарт. Опечалените излизат бавно и на малки групички от параклиса, но тя пропуска дребните риби. Дошла е за Голямата. Това е моментът на Пандемония, време за отплата.

На Лекси ѝ се искаше да крещи.

Стъпалата ѝ горяха, пръстите ѝ бяха смачкани в обувките, всеки мускул на гърба ѝ бе станал на възли.

От години не беше обувала високи токчета, а тези заострени черни лачени обувки, по-малки с половин номер и с десетсантиметрови токове, адски я убиваха. Само че тя нямаше друг избор. Те не само допълваха маскировката ѝ на опечалена от Ийст Сайд, но ѝ добавяха и нужната височина към ръста, така че да може да вижда какво се случва пред гробищния параклис.

Оказа се, че беше избрала идеалното място за наблюдение. Полицията беше издигнала метални заграждения, за да държи настрана тълпите, струпани на тротоара вдясно от входа на параклиса. Самата тълпа беше далеч по-малобройна, отколкото бе очаквала — имаше по-малко от трийсетина фенове, така че не ѝ беше трудно да си намери място отпред.

Беше стояла там около час и половина и вече не можеше да каже колко пъти Гейб и беше звънял и колко съобщения ѝ беше изпратил през това време. Много ѝ се искаше да му отговори, но не можеше. Щеше да изчака до края на сцената. Жалко, че той не беше достатъчно

наясно, че да отвори сайта TMZ и веднага да разбере какво се случва. Но така беше по-добре. Тя предпочиташе сама да му разкаже за случилото се по-късно, докато пиет бира и той ѝ разтвива стъпалата. Той щеше да е толкова невероятно щастлив, че щеше да забрави за цялата онази глупава бъркотия, случила се в караваната на Джими Фицю.

Двойните врати на мемориалния параклис се отвориха и униформеният портиер ги закрепил на местата им. Пръв излезе директорът на мемориалния комплекс, вървейки заднешком, докато ръцете му леко насочваха лъскавия махагонов ковчег.

Напрежението на Лекси се засили. Почти като по команда в този миг мобилният ѝ телефон завибрира и тя подскочи. Беше Гейбриъл, който се опитваше да се свърже с нея за милиарден път. Нямаше как да вдигне точно сега. Отвори чантичката си, извади една кърпичка и леко попи очите си. Остави чантичката отворена и застина в тържествена и смирена поза, отдавайки почит на починалия, докато го отнасяха към очакващата го катафалка.

От параклиса излязоха неколцина опечалени и последваха ковчега, но те не бяха важни — точно както беше по сценарий, бяха само дребни риби.

И тогава излезе възрастният евреин — Шели Трегър. От лявата му страна вървеше Еди Кобърн, облечена от глава до пети в дизайнерските си траурни одежди на опечалена съпруга. Пълни глупости! Та тя мразеше Иън Стюарт повече от всеки друг. Вдясно от Трегър вървеше младият режисьор Мюленберг. Лекси беше гледала някои от по-ранните му филми и тогава си беше помислила: „По дяволите, този тип наистина е добър“, но човекът не беше спрял да снима боклуци, откакто бе влязъл в голямото кино.

Тримата се спряха на входа, точно на мястото, към което тя имаше най-добра видимост.

Тя бръкна в чантичката си, обвини пръсти около дръжката на пистолета на Гейбриъл и зачака.

Точно в този миг се появи ченгето. Беше онази красавица, която бе видяла по телевизията, детектив Макдоналд. Точно зад нея вървеше съпругът ѝ, филмовият продуцент. Разпозна ги веднага. В изображенията на „Гугъл“ имаше стотици снимки на щастливата двойка.

Беше планирала да застреля само Трегър, но сега разполагаше с пет мишени. *О, господи, представяш ли си да ги убия всичките? Гейбриъл няма да бъде на себе си от радост. Това се казва ревани след провала ми при обира!*

Полицайката и съпругът ѝ се приближиха към Трегър до входа. Лекси нямаше никаква представа за какво си говорят, може би за това кой в коя кола щеше да се вози.

Разговорът продължи само няколко секунди, след което Трегър излезе на Медисън авеню, а останалите го последваха. И петимата, застанали плътно един до друг, тръгнаха право към нея. Тя дори не знаеше с колко патрона е зареден пистолетът, но се обзалагаше, че вътре има поне пет.

„Начало!“, каза си тя.

Пандемония Пасионата извади „Валтер ППК“ от чантата си и откри стрелба.

58.

Не можеше да става и дума за придвижване с метрото, не и с чанта, пълна с С4. Кучетата, обучени да откриват експлозиви, щяха да го схрускат за обяд.

Сега, когато ченгетата го бяха видели, беше рисковано дори да повика такси. Всяко жълто возило в града имаше табелка на страничното стъкло, която гласеше: „ТОВА ПРЕВОЗНО СРЕДСТВО Е ОБОРУДВАНО С КАМЕРА ЗА СИГУРНОСТ. ЩЕ БЪДЕТЕ ЗАСНЕТ“.

„Ще бъда и още как!“, реши Гейбриъл.

Трябваша му десет минути махане, за да успее да спре едно от нелегалните таксита. То нямаше таксиметров апарат и шофьорът направо му съобщи цената, която искаше, за да го закара до Долен Манхатън — петдесет долара.

Гейб отвори вратата, пъкна чантата и се намести до нея върху омазнената и подлепена с тиксо тапицерия на задната седалка. В друг случай би се пазарил с шофьора. *Петдесет долара ли? И за какво? Да ме возиш в този горещ и мръсен ковчег, който смърди на ароматизатор борче и на каквито там отвратителни камилски лайна от Близкия изток дъвчеш? Петдесет кинта, за да мога да те слушам как нонстоп се оплакваш по телефона на останалата част от проклетата ти терористична мрежа? Ще ти дам трийсет и пет и имаш късмет, че не съм някой бомбаджия самоубиец, който да те гръмне и да ти пръсне задника от тук чак до Мека и обратно.*

Вероятно би се получила хубава сцена, но не и днес. Днес имаше по-важни неща, с които да се занимава.

Отказа се от опитите да остави съобщение на Лекси. Където и да се намираше тя, очевидно в момента не искаше да знае къде е. Щеше да се занимае с нея по-късно. Първо трябваше да се справи с проблема Мики Пелц. Набра мобилния му номер.

— Здравсти — чу се отсреща.

Гейб не можа да повярва, че Мики е вдигнал.

— Мик, къде си?

— В Манхатън. Ченгетата ме прибраха, докараха ме в 19-о районно управление и ме затвориха в една стая за разпити, където ми казаха да чакам двама детективи.

— Джордан и Макдоналд ли?

— Човече, наистина си много добър! — подсвирна от удивление Мики.

— Не беше трудно — отвърна Гейб. — Същите търсят и мен.

— Добре, не се притеснявай, че ще им кажа нещо. Не съм арестуван. Те просто искат да поговорят с мен, но вярвай ми, аз нямам намерение да говоря с тях.

— Обадиха ли се вече на пробационния ти служител? — попита Гейбриъл.

— Накараха ме да му се обадя от апартамента, такава беше уговорката. Той също трябва да присъства, докато ме разпитват, но бил на едно изслушване в „Синг Синг“ до един часа следобед, затова аз просто си седя тук и не правя нищо, докато той не се появи.

— Мики, не те чувам добре. Връзката се разпада — каза Гейб.

— Казвам, че просто седя тук и чакам пробационния... — повтори Мики.

Гейб затвори.

Мики беше пълен идиот. Беше се държал много мъжки и наперено пред ченгетата, но пробационният му щеше да го смачка за нула време. Гейб вече пишеше сцената в главата си.

ИНТЕРИОР. 19-О ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ, НЮ ЙОРК. ДЕН

Мики Пелц е в залата за разпити с ДЕТЕКТИВИ ДЖОРДАН и МАКДОНАЛД. Влиза пробационният му служител (ПС).

ПС Здравей, Мики. Искаш ли да си поиграем на Въпроси и отговори?

МИКИ: Разбира се, шефе. За тебе винаги.

ПС: Какво избираш — футбол или бейзбол?

МИКИ: Какво искаш да кажеш?

ПС: Ако избереш футбол, се връщаш обратно в затвора от шест месеца до година. Ако избереш бейзбол,

ще бъде от две до четири години.

МИКИ: Да се връщам? Защо? Нищо не съм направил.

ПС: Чух, че си се свързал с издирван престъпник Масов убиец. Гейбриъл Беноа.

МИКИ: Казах и на ченгетата, че от години нито съм чувал, нито съм виждал Гейб.

ПС: В такъв случай, като се върна и претърся апартамента ти, не би трябвало там да намеря негова ДНК.

МИКИ: И какво, ако има негова ДНК там? Преди време ме е посещавал. А може и да е влизал там, докато ме е нямало. Това не е доказателство, че съм се срещал с него.

ПС: На ченгетата им трябва доказателства, Мики. На мен не ми трябва. Достатъчно ми е само разумно предположение, че си се върнал към старите си престъпни навици и си нарушил условията, при които си бил освободен. Сега ме слушай внимателно, защото няма да повтарям. Каж ми какво планира Гейбриъл Беноа и ще се окажа прекалено зает, за да се занимавам с търсене на неговото ДНК в апартамента ти. Само че искам всички подробности и ги искам поднесени на златна тепсия, защото сребърната вече не е на масата.

И това щеше да е достатъчно. Мики щеше да се разпее като евтина курва в долнопробен бардак.

Мобилният телефон на Гейб иззвъня.

Лекси! О, дано да е Лекси.

Провери обаждането — беше от Мики.

Не отговори. Разговорите с Мики си бяха чиста загуба на време. Сега трябваше просто да накара копелето да замлъкне завинаги.

И трябваше да го направи преди един часа следобед.

59.

Когато най-сетне се добра до апартамента, дрехите му бяха подгизнали от пот от главата до петите. Отнесе експлозивите в спалнята, съблече се, взе си бърз душ и се замисли какво да облече за следващата сцена.

Лекси щеше да знае, но нея я нямаше. Гейб се разрови из гардероба и извади най-доброто, което успя да открие.

Часът беше 10:30. Имаше време, докато се появи пробационният служител на Мики, но имаше нужда да пийне нещо преди това. Грабна една от чашите за шампанско на Лекси, оставени на сушилника до мивката, и си наля малко водка. Количеството не бе достатъчно да го напие, само колкото да отпусне напрежението.

Седна на компютъра на Лекси, включи го, отвори „Файърфокс“ и провери историята на брауъра, за да види какви сайтове беше отваряла последно. Бяха обичайните глупости — Перез Хилтън, TMZ и „Астрологични връзки“.

Провери електронната ѝ поща, може би му беше изпратила нещо и той не го беше получил на мобилния си, но и там нямаше нищо.

Отвори папката с наскоро създадените документи и тогава го видя най-отгоре — файлът се казваше *AltScene.doc* и беше с дата от вчера.

Алтернативна сцена? Лекси, какво правиш?

Кликна два пъти с мишката върху иконата и документът изпълни екрана.

АЛТЕРНАТИВНА СЦЕНА:

ЕКСТЕРИОР. ГРОБИЩЕН ПАРАКЛИС „ФРАНК Е. КЕМБЪЛ“. МЕДИСЪН АВЕНЮ И 81-ВА
УЛИЦА. ДЕН

ПАНДЕМОНИЯ ПАСИОНАТА изглежда прекрасно в своята траурна малка черна рокля, докато чака търпеливо зад полицейските заграждения, поставени за мемориалната служба на Иън Стюарт. Опечалените излизат бавно и на

малки групички от параклиса, но тя пропуска дребните риби. Дошла е за Голямата. Това е моментът на Пандемония, време за отплата.

Коя, по дяволите, е Пандемония Пасионата?

Той продължи да чете. По средата на сценария се изправи и се втурна като обезумял към шкафчето си. Валтера го нямаше.

Гейб ядосано запрати чашата за шампанско в стената. — Мамка му! Мамка му! — разкреця се той и заблъска с юмрук по вратичката на шкафа. Това не беше гняв, беше агония.

60.

На мястото имаше поне трийсет полицаи и никой от нас не видя пистолета. Но още в мига, когато чух първия изстрел, нямах ни най-малко съмнение с кого си имаме работа. *Активен стрелец — въоръжено лице, което прилага или прави опити да приложи смъртоносна сила на място, обитавано от хора.*

Центърът за борба с тероризма беше издал книга по въпроса. Бях я чел три пъти и това, което помнех, се заключаваше в следното: *Атаките от активни стрелци са динамични събития. Реакцията на полицията зависи от конкретните обстоятелства, в които протича инцидентът.*

С други думи: „Щом започнат да прелитат куршуми, не можем да предположим какво ще стане. Ще трябва да разчитате единствено на себе си“.

Първият изстрел уцели Шели Трегър. Той се спря рязко и се хвана с две ръце за гърдите. Една от големите саксии с цветя, разположени симетрично от двете страни на входа, омекотиха падането му и той се свлече на земята с лице, разкривено от болка.

Тълпата се пръсна във всички посоки и тогава успях да зърна стрелеца. Жена в черно. Стоеше точно зад металните заграждения с изпъната напред дясна ръка, в която държеше пистолет, насочен към хората на входа на погребалния дом.

Жена? Деветдесет и шест от всеки сто стрелци бяха мъже. Досега бяхме търсили мъж.

Вече тичах към Медисън авеню, вадейки пистолета в движение, когато тя отново натисна спусъка. Личеше си, че не е професионалист. Позицията ѝ за стрелба беше изцяло погрешна и ръката ѝ отхвъркна назад след изстрела. Нямах представа в кого се цели, но видях как куршумът прониза главата на Хенри Мюленберг, предизвиквайки експлозия от кръв, кости и мозък.

Тълпата потъна в хаос. Огражденията препречваха пътя от едната страна, от другата беше мемориалният дом. Шепа хора побягнаха на север по 82-ра улица, но по-голямата част от тълпата се

втурна право към мен, тичайки в посока, обратна на „Медисън“. Стрелецът, който се намираше на по-малко от три метра от Кайли и Спенс, насочи оръжието си към тях.

Спрях на място в опит да се прицеля по-добре.

В същия миг бях повален.

Огромен мъжага в лилава тениска ме изблъска отстрани, изрита оръжието от ръката ми и се стовари върху мен на земята, крещейки: „Хванах го! Хванах го!“.

Чух още един изстрел, след това още един и още един, докато нови и нови цивилни граждани в порив да проявят геройство, се трупаха на купчина върху мен.

Успях да преброя общо пет изстрела и след това нищо. Изминаха пет секунди. Седем. Десет. Стрелбата беше престанала.

Онези от Центъра за борба с тероризма се бяха оказали прави — всяко събитие с активен стрелец е различно. Нямах представа какво ще се случи оттук нататък, а в момента, с лице, притиснато към разкаляните плочи, нямах представа и как е приключила престрелката.

61.

Чух как нюйоркската полиция ми се притича на помощ с думите:

— Пуснете го, пуснете го! Той е полицай!

— Той има пистолет — изкрещя с южняшки акцент дебелакът, проснал се върху мен.

— Той е *ченге*, идиот такъв! Всички имаме пистолети. Махни се от него!

В този миг на три метра от мен дочух друг глас — висок, ясен и категоричен, който каза само:

— Мъртва е.

Коя е мъртвата?

Намирах се най-отдолу в купчина от налягали върху ми четирима или петима мъже. Усещах как тежестта отгоре ми намалява, докато полицаите ги отстраняваха един по един.

Най-накрая и стокилограмовият мъж, който ме беше повалил, който впоследствие се оказа, че е гимназиален тренъор по ръग्би от Бействил, Мисисипи, се изправи и посегна да ми помогне.

— Съжалявам, господин полицай. Просто ви видях да тичате към тълпата от хора с пистолет...

Коя е мъртвата? КОЯ Е МЪРТВАТА???

Изправих се, поизтупах се и си проправих път към входа на параклиса.

— Пак ли се излежаваш на работа?

Беше партньорката ми, все още с пистолет в ръка и леко неуместна усмивка в случая, но което бе по-важно от всичко — не беше мъртва.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Не, но съм по-добре от нея.

Жената в черно лежеше по гръб на тротоара с няколко дупки от куршуми в гърдите и една в челото.

— Ти ли го направи?

Кайли кимна.

Изстрелите бяха перфектни.

— Видях Трегър и Мюленберг да падат — казах аз.

— Мюленберг беше мъртъв, преди да падне на земята. Шели има няколко счупени ребра, но ще се оправя.

— Няколко счупени ребра?... Но как е възможно? Стреляха в гърдите му — изумих се аз.

— Копелето носеше защитна жилетка.

Трегър лежеше на Медисън авеню, под главата му беше подпъхнато свито на топка сако. Приклекнах до него и той ми се усмихна. Зъбите му бяха все още криви като на дете, израснало в бедност. В този момент разполагаше с достатъчно пари, за да ги изправи поне сто пъти досега, но той си ги пазеше каквито са — да му напомнят за това откъде с тръгнал.

И аз му се усмихнах.

— Носите защитна жилетка? — попитах го аз.

— Жена ми я купи. Мисля, че от годишна разпродажба в „Блумингдейл“ — пошегува се той.

— Жена ви, ви е купила защитна жилетка? Сериозно? — учудих се аз.

— Тя заяви, че съм бил достатъчно високо в хранителната верига и можело някоя *откачалка*, тръгнала да убива хора, да ме е включила в списъка си. Мразя, когато жена ми е права, но в случая ще направя изключение.

— Вие сте щастливец, Шели — казах аз и се оправих.

— Знам, знам — изпъшка той. — И тя няма да спре да ми го повтаря.

— Зак! Насам!

Спенс Харингтън седеше на стълбите пред мемориалния дом.

— Виждаш ли това? — попита той, сочейки кафявата тухлена фасада на сградата, където се виждаха следи от куршуми. — Половин секунда по-рано и това щеше да е в главата ми. Кайли ме блъсна встрани. Тя ми спаси живота.

— Мисля, че е спасявала живота на доста хора — отвърнах аз.

— Имаш страхотна партньорка — каза Спенс.

— Както и ти — отвърнах му аз.

Кайли се приближи към нас. Носеше чантата на жената стрелец.

— Казва се Алексис Картър, двацет и осем годишна — каза тя.

— Алексис? Лекси? Това е приятелката, за която ни каза Джей Джей. Какъв е постоянният ѝ адрес? Той може да е още там — възкликнах аз.

— Има шофьорска книжка, издадена в Индиана. Тук няма нищо, което по някакъв начин да я свързва с Ню Йорк. По дяволите, Зак! Така и не помислих, че трябва да търсим приятелката. Бях изцяло фокусирана върху това да намерим този тип.

— Всички търсехме този тип, Гейбриъл Беноа — отвърнах аз.

— И продължаваме да го търсим. Дай да подсигурием мястото, накарайте униформените да снемат показания от всички в тълпата. Не ми пука дали ще отнеме цял... — започна да се разпорежда Кайли, но изведнъж спря. — Зак, това е мобилният ѝ телефон. В момента някой я търси.

— Вдигни — казах аз.

Тя започна да рови в чантата на жената, за да извади мобилния ѝ телефон.

— На екрана пише „Гейб“. Той е! — извика Кайли.

— Включи на високоговорител — казах аз и тя натисна бутона за приемане на разговора.

— Здравсти — каза Кайли.

— Кой е? — попита гласът от другата страна на линията.

— Обажда се детектив Кайли Макдоналд от Нюйоркското полицейско управление — представи се тя.

— Къде е Лекси? Къде е тя?

— Аз имам по-добър въпрос — отвърна Кайли. Ти къде си?

Линията прекъсна.

ТРЕТА КНИГА
ШОУТО ТРЯБВА ДА ПРОДЪЛЖИ

62.

Колкото по-голямо е престъплението, толкова по-вероятно е да се появи някоя важна клечка, която да пречи на полицията да разследва случая. При нас това бе един близък приятел на Шели Трегър, който по една случайност беше и кмет на Ню Йорк.

Трегър вече беше прехвърлен на носилка и щеше да бъде транспортиран към болница „Ленъкс Хил“, когато лично кметът, придружен от целия си антураж, се появи на местопрестъплението. След като поздрави приятеля си за това, че бе проявил благоразумието да носи защитна жилетка, Негова Чест се обърна към Кайли:

— Детектив Макдоналд, не бяхте ли вие човекът, който ми обеща да заловите този маниак, преди да е напуснал града? Като ви гледам как спазвате обещанията си, предричам ви доста светло бъдеще... като политик.

— Стан! — извика Трегър от носилката. — Ако не беше Макдоналд, пред мемориалния комплекс щеше да има повече мъртъвци, отколкото вътре в него. Същото важи и за детектив Джордан. Полицайте тук са най-добрите, не ставай гаден. Остави ги да си вършат работата.

— Хубаво — измърмори кметът, — а аз ще си върша моята. Ще прекратя седмицата „Холивуд на Хъдсън“.

— Стан, скачай в линейката, ще те оставя пътъом в лудницата, защото очевидно си си загубил ума! — каза Трегър и се намръщи от болка, докато се изправяше на лакът. — Какво послание искаш да изпратиш на Холивуд? Че нюйоркчани бягат, когато стане напечено? Или че имаме най-бързите, най-умните и най-смелите полицаи на света и никой никъде не пази по-добре гърба на филмовата индустрия от отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркската полиция?

— Какво искаш да кажеш, Шели? Ако спрем сега, значи терористите печелят? — попита кметът.

— Не знам кой печели — отвърна Трегър, — но съм дяволски сигурен кой ще загуби. Ако се откажеш сега, следващия ноември ще е

истински късмет, ако събереш и пет гласа от Стейтън Айланд. Мисли за бъдещето, Стенли.

— Добре, ще изчакам още един ден — съгласи се кметът.

Всеки, който в този момент би си помислил, че той ще се извини за това, че ѝ се е нахвърлил с обвинения, или че ще я поздрави за това, че е елиминирала стрелец, явно не познаваше добре Негова Чест.

— Кое е мъртвото момиче? — попита той.

Кайли му каза.

— И какво следва?

— Ще прегледаме съобщенията и гласовата ѝ поща — отвърна Кайли. — Тя е най-близкият човек до човека, когото търсим, Гейбриъл Беноа. Стесняваме обръча около него.

— Ще ви попитам още веднъж — прекъсна я кметът. — Все още ли смятате, че ще заловите този човек?

— Да, сър, абсолютно! — отвърна Кайли, без да се поколебае нито за миг.

Не мислех, че е възможно, но тя всъщност звучеше по-уверено, отколкото, когато изричаше същите тези думи преди две ноци и четири трупа.

63.

Делия Кейтс не е от тези полицаи, които ще се появят на местопрестъплението само защото кметът е там. Тя е достатъчно разумна да даде на екипа си време да събере и обобщи информацията. Пристигна на мястото двайсет минути след като кметът си беше тръгнал и ние вече разполагахме със солидно количество данни, част от които бяха крайно притеснителни.

— Докладвайте какво имаме дотук — започна направо тя.

— Жената, която стреля, е приятелката на Беноа. Казва се Алексис Картър, за приятелите си Лекси. Оказа се, че мобилният ѝ телефон е истинска златна мина — информацията в него не е защитена с никакви пароли — обясних аз. — Ако се съди по съобщенията, които си е разменила с Беноа, тя е знаела какво върши, но не е била с него, когато е убил Рот, Стюарт и Чък.

— Е, определено се е реванширала този път — отбеляза Кейтс.

— Всичко е планирано зад гърба на приятеля ѝ. Беноа не е имал представа, че тя ще направи това. В последните няколко съобщения той я издирва отчаяно. И да, права сте, двамата са работили по сценарий на филм. Открехме описание на тази сцена в чантата ѝ, има два варианта за финал.

— В единия се измъква, а в другия загива трагично? — предположи Кейтс.

— Не. В единия се измъква, а в другия е заловена от отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркската полиция, където устоява на натиска, за да защити своя човек.

— И може би с Тами Уайнет в саундтрака? — удиви се Кейтс.

— Тя дори е използвала моето име и името на Зак в сценария — отвърна Кайли и разгърна един от листовите, които открехме в чантата на Лекси. — Героинята ѝ се казва Пандемония Пасионата, нека ви прочета част от диалога:

ДЕТЕКТИВ ДЖОРДАН: Къде е партньорът ти?
Какво е замислил той?

ПАНДЕМОНИЯ: Пести си дъха, хубавецо. Няма да измъкнеш нищо от мен.

ДЕТЕКТИВ МАКДОНАЛД: Нямах представа в каква огромна каша си се забъркала.

ПАНДЕМОНИЯ: А ти нямах представа какъв проблем имаш ти самата.

— Така ли си е представяла нещата? — попита Кейтс. — Или ще я хванем, или ще ни се измъкне? Не е ли допускала, че може да се случи това, което се случи в действителност?

— Не. До самия си край е тънела в блажено заблуждение — поклати глава Кайли.

— Трябва ни останалата част от сценария. Имате ли представа къде е? — попита Кейтс.

— Може да е в компютъра ѝ, но шофьорската ѝ книжка не е отщата, а адресите в Ню Йорк не водят доникъде — отвърнах аз. — Но имаме още нещо. Спомняте ли си, Черил Робинсън предсказа, че Беноа се е устремил към нещо наистина голямо? Много по-голямо от предишните убийства? Слушайте... — казах аз и натиснах бутона за прослушване на гласовата поща на телефона на Лекси.

Лекси, аз съм. Нещата се объркаха. Пред къщата на Мики съм, но се появила ченгета. Почти съм сигурен, че са дошли да приберат Мики. В чантата ми има С4 за четиресет и пет хиляди долара, а мамка му, ако знам какво да направя, за да ги спра. Това е всичко. А, и още нещо. Къде си, по дяволите?

— Четиресет и пет хиляди? Това трябва да е доста С4 — отбеляза Кейтс.

— Достатъчно е, за да се обадим на Вътрешна сигурност и на който още се сетим, че може да ни помогне да го проследим — казах аз.

— Не искам да го следим. Искам да бъдем три крачки преди него.

— Ние със Зак имаме списък на всички събития, свързани със седмицата „Холивуд на Хъдсън“. Но те са разпръснати из целия град — хотели, кина, ресторанти, частни партита... Не мисля, че ще можем

да осигурим достатъчно кучета, обучени да намират експлозиви, за да се справим.

— Беноа може ли да се справи с това сам? — попита Кейтс. — Това не е като да хвърлиш коктейл „Молотов“. Говорим за огромно количество пластичен експлозив, с който ще борави без помощта на експерт. Пелц е в ареста, можем да го задържим до седемдесет и два часа.

— Това може да го забави, но едва ли ще го спре — отбелязах аз. — Беноа е умен. Сигурно се е досетил, че ще посетим Пелц, който току-що е излязъл от затвора. Точно затова не е оставил експлозивите в апартамента му, по-вероятно е да е използвал Мики, за да му набави фишеците и да го обучи набързо как да ги използва. С4 не е чак толкова сложен за употреба.

— Добре, ако Пелц е научил Беноа как да използва експлозива, вероятно знае какви са мишените каза Кейтс. — Връщайте се в управлението веднага щом можете, за да притиснете господин Пелц.

— Все още ли чакаме пробационния служител да се появи? — попита Кайли.

— Такова е правилото, нали? — отвърна Кейтс. — Не можем да разпитваме условно освободен в отсъствието на пробационния му служител.

— Да, госпожо, такъв е редът — потвърди Кайли.

— А вие, детектив Макдоналд, вероятно знаете по-добре от всички останали, че... някои правила са създадени, за да бъдат нарушавани.

64.

Половин час преди края на смяната най-сетне успяхме да се върнем в управлението, където постоянен поток от хора идваха, отиваха си или чакаха, за да говорят със сержанта.

Деветнайсетото управление е едно от най-натоварените в града, затова му трябва опитен професионалист като Боб Макграт, който да координира работата в офиса.

Когато стигнахме до него, той разговаряше с две двайсетинагодишни момичета, едното, от които беше невероятно красива латиноамериканка. Още четирима граждани чакаха на опашка след тях.

Двамата с Кайли отидохме направо в началото на опашката.

— Сержант, съжаляваме, че ви прекъсваме, но капитан Кейтс е изпратила патрулна кола да прибере един човек на име Мики Пелц от Куинс, нали? — попитах аз.

— Да, детектив, изчакайте за момент, заповедта беше тук някъде — отвърна Макграт и докато ровеше, попита: — Някой от вас двамата случайно да говори испански?

— Аз мога малко — отвърна Кайли.

— Не е достатъчно — заяви Макграт. — Всички ченгета говорят малко. Дамата тук е от Колумбия, не говори английски, а приятелката ѝ не говори испански.

— Не съм ѝ приятелка — намеси се жената. — Тя живееше в съседния апартамент и просто я доведох дотук. Опитвах се само да бъда добра самарянка. Някой ѝ е откраднал паспорта и...

— Госпожо, спрете — прекъсна я Макграт. — Разбрах частта, която беше на английски. Дайте ми две секунди, за да намеря ченге, което говори испански.

— Сержант, може ли да вляза? — чу се глас отстрани. Беше момчето за доставки на „Пепси“, което буташе пълна количка със стекове сода за зареждане на машините.

— Дано камионът ти не е спрял така, че да блокира патрулните коли отвън, Върнан — отвърна Макграт и му направи знак да влиза.

— Дано някое от вашите ченгета не е сложило пак охлюви в машините ми за сода — засмя се в отговор човекът от „Пепси“.

Макграт преобразува жеста с ръка в красноречиво показване на среден пръст, докато с другата си ръка продължаваше да се рови из купчината хартии върху бюрото си, търсейки документа на Пелц.

— Извинете, но след половин час трябва да отида да прибера сина си от училище — обади се Добрата самарянка.

— Разбирам, госпожо — отвърна Макграт и се провикна през рамо: Дона, ще извикаш ли Родригес или Моралес? Тук все още ми трябва преводач от испански!

Откъм преградения със стъкло офис зад него се плъзна стол на колелца и цивилна полицайка изкрещя в отговор:

— И двамата са заети, сержант!

— Не го вярвам — отвърна й Макграт, докато продължаваше да рови сред планината от листове, — сигурно са в почивка. Обади им се да се връщат и гледай този път да им споменеш как изглежда въпросната млада дама.

Започвах да се дразня от множеството прекъсвания. Един поглед към партньорката ми беше достатъчен, за да видя, че тя е пораздразнена и от мен. Беше стиснала зъби, което явно й помагаше да си държи устата затворена.

Макграт явно долови настроението и каза:

— Съжалявам, хора, Пелц е тук от някое време. Документите му са се затрупали някъде.

Той продължи да рови, докато една доста солидна групичка хора излезе от управлението, проправяйки си път през люлеещите се врати, които разделяха офиса от чакалнята. Бяха три ченгета, които носеха огромни чанти за багаж — Виктор, момчето за доставки от закусвалнята на Гери, един свещеник и някакъв уморен старец в смачкан син костюм, който сякаш носеше върху себе си табелка „адвокат на бедняци“.

Макграт непрекъснато оглеждаше набързо влизащите и излизащите, като в същото време най-последно изрови от купчината единичен синкав лист.

— Ето го! Мики Пелц — триумфиращо заяви той. В горната част на листа беше залепена малка жълта бележка. — А, пробационният му

служител се е обадил в един и пет и е казал, че все още е зает в съда. Помолил е да го изчакате, докато дойде.

— Няма шанс — заяви Кайли и грабна синия лист. — Не и след всичко, през което преминахме тази сутрин. Къде е Пелц?

— Хей, сержант, ¿*Dónde está la hermosa mujer?*^[1] — извика токущо появилият се офицер Моралес. Тъмните му очи вече оглеждаха красивата колумбийка. Той веднага напомпа мускули и се изпъчи, горящ от нетърпение да превежда. Офицер Родригес, който вървеше зад него, също се намеси:

— Сержант, той е от Пуерто Рико. Те там дори не говорят истински испански. Баща ми е от Колумбия. Аз ще говоря с нея.

— Моралес дойде първи, но щом и ти си свободен, я изтичай горе и ми донеси едно диетично „Пепси“ — каза Макграт, докато бъркаше в джоба си за дребни, след което подаде на Родригес два долара.

— Сержант, ние наистина бързаме! — заявих аз. — Къде е Пелц?

— Извинявайте — отвърна той, — тук наистина е някаква джунгла. Той е в...

Чух звука от разбито стъкло секунда преди колумбийката да изпищи: *Dios mio...*, сочейки някъде зад гърба ми. Макграт се извърна на мига.

— Какво е това, по дяволите!... — извика той.

Обърнах се и видях някакъв мъж да се препъва и да си проправя отчаяно път към нас. Той размахваше ръце, тялото му се превиваше от спазми, блъскаше се в стените и повръщаше. На три метра от бюрото на Макграт нещастникът се свлече по лице на пода. Офицер Родригес стигна пръв до него и пръстите му бързо намериха пулса.

— Пелц! — извика Макграт.

— Мъртъв е — обяви Родригес това, което вече знаех.

— Мамка му! — каза Макграт и тупна с юмрук по бюрото си, след което посочи с пръст към вратата и изкрещя заповед: — Някой да спре онзи проклет свещеник!

[1] Къде е най-красивата жена? (исп.). — Б.пр. ↑

65.

Да се промъкне вътре, за да види Мики, изобщо не беше кой знае какво предизвикателство, реши Хамелеона.

Ченгето на приемното бюро беше заето, но наистина изумително е колко бързо можеш да стигнеш до началото на една опашка само ако носиш черна риза с бяла якичка и златен кръст.

— Аз съм отец Макдугъл — представи се Гейбриъл, щом прочете баджа с името на Макграт. — Един от енориашите ми ме извика, името му е Мики Пелц. Наскоро е бил освободен от затвора и сега стриктно се опитва да следва правия път. Притеснил се е да няма никакви проблеми с полицията. Какво е направил, ако мога да попитам?

— Нищо, доколкото знам, отче — отвърна Макграт. — Той не е арестуван. Тук е, за да отговори на няколко въпроса на детективите, разследващи един случай.

— О, значи ще се успокои. Той е добър човек и аз наистина вярвам, че миналото е останало зад гърба му. Докато беше в затвора, той откри Бог.

— С много от тях става така, отче.

— Моята работа е да се уверя, че това изпитание няма да разклати вярата му. Имате ли нещо против, ако седна при него за малко и му дам някои духовни напътствия, както и нещичко, с което вероятно да утоли жаждата си? — попита Гейбриъл и показа прозрачна пластмасова бутилка с минерална вода *Poland Spring*.

— Това да не е светена вода, отче? — попита полицаят.

— Не — отвърна Гейбриъл. — Но при цена от два долара за малка бутилка ще ти се струва, че самият Той собственоръчно я е благословил.

Полицаят се разсмя здравата. *Кой ирландец би устоял да се засмее на забавен свещеник?*

— Дона, моля те, заведи отец Макдугъл във втора стая — каза полицаят.

Хамелеона го дари с най-искрената си усмивка на добър християнин. *Беше си осигурил разрешение да убие господин Пелц. Алилуя!*

Мики, естествено, беше изумен да го види тук. Закле се още веднъж, че няма да каже и дума на никого.

— Не би излъгал пред свещеник, нали синко? — попита го Гейб.

Мики се разхили с характерния си дрезгав смях, надигна бутилката *Poland Spring* и наведнъж изгълта половината от съдържанието ѝ.

— Тук съм само за морална подкрепа — каза Гейбриъл, — както и да ти кажа, че ако ти трябва адвокат, да не се съгласяваш да те защитава някой от онези загубеняци, назначавани служебно от съда. Имам парите да ти осигуря истински.

— Благодаря, ти си добър приятел, Гейб.

И това бяха последните думи, които Мики Пелц щеше да изрече.

Напускането на полицейското управление беше лесно като детска игра. Гейбриъл попадна зад група от трима полицаи и се промъкна незабелязано покрай бюрото на сержанта, след което се изниза през вратата. След по-малко от трийсет секунди вече беше свалил фалшивата брада и свещеническата риза и яка, беше ги свил на топка заедно с Библията и кръста, които носеше, и ги беше захвърлил в едно от близките кошчета.

На югоизточния ъгъл на Трето авеню и 67-а улица имаше амбулантен търговец, който предлагаше слънчеви очила, батерии и „истински кашмирени шалове“ само за по пет долара. Очуканият му микробус „Додж“ беше паркиран зад подвижната сергия и Гейбриъл застана така, че да има видимост на запад към полицейското управление и в същото време да остане скрит.

Облечен с червено-бяла тениска на „Рюгерс“, той тъкмо изпробваше чифт големи слънчеви очила, когато половин дузина ченгета излязоха вкупом от управлението. Водеше ги детектив Макдоналд. Тя се огледа първо наляво, после надясно и удари с юмрук в разтворената си длан, когато осъзна, че го е изпуснала.

Тя беше кучката, убила Лекси. Пресата не беше посочила името ѝ, пишеше само „цивилна полицайка“, но на Гейбриъл не му трябваше

повече.

Беше минал точно покрай нея, на не повече от няколко сантиметра, но дори и да можеше да я удуши още там, не трябваше да го прави. Тази готина гаднярка детектив Кайли Макдоналд щеше да преживее същата болка и агония, каквато беше причинила на самия него.

Това ще бъде за теб, мое Момиче от пуканките.

Полицейското управление вече официално беше сцена на местопрестъпление. От законова гледна точка не можехме да местим тялото на Пелц, преди да бъде огледано, заснето и изследвано. И тъй като нищо не влияе по-зле на реномето на полицията от труп, прострян на пода в полицейското управление, набързо намерихме брезент, с който да скрием тялото от любопитната публика.

— Ако зависеше от мен, щях просто да го завлека обратно в стаята за разпити — отбеляза Кайли. — Наистина ли трябва онези от съдебна медицина да идват, за да ни кажат, че Беноа го е отровил? И то най-вероятно със същата отрова, която с използвал върху Рот?

Ние, двамата, капитан Кейтс, Макграт и прекият му началник лейтенант Ал Ортън се бяхме натъпкали в офиса на Дона Торсън. Тя беше цивилният служител, който работеше на гишето в приемната на управлението. Тук беше напечено и неудобно във всеки възможен смисъл.

— Как е влязъл Беноа? — обърна се Кайли към Макграт.

Макграт е едър мъж, добре сложен, с гъста, леко посивяваща коса и широка ирландска усмивка. Той може да е както приветливият посрещач в приемната, така и доста заплашителна фигура — както казах, той е опитен професионалист. Погледна Кайли право в очите и заговори тихо и спокойно:

— Той ми се представи като свещеник. *Изглеждаше* като свещеник. Каза: „Пелц е един от енорияшите ми. Мога ли да поседя с него и да му дам малко духовни напътствия?“. Доколкото знаех, Пелц не беше арестуван. Не беше тук дори заради някакви нарушения. Просто си седеше тук и чакаше да говори с вас и със своя пробационен служител. Така че отговарям на въпроса ви, детективе — той е влязъл, защото аз съм го пуснал. Аз съм кучето пазач пред вратата и аз съм му казал „да“ просто защото, доколкото съм могъл да преценя, не е имало причина да му кажа „не“. Но ако търсите някой, който да се нагърби с вината, пишете я на моя сметка.

— Чакай, Боб — намеси се Ортън. — Детектив Макдоналд, вие сте нова тук. Деветнайсетото управление работи с отдел „Специални клиенти“ още откак дойдоха тук, и общо взето, работи добре. Имаме създаден определен ред и протокол, който започва с думите „Да служи и да пазя“. Ние не се занимаваме с тормоз над граждани. Не ги караме да се събличат и не им забраняваме да внасят течности. Ние не сме Агенцията за национална сигурност. Сержант Макграт е награждаван полицаи с осемнайсетгодишна служба и си върши работата по учебник. Случилото се не е негова...

— Ал, грешката беше моя — прекъсна го Кейтс. — Аз се издъних. Не исках това да се коментира много-много, затова не съобщих на униформените кой точно е Пелц и защо трябва да го доведат тук. А и извадихме лош късмет с това, че Беноа е видял как го прибират. Веднага щом разбрах за това, трябваше да се обадя, за да задържат Пелц под охрана. Така и не ми мина през ума, че Беноа може да се появи тук и да убие Пелц, за да му попречи да говори.

— Да говори за какво? — попита Ортън.

— Беноа е придобил достатъчно експлозив С4, за да нанесе сериозни щети.

— Имаме ли представа къде е в момента?

— Не, но съм сигурна, че Пелц е знаел и затова е мъртъв.

— Ако е свързано със Седмицата на Холивуд, на колко места може да е заложен? — попита Ортън.

— По последно преброяване бяха шейсет и три — отвърнах аз, — а в момента К-9 разполагат само с осемнайсет обучени кучета. Без Пелц, който да посочи мишената, или мишените, не можем да обезопасим и половината от тях.

— В такъв случай ще ми се наложи да степенувам нещата по приоритет — заключи Кейтс. — Започнете със събитията, които се провеждат в хотели и други публични места.

— По-вероятно е големите мишени да са на частни партита — добави Кайли. — Знам, че клуб „Фрайърс“...

— Детектив Макдоналд — прекъсна я рязко Кейтс, — оценявам факта, че едрите риби в бизнеса са по-значими мишени, и знам, че може и да сте близка с част от тях, но нашата основна грижа са хората в Ню Йорк. Искам кучетата да бъдат разпределени за всяко събитие, при което граждани данъкоплатци могат да пострадат. Ясна ли съм?

— Да, капитане — отвърна Кайли.

Кейтс не отговори. Обърна се и с маршова стъпка излезе през вратата и се отправи нагоре към кабинета си. Изкуплението на вината за нея беше приключило, сега беше време само за работа.

67.

След четиресет и пет минути, прекарани във вдигане на тежести, двайсет минути гребен симулатор и още четиресет и пет на бягащата пътечка Спенс Харингтън беше плувнал в пот. Свали подгизналите си дрехи и внимателно огледа всеки сантиметър от голото си тяло в огледалото, което заемаше цяла една стена в домашния му фитнес център.

Индексът му на телесна маса беше двайсет, но той се стремеше да го намали под тази стойност — не беше никак зле за човек, който щеше да празнува четиресетия си рожден ден само след няколко години. Един от стимулите му да се откаже от лошите навици, беше възможността да си извае тяло, което да изглежда толкова добре без дрехи. Не беше съвсем сигурен кой от двамата — той или Кайли, харесва повече да гледа същото това тяло голо.

Отиде бос до банята, хвърли мокрите си дрехи в кош за пране и си взе десетминутен душ, след което се подсуши с хавлия и се плъзна в леглото.

Спенс всеотдайно боготвореше петнайсетминутните енергизиращи дремки, затова настрои таймера на айфона си на шестнайсет минути. Беше заспал, преди да минат първите шейсет секунди. Четвърт час по-късно се събуди под звуците на *I Got You Babe* на Сони и Шер, рингтон от любимия му филм „Омагьосан ден“.

Термостатите в просторния апартамент с три спални бяха нагласени да поддържат постоянна температура от осемнайсет градуса по Целзий и веднага щом отметна чаршафа, хладният въздух погали игриво топлата му кожа. Главата му потъна обратно във възглавницата и той прокара ръка по корема си, докато дланта му достигна между краката. Той внимателно притисна интимните си части и си пое дълбоко дъх. Двамата с Кайли не бяха правили секс, откакто тя беше започнала новата си работа. Той затвори очи, представи си я гола в леглото до него и веднага усети втвърдяването.

„Няма нищо по-хубаво от тренировка, горещ душ и преживяване, близко до смъртта, за да се възбуди човек“, помисли си той, вдигна

ръката си и седна на ръба на леглото. Взе телефона и набра номера на жена си.

— Как си? — попита го тя.

— Изкъпан, гол и разгонен като козел, натъпкан с „Виагра“. Ти как си? — попита я на свой ред той.

— Страхотно. Прекарах последните два часа с масажистката си. А, не, чакай! Това беше Отделът за вътрешна сигурност, пред който се обяснявах след стрелбата, за да видят дали не страдам от посттравматичен стрес и дали все още съм годна за служба.

— И?

— Лоши новини, козленце. Оставам плътно на работа, докато заловим това копеле. Как се справя Шели? — попита тя.

— Щастлив е като домакиня в търговски център, в който са обявили двойно намаление. Докторът му предписал някакви хапчета за болките, след което се върнал в офиса и получил обаждане от „Електроник Артс“, една от най-големите компании, разработчици на видеоигри. След стрелбата от тази сутрин изведнъж са проявили интерес към нас.

— Бързи са — отбеляза Кайли.

— В бизнеса с игрите е така. Попитали дали могат да изпратят двама разработчици още тази вечер, които да присъстват на място и да започнат с пилотна разработка. И нали знаеш как работи мозъкът на Шели, той взел, че се съгласил, след което се обадил на още десетина разработчици на игри, така че сега ще дойдат и хора от „Сони“ и „Нинтендо“.

— Спенс, този Беноа има експлозивни — предупреди го Кайли. — Нямаме достатъчно ченгета и кучета, за да обезопасим всичко, и частното парти няма да е сред приоритетите на полицията. Гледай да накараш Шели да наеме малко частна охрана.

— Казах му вече, но той не е притеснен.

— Някой го простреля. Не мисли ли, че може да се случи отново?

— Не. Смята, че онова момиче просто е искало да стреля в тълпа от известни филмови и телевизионни лица и е решило да закове някоя знаменитост на мемориалната служба за Иън. Що се отнася до Шели, довечера го очаква само частна среща с тълпа скучни бизнесмени. Лъскавата част със силната музика и големите имена ще бъде в „Кис и

Флай“, на номер 230 на Пето авеню, и в „Генжун“, и на други такива места. Там трябва да търсите и онази откачалка. Изчакай за момент. Някой звъни на входа долу.

Спенс натисна нула и звезда на телефона си, за да се свърже с интеркома.

— Кой е? — попита той.

— Здравейте, господин Харингтън. Тревър от пощенската служба в „Силвъркърп“ е. Имам пратка за вас, прилича на промени в сценарий.

— Донеси я горе, Трев. На седмия етаж. Благодаря — отвърна Спенсър и се върна към телефонния разговор.

— Кой беше? — попита Кайли.

— От агенцията за компаньонки. Обадих им се преди няколко часа и си поръчах проститутка — подразни я той.

— И защо беше толкова сигурен, че няма да съм там?

— Не бях. Всъщност тайничко се надявах да си направим тройка.

— Ужасен си — отвърна тя.

— Точно затова ме обичаш.

— Приятно прекарване с проститутката и с видеоигрите — каза Кайли.

— А ти внимавай, като гониш лошите момчета. Обичам те.

— И аз те обичам. Сега трябва да бягам — каза тя и затвори.

В същия миг звънецът на входната врата иззвъня. Спенс грабна една възглавница, притисна я пред себе си и отиде да отвори.

— Ей, Тревър, не съм облечен — предупреди той. — Може ли да плъзнеш плика под вратата?

— Много е дебел — отвърна Тревър. — Може ли просто да го оставя пред вратата и да тръгвам?

— Идеално — съгласи се Спенс.

— Няма проблем, сър. Приятна вечер — пожела му доставчикът.

Спенс долепи ухо до вратата и чу как пликът тупна върху мекия мокет. Тревър тръгна към асансьора, който вече го чакаше на седмия етаж, вратите се отвориха веднага, след което се затвориха и младежът пое надолу към фойето.

Спенс отвори вратата, като все още притискаше възглавницата пред себе си, пристъпи крачка в коридора, наведе се и посегна към

плика.

Хамелеона стоеше плътно притиснат към стената до вратата на апартамента. Притисна електрошока към дясното рамо на Спенс и натисна бутона. Ток с напрежение един милион волта разтърси тялото на Спенс Харингтън и го повали на пода.

— Както вече ти казах, Спенс, сценарият се променя. Ролята ти току-що стана по-значима — каза Гейбриъл.

68.

— Изумително е колко лесно човек може да си купи електрошок — каза Гейбриъл, докато придърпваше тялото на Спенс през прага. — Тези, които се предлагат в интернет, струват само петнайсет долара. Проблемът е в доставката им. Вярваш ли, че тези неща се продават законно в четиресет и четири щата, но не могат да бъдат транспортирани до проклетия Ню Йорк или до Джърси?

Той затвори входната врата с крак и повлече Спенс към всекидневната.

— Но фирмите, които продават такива неща по интернет, ще ти харесат — продължи той. — На сайтовете им има голям червен надпис, който гласи: „Ако живеете в район, където доставката е забранена, не се притеснявайте! Дайте ни само алтернативен адрес за доставка, от който и да е законен щат, и можем да ви доставим стоката!“. Затова отидох до Кънектикът, където тези неща са позволени, само дето употребата им е ограничена за домашно ползване. Аз мисля, че всичко е законно, защото все пак го използвах в дома ти, нали? — засмя се Гейбриъл и продължи. — Както и да е, наех кутия в пощенски клон в Стамфорд, отидох там седмица по-късно и електрошокът вече ме очакваше „дискретно опакован“, точно както обещаваха производителите. Както споменах, това беше големият проблем, но всичко е част от предпродукцията.

Той остави тялото на Спенс на пода, донесе един стол с твърда облегалка от трапезарията и го разположи внимателно с лице срещу входната врата и точно на три метра от нея.

— Виж сега, знам, че още не можеш да говориш, но можеш да ме чуваш. Искам да седнеш на този стол. Аз ще се помъча да те вдигна, но и ти трябва да ми помогнеш. Ако не съдействаш, ще има отново „бъззз“, този електрошок е страхотна машинка! Двайсет и четири от общо дваайсет и осем коментара в интернет сайта му даваха оценка пет звезди. Навярно се досещаш защо.

Гейбриъл пъкна ръце под мишниците на Спенс, изпъшка и го вдигна върху стола.

— Интересно, че си гол — отбеляза той. — Това не беше в сценария, но ми харесва. Така изглеждаш по-уязвим пред камерата. А и филмът вече е с рейтинг R^[1], така че малко голота няма да промени нищо.

На Спенс му трябваха десет минути, за да започне да идва на себе си. За това време глезените и бедрата му бяха добре омотани с тиксо и залепени за краката на стола. Още тиксо беше обвито около горната част на тялото му и облегалката, а ръцете му бяха плътно залепени зад гърба. Трето парче покриваше устата му. Той отвори очи и видя Гейбриъл да се суети около него.

— О, добро утро, Спяща красавице. Принцът отдавна те очаква — каза Гейбриъл и постави върха на електрошока между отворените крака на Спенс. — Ще сваля тиксото от устата ти, но ако се разкрещиш, наистина ще усетиш, че има защо — предупреди той.

Спенс кимна в знак, че е разбрал, и се намръщи от болка, когато Гейбриъл дръпна тиксото, за да го отлепи от лицето му.

— Кой си ти? — прошепна той.

— Аз съм Хамелеона — представи се Гейбриъл.

Спенс го зяпна невярващо.

— Не... не разбирам. Така се казва новият ми сериал. „Хамелеона“ е моят нов герой — каза той.

— Да, същият, който ти ми открадна — отвърна Гейбриъл. — Пуснах ти идеята още преди две години. Аз съм Хамелеона.

Човекът очевидно беше луд и Спенс поклати глава, опитвайки се да възприеме казаното.

— Добре — съгласи се той накрая, — ти си Хамелеона. Тази вечер ще излъчим пилотния епизод. Главният герой е частен детектив, майстор на маскировката. Той също се нарича Хамелеона и това е съвпадение. Никога не съм крал каквото и да е...

— Не ми пука дали си го променил на детектив, шофьор на автобус, или космонавт — ядоса се Гейбриъл и повиши глас. — Идеята си остава моя! Аз ти я изпратих. Аз ти се *доверих*!

— Вярвам ти — отвърна Спенс. — Работата е там, че хората ми изпращат идеите си всеки ден, но аз не мога да ги чета лично. Повечето телевизионни продуценти не четат поща със сценарии, които не са обработени предварително, освен ако не идват от някой агент, с когото работим.

— Повечето телевизионни продуценти лъжат с всяко отваряне на устата си — отвърна Гейбриъл.

— Кълна ти се, казвам истината. Хамелеона е идея, която ми хрумна преди четири години и оттогава я разработвам, докато накрая... Ей, какво правиш? — извика Спенс.

— Я виж какво имам тук — отвърна Хамелеона и бръкна в раницата си. — Да не кажеш, че електрическата пръчица била лоша! Малкото ми филмче е пълно с изненади, нали?

— Помощ! Някой да ми помогне! — изкрещя Спенс.

Юмрукът на Гейбриъл уцели носа му и виковете секнаха, заменени от звук на счупени кости. Той издърпа главата на Спенс назад и грубо обви устата му с три слоя тиксо.

— Ти ми отне не само идеята — продължи Гейбриъл, стискайки предмета, който предизвикваше такъв ужас у Спенс. — Ти ми отне живота. Познай сега какво следва, красавецо. Дойде време за разплата.

[1] Филми с рейтинг R изискват присъствие на възрастен за деца под 17 години. — Б.р. ↑

69.

В Отряда за бързо реагиране К-9 към Нюйоркската полиция има три дузини кучета. Половината от тях са обучени да намират наркотици, а другата половина са търсачи на експлозиви. Само няколко от тях са преминали през допълнително обучение за откриване на трупове. Дори и за град с размерите на Ню Йорк при нормални обстоятелства осемнайсет кучета, търсачи на експлозиви, са повече от достатъчни.

Но не и в ден като днешния.

Обадих се на сержант Кайл Уорън, координатора на К-9 за цялата Нюйоркска полиция. Той е само на трийсет и три, но се занимава с обучаване на кучета от десетгодишен. Представих му проблема и всичко, което той каза в отговор, беше само: „Действаме“.

Уорън се обади два часа по-късно с новината, че е успял да събере кучета от градската полиция в Ню Йорк, Ню Джърси и Кънектикът, както и далеч на север, чак от шерифството на окръг Ълстър. До 5:00 часа следобед контингентът на К-9 наброяваше вече трийсет и две кучета.

Двамата с Кайли бяхме в управлението и отбелязвахме с кабарчета различни места по картата на града, закрепена върху голяма коркова дъска. Не разполагахме с достатъчно обучени кучета, за да покрием всяка възможна мишена, затова трябваше да решим кои от тях се нуждаят от постоянен надзор и при кои може да се направи само проверка с куче, след което то да бъде изпратено на друго място.

— Мисля, че Спенс е прав — заяви Кайли. — Централната градска част е най-вероятната мишена. Там ще бъдат повечето от най-известните личности. Трябва да изпратим поне шест кучета — търсачи на експлозиви, в този район.

— Като знам какво представляват тези известни личности — отбелязах аз, — обзалагам се, че ще ударим джакпота, ако изпратим и няколко кучета за наркотици.

В този момент мобилният телефон на Кайли иззвъня, но не чух познатата мелодия.

— Мъжът ми да не си е изгубил ума? — каза тя. — Това е обаждане по „Скайп“ от Спенс. Да не би да си мисли, че нямам какво друго да правя, освен да въртя видеочат с него?

— Смятай се за късметлийка — отвърнах аз. — На мен ми се обажда само посред нощ.

Тя вдигна айфона си и се свърза със „Скайп“.

— О, господи! Зак... — прошепна тя. Погледнах през рамото ѝ и на екрана на айфона видях Спенс завързан, със запушена уста и чисто гол, седнал на някакъв стол. — Спенс... — беше всичко, което Кайли успя да каже.

След това Гейбриъл Беноа се появи в кадър.

— Здравейте, детектив Макдоналд. А виждам, че там отзад е и партньорът ви детектив Джордан. Не знам дали вече сте намерили апартамента ми, но аз намерих вашия — каза Беноа.

— Какво искаш? — попита Кайли.

— Искам да изпиташ същото страдание, каквото причини на мен — отвърна той. — Знаете ли коя беше жената, която сте убили тази сутрин?

— Тя беше хладнокръвна убийца — каза Кайли. — Откри стрелба по гълпа беззащитни хора.

— Лекси беше невинна като дете — отвърна Беноа. — Ако е убила някого, значи той си го е заслужил.

— Какво искаш? — повтори Кайли.

— Знаеш ли колко боли да изгубиш някого, когото обичаш? — попита Беноа. Кайли не отговори. — Сега ще разбереш — каза той и вдигна пред камерата солиден блок С4. На него беше залепен таймер с една черна и една червена жица, които бяха свързани към детонатор, забит дълбоко в пластичния експлозив.

— Имате трийсет минути — заяви Беноа. — А след това ще ти отнема това, което ти ми отне.

Той натисна бутона, таймерът премигна с 29:59 и започна обратно отброяване на секундите. Когато стигна до 29:55, той го отмести извън фокуса на камерата и двамата отново виждахме дневната в апартамента на Кайли. Пет секунди по-късно Беноа прекъсна връзката.

Екранът на телефона потъмня, но последната картина, която видях, щеше завинаги да остане отпечатана в съзнанието ми: Спенс

Харингтън, гол, напълно безпомощен, завързан за стол в собствения си апартамент, сам и уплашен в очакване на смъртта.

70.

Кайли хукна на мига. Грабнах една радиостанция и се спуснах след нея, вземайки по две стълби наведнъж.

— Трябва ми служебна кола! — изкрещя тя на сержант Макграт, изблъсквайки един гражданин, застанал пред бюрото му. Престъпление в процес на извършване, код две-едно-седем!

Макграт не се колеба и секунда. Ако и да бе имало някакви лоши чувства след предишната ни среща, то всичко беше забравено. Две-едно-седем беше полицейският код за нападение с намерение за убийство, а Кайли действаше просто като ченге, тръгнало по задача.

— Шейсет и четири, четиресет и две — продиктува номера Макграт. — „Шевролет Каприс“, паркиран е отпред. Най-бързата кола, с която разполагаме. Ключовете са на таблото.

Кайли излетя през предната врата и се затича към шевролета. Беше отворила шофьорската врата, когато успях да я сграбча за ръката.

— Трябва да се обадим на отряда за обезвреждане на експлозиви — извиках аз, но тя ме отблъсна.

— Не! Докато се екипират и организират, докато намерят апартамента и решат кой е най-безопасният начин да обезвредят бомбата, Спенс вече ще бъде мъртъв. Ще отида или само аз, или двамата. С мен ли си?

Така и не изчака да й дам отговор. Скочи на шофьорското място и запали двигателя.

— С теб съм! — изкрещях аз и се хвърлих на седалката на пасажера, а само секунда по-късно тя вече набираше скорост, минавайки на червен светофар по Лексингтън авеню с включени сирени и светлини.

— Трябва да се обадим за подкрепление — настоях аз.

— Не и преди да стигнем там и да преценим ситуацията — отвърна тя и зави рязко по Пето авеню. — Не можем да рискуваме някой откачалник да се появи там преди нас и да започне да се прави на герой.

— Да не мислиш, че е по-добре там да се появи откачена съпруга, която да започне да се прави на герой?

— По дяволите, Зак! Имаме само двайсет и осем минути — отвърна тя. — Знам къде е Спенс, знам как да стигна дотам и нямам никакво време да се занимавам с подкрепления и да се чудя как да ги карам да действат по-живо.

Кайли зави рязко надясно към южната част на „Сентръл Парк“, по богатата 59-а улица, която се простира от „Гранд Арми Плаза“ на Пето авеню до „Кълъмбъс Съркъл“ на Осмо авеню. От двете ѝ страни са наредени десетки туристически карети с конски впрягове, които само чакат нетърпеливи туристи, изгарящи от желание да бъдат откарани на двайсетминутна обиколка през парка за петдесет долара плюс бакшиш. Кайли натисна продължително клаксона и пресече двойната непрекъсната линия, отделяща насрещното движение, преминавайки в по-малко натоварената лента, водеща на изток.

— Проверихме пълния списък с всички възможни мишени — каза тя. — Защо не се сетихме за Спенс?

— Търсехме варианти за зрелищен финал — отвърнах аз. — Но Беноа току-що превърна шоуто във вендата. Ти уби приятелката му.

— Точно така — заяви тя и зави наляво по Седмо авеню, промъкна се ловко в аварийната лента и настъпи до дъно педала на газта. — Значи, ако Спенс умре, вината ще бъде изцяло моя.

Мобилният ми телефон иззвъня. Погледнах името.

Кейтс е. Макграт сигурно ѝ е казал, че сме излезли по код две-едно-седем.

— Не вдигай — каза Кайли.

— Полудя ли? Тя ни е шеф.

— Да, в момента съм напълно полудяла. И ако кажем на шефа какво правим, може да ни дръпне щепсела. Зак, знам, че Спенс не означава почти нищо за теб, но ако те е грижа за мен, моля те, моля те, моля те, не вдигай телефона!

Ако ме е грижа за нея ли? Имало ли е въобще момент, в който да не ме е грижа? И сега целият този емоционален багаж заплашваше да помете единственото друго нещо, за което ме беше грижа. Кариерата ми.

Телефонът иззвъня повторно. Името на Кейтс отново проблесна на екрана. Под него имаше два бутона — един зелен и един червен:

приеми обаждането, откажи обаждането.

В момента и двата ми казаха: „губиш“ и „губиш“. *Сигурно ще съжалявам за това до края на живота си*, помислих си аз и натиснах единия от бутоните.

71.

ЕКСТЕРИОР. НЮ ЙОРК, КЕЯТ НА 17-А УЛИЦА. ДЕН

Хамелеона прави последна смяна на костюмите и потегля с взетата под наем кола към кея на Саут стрийт. Екипът му вече го очаква — шестима мъже и три жени, облечени в еднакви униформи, каквато носи и той — черен панталон, бяла риза, бяло вечерно сако и електриковосиня папийонка. Работи с тях вече три месеца и те се радват да го видят.

— Армандо! — извика едната от жените, докато той претичваше през паркинга. — Притесних се за теб. Още малко и щеше да изпуснеш лодката.

Каза му го Адриен Гомез-Бауер, красавицата с катраненочерна къдрава коса, която твърде очевидно си падаше по него. Чудеше се дали въобще би обърнала внимание на Гейбриъл Беноа, но Армандо Савой — младият актьор с шоколадова кожа, който бе роден в Буенос Айрес, отраснал в Марсилия и опитващ се да направи големия си пробив в Ню Йорк, определено ѝ харесваше.

— Адриен, *ma chérie*^[1] — поздрави я той и се наведе към нея, за да я дари с традиционната френска целувка по двете бузи, — извинявай, че закъснях. Обадиха ми се за новата пиеса на Мамет. Спрели са се на мен и още двама души.

— Господи, Армандо! Пиеса на Дейвид Мамет? — изуми се тя. — Това е страхотно. Кълна се, че ако получиш ролята, ще бъда в центъра на първия ред за премиерата, дори и да се наложи да продавам тялото си, за да платя за билетите.

В друго време той би се зарадвал на възможността да подсили сексуалното напрежение, Лекси не би имала нищо против. Тя знаеше, че всичко е част от играта му. Но сега, когато нея я нямаше, флиртът с Адриен му се струваше недостоен.

— И все пак съжалявам, че закъснях, шефе — каза той.

Адриен, шефът на екипа, се усмихна.

— Този път ще ти се размине. Но следващия път ще си получиш заслуженото.

Гейбриъл се престори, че не е забелязал подтекста в думите ѝ, и постави крак, за да се качи на платформата към каросерията на един от камионите с доставки на храна.

— Кой е домакинът на тазвечерното ни соаре? — попита той.

— Шели Трегър — отвърна Адриен. — Той е мултимилиардер, телевизионен продуцент. Виждаш ли яхтата, на която ще работим? Не е под наем. *Негова е*. Поканил е сто двайсет и седем гости, като повечето от тях са в бизнеса. Може би тази вечер един от нас ще има шанса да бъде открит.

— Надявам се това да си ти — каза Гейбриъл и подкара една сервизна количка, натоварена с осем реда чаши за вино. Той свали бялото си сако и го постави върху най-горния ред. Сакото му тежеше трийсет и шест килограма. От вътрешната му страна Лекси беше пришила шестнайсет дълбоки джоба от водоустойчива материя, във всеки от които имаше по два килограма и половина С4. Беше използвал само девет килограма в апартамента на Харингтън, така че това количество му беше повече от достатъчно.

— Поласкана съм, че се надяваш да съм аз — отбеляза Адриен.

— А ти? Не искаш ли да бъдеш открит?

Гейбриъл подкара количката към рампата на очакващата ги яхта.

— Не и тази вечер, шефе. Не и тази вечер — отвърна той.

[1] Скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

Колите се отдръпваха встрани, за да ни направят път, докато се носехме по Седмо авеню със скорост като за магистрала.

— Благодаря ти — каза Кайли, без да откъсва очи от пътя.

Не отговорих.

— Съжалявам — продължи тя.

— За какво?

— А ти за какво мислиш? Стига, Зак, знам, че Кейтс те е накарала да ме наблюдаваш, а три дни по-късно ти се отмяташ от задължението. Вината е изцяло моя.

— Изборът да не вдигна телефона си беше мой — казах аз.

— Добре. И все пак ти благодаря, наистина. Задължена съм ти. И двамата със Спенс сме ти задължени.

— Супер — отвърнах. — Може би той ще може да ми помогне да си намеря работа в „Силвъркърп“.

Тя се обърна леко и ми се усмихна, като мина на милиметри от едно такси, което не успя достатъчно бързо да се отстрани от пътя ѝ.

В обичайни обстоятелства ни бяха нужни около двацет минути, за да стигнем до апартамента на Кайли в „Трибека“, но с включени светлини, сирени и най-вече с абсолютно луда жена зад волана успяхме да пристигнем за осем минути и трийсет секунди.

Шевролетът наби спирачки на ъгъла на Вашингтон авеню и Лайт стрийт, пред една елегантна осеметажна сграда от червени тухли, която някога е била фабрика за сапуни „Пеърлайн“. Десетки милиони долари по-късно тя е трансформирана в символ на изключителен шик, характерен за Долен Манхатън. Човек, който преживява с полицейска заплата, не би могъл да си позволи да живее тук. Спенс очевидно носеше добри пари в семейството.

— На седмия стаж — каза Кайли, докато пресичахме тичешком фойето. Асансьорът беше вече долу, а вратите му зееха широко разтворени, но тя го подмина и се затича нагоре по стълбището.

Последвах я.

— Асансьорът е прекалено бавен. Оттук ще е по-бързо — обясни тя, отговаряйки на очевидния въпрос, който така и не си бях направил труда да задам.

— Имаме ли план? — попитах аз, щом стигнахме до площадката на петия етаж.

— Не. Да. Не знам. По дяволите, Зак, не ни трябва генерален план за всяко нещо! Искам само да вляза, да извадя Спенс от там, да предупредя съседите и да си измъкнем задниците от сградата. Ако се взриви, да се взривява.

Струваше ми се смислено, *влизаме, излизаме, бягаме*. Елементарно. Нямахме време да обезвреждаме бомбата.

Нахлухме през вратата на стълбището на седмия етаж и свихме вдясно. На етажа имаше само два апартамента. Първият беше този на Кайли.

Тя извади ключа от джоба си и го пъкна в ключалката на апартамент 7А.

Влизаме, излизаме, бягаме — продължавах да си повтарям наум. Елементарно. Но нещо не ми се струваше съвсем наред.

Кайли завъртя ключа и точно в тази част от секундата разбрах. Нищо, излязло от извратения мозък на Гейбриъл Беноа, не беше толкова просто.

Блъснах я с все сила встрани и я повалих на пода.

— Какво, по дяволите, правиш! — изкреця тя.

— Това е бомба капан — отвърнах аз.

Тя ме зяпна с полуучудено, полуневярващо изражение, защото обезвреждането на бомба капан отнемаше време, което така или иначе изтичаше бързо.

— Откъде знаеш?

— Не знам. Но познавам Беноа. Той ни даде повече от достатъчно време, за да стигнем дотук. Той *иска* да се втурнем бързо през тази врата.

— Трябва да влезем — настоя тя. — Спенс е вътре.

— Тихо — отвърнах аз, изправих се пред вратата и извиках силно: — Спенс!

Той отговори със серия от приглушени писъци. От кадрите по скайп знаех, че устата му е залепена с тиксо. Той не можеше да изрече

и дума, но отчаянието и настойчивостта на всеки негов вик подсказваха, че не търси помощ. Той се опитваше да ни предупреди.

— Спенс, безопасно ли е да отворим вратата? — попитах аз. — Едно изръмжаване е „да“, а две са „не“.

Отговорът се върна веднага. Беше висок и ясен — два заглушени от тиксото, но все пак ясно разграничими гърлени звука. *Не!*

— Вратата свързана ли е с експлозивни?

Последва единично изпръхтяване. *Да!*

И последните остатъци увереност и смелост се отдръпнаха от физиономията на Кайли. Тя беше настоявала да дойдем без подкрепление, без екип за обезвреждане на взривове — просто нахлуваме в крепостта и спасяваме положението сами. Сега обаче изглеждаше така, сякаш всяко от решенията ѝ се беше оказало погрешно.

— Зак... — прошепна объркана тя.

Изглеждаше ужасно уязвима и безпомощна, каквато никога не бях я виждал.

Внезапно спасяването на Спенс се бе оказало изцяло моя грижа. Затворих очи и се опитах да си представя всяко едно от квадратчетата на дъската за шах.

— Имаме седемнайсет минути — каза тя.

Няма време за мислене.

— Спенс! — изкрещях отново през вратата. — Мога ли да вляза през прозореца?

Последва едно изръмжаване и след това нищо.

Да.

Това беше отговорът, на който се надявах.

— Точно така — обърнах се към Кайли. — Мога да вляза през прозореца.

Тя ме погледна. В очите ѝ се четеше недоверие, разочарование и още куп други отрицателни емоции.

— Зак — каза тя, — на седмия етаж сме. Как, по дяволите, смяташ да влезеш през прозореца?

73.

Гейбриъл беше разчел времето идеално. Екипът, отговорен за кетъринга, почти беше приключил с товаренето, повечето от гостите бяха вече на борда, а яхтата на Трегър *Шел Гейм* беше готова да отплава.

Той се зае да подрежда минисандвичите с раци, баркети е пушена съомга и скариди с кокос върху черни лакирани подноси.

— Вършиш страхотна работа, Армандо — каза му Адриен. — Мамет е щастливец, че те има.

— Все още не съм минал прослушването — отвърна Гейбриъл.

— Ще го минеш. А дотогава можеш да нахраниш богатите и гладните. Бюфетът е предвиден за седем часа — каза тя, докато минаваше зад него, и леко го потупа по задника, прошепвайки в ухото му: Десертът ще бъде в моя апартамент около полунощ.

— Май на това вие, американците, му викате сексуален тормоз на работното място пошегува се той.

— А как му казвате вие в Аржентина? — усмихна се тя.

— Любовна игра.

Той й намигна, взе една табла и я занесе в главния салон, проправяйки си бавно път сред тълпата, докато се усмихваше и раздаваше ордъври по пътя си. Гостите представляваха типичния микс от шоубизнеса — мъже и жени, млади и стари, хетеро и хомосексуални, но всички те имаха нещо общо: всеки от тях знаеше как да се облече за морски круиз, освен двамата мургави латиноамериканци, които носеха еднакви кафяви блейзъри, традиционни вратовръзки и обувки на ченгета.

Хамелеона се усмихна. *Ако това е идеята на Трегър за частна охрана, той или не проявява уважение към мен, или иска да ми помогне да вдигна тази лодка във въздуха.*

Той се приближи до единия от наемниците и му подаде таблата си. Мъжът поклати глава.

— О, моля ти се — каза Гейбриъл, — просто не знаеш какво пропускаш. Скаридите са великолепни, направо да си умреш за тях.

Човекът сви рамене, взе една салфетка, грабна крадешком една скарида от таблата, огледа се наляво-надясно, след което си взе още три.

— Ще се върна — каза Гейбриъл.

Проправи си път към далечния край на салона и излезе през стъклената врата на главната палуба. Тук имаше далеч по-малко гости и почти всички пушеха.

Намери си тихо местенце откъм страната с гледка към пристанището и извади нещата, които носеше. Бруклинският мост беше зад гърба му, което означаваше, че са се отправили на юг към Губернаторския остров и квартала „Ред Хук“ в Бруклин.

Нямаше да представят пилотния епизод, преди да се стъмни, което означаваше, че капитанът ще трябва да плава до Сий Гейт или до Брийзи Пойнт, преди да поеме обратно, за да хванат последните слънчеви лъчи над Острова на Свободата.

Разполагаше с малко повече от час, за да заложи експлозивите.

Откри вратата с надпис ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО, остави таблата с ордъврите и влезе.

Слезе по двата реда метални стълби, водещи до машинното отделение.

— Ей, стой там, приятелю — чу се някакъв глас.

Гейбриъл замръзна на място.

Мъжът беше тъмнокож афроамериканец, над шейсетгодишен, облечен в спортен панталон и избеляла дънкова риза с логото на яхтата, избродирано върху лявото джобче на гърдите му.

— Здравсти — поздрави Гейбриъл.

— Да, здрасти и на теб — добронамерено отвърна мъжът. — Я кажи колко пръста показвам?

— Три.

— Добре, преминаваш теста за добро зрение, затова предполагам, че си видял табелата, на която пише: „Влизането забранено“. Нека ти я превода. Достъпът до тази зона е забранен, затова бъди така добър да се върнеш на палубата, където ти е мястото.

— Всичко е наред — отвърна Гейбриъл. — Аз съм от кетъринга. Господин Трегър ме прати тук да взема поръчките за вечеря от екипажа.

Мъжът се разсмя.

— Поръчките за вечеря ли? Може би за момчетата на мостика, но господин Трегър няма навика да сервира вечеря в машинното.

— Грешката е моя — отвърна Гейбриъл, — но, човече, яхтата е фрашкана до пръсване с храна. Искаш ли да ти донеса табла — скариди, пилешко, рибно филе или пържола?

Мъжът се намръщи.

— Главата ми ясно отговаря с „не“, но стомахът ми току-що запя друга песен и казва „може“.

— Може и ще стане — отвърна Гейбриъл. — По дяволите, ти и момчетата тук долу сигурно бачкате най-здрово от всички на яхтата. Само ми кажете какво искате и ще ви го донеса.

— По малко от всичко, като наблегнеш повече на филето и пържолите, а може би и една студена бира.

— Имаш ги. Колко момчета бачкате тук долу? — попита той.

— Трима. Аз, пак аз и моя милост — отвърна морякът и отново се разсмя. — Казвам се Чарлс Конър — представи се той.

— Добре, господин Конър, значи заслужавате поне по две бири на човек — отвърна Гейбриъл. — Какво ще кажете да ви донеса един стек шестица?

— Благодаря, но лимитът ми тук долу е само една.

— Това си е сериозно постижение — отбеляза Гейбриъл. — Как карате цялото това чудо сам?

— Въобще не го карам аз. Капитан Кемпиън го управлява с компютър от мостика. Обикновено, щом потеглим, тук долу, в машинното, няма никого, но сега яхтата е пълна, а алкохолът се лее свободно, така че капитанът ме прати тук, за да се оглеждам за щастливи заблудени гости.

— Искаш да кажеш за такива, които не могат да прочетат надписа „Влизането забранено“? — попита Гейбриъл.

— По-скоро за разни превъзбудени и пияни двойки, които са видели знака и са решили, че могат да се вмъкнат долу, за да си направят своя версия на порнофилм по река Хъдсън.

— Ще отида да ти донеса вечеря — заяви Гейбриъл. — Я! Какво е това голямо шумно нещо зад теб?

Конър се обърна.

— Това, приятелю, кара кораба да...

Хамелеона натисна бутона на електрошока още веднъж тази вечер и изпрати мощен електрически заряд в тялото на нищо неподозиращата жертва. Морякът се свлече на пода неподвижен и безпомощен.

— Излъгах, че ще ти донеса вечеря — каза Гейбриъл и прибра електрошока обратно в кобура на колана, изваждайки нова ролка тиксо от джоба си.

Гейбриъл нямаше представа колко човека работят долу, затова тази сцена не беше описана чак толкова детайлно. Като се отчете моментът на импровизацията обаче, той реши, че и двамата с Чарлс Конър са се справили забележително добре.

74.

— Не можем да се изкачим отвън на височина седем етажа, но можем да слезем един надолу. Какво има на осмия стаж? — попитах Кайли.

Още щом чу въпроса ми, видях, че пламъчето в очите ѝ се връща. Обзе я надежда.

— Дино. Дино Провенцано. Той е художник. Работи във вкъщи — каза тя, обърна се към вратата и извика на Спенс: — Обичам те! Ще се върнем за теб.

Втурнахме се към стълбите.

— Дино пръв си е купил апартамент тук — обясни тя, докато се качвахме нагоре. — Взел е най-горния с гледка напред, където светлината е най-добра. Неговият е 8А.

Само след секунди тя вече удряше с юмрук по входната врата на апартамента точно над нейния.

— Дино, Кайли е. Отвори! Спешно е!

Никой не отговори. Кайли продължи да удря и да крещи:

— Дино! Коралай! Има ли някой? Полиция! Спешно е!

След още десет ценни секунди Дино отвори рязко входната си врата, държейки изцапан с боя парцал.

— Дино, в апартамента ми има бомба — каза Кайли и си проправи път навътре. — Вземай Коралай и излизайте!

— Тя не е тук. Отиде да разходи кучето. Какво каза, че имало в апартамента ти? — не разбра художникът.

— Бомба!

— Исусе! — възкликна тон.

— Позвъни на вратите на всички — нареди Кайли. — Предупреди съседите и изпразнете сградата. След това се обади на 911 и им кажи да разчистят улиците и да евакуират съседната сграда. Кажи им, че имаме само четиринайсет минути. Имаш ли мобилен телефон?

Дино се потупа по джобовете на панталона.

— Да — отвърна той и понечи да влезе в една от стаите. — Чакай само да си взема лаптопа.

— Излизай! Веднага! — изкрещя тя и го избута навън в коридора, затръшвайки входната врата зад гърба му.

Холът на апартамента беше огромен. Цялото обзавеждане и килимите бяха издържани в нюанси на бежовото и кафявото. Стените бяха тези, които придаваха живот на стаята. Три от тях преливаха от цветове. На тях висяха поне двайсет картини. Ако всичките бяха на Дино, значи този човек беше дяволски добър.

Кайли изтича до четвъртата стена, която се състоеше почти изцяло от стъкло. Отвори плъзгащата се врата, излезе на типичната за Ню Йорк миниатюрна тераса и се надвеси над перилата.

— Терасата ни е на около четири метра и половина надолу — заяви тя. — Мога да го направя. О, мамка му!

— Какво?

— Въже. Трябва ни въже. Огледай се наоколо! — извика тя.

Прозорецът нямаше завеси, а в хола нямаше нищо, което да можем да използваме, за да спуснем някого до долния етаж.

— Виж в кухнята. Аз ще проверя в кабинета му — каза Кайли и двамата се отправихме в различни посоки.

Кухнята, оборудвана изцяло от неръждаема стомана, бе чиста, добре организирана и подредена. Не приличаше на място, където някой би държал пет метра въже. Заех се да отворям чекмеджета и шкафчета, когато чух Кайли да вика.

— Зак, открих! В спалнята е. Трябва ми помощ!

Тръгнах по посока на гласа ѝ, като си представях, че ще я заваря да разкъсва чаршафи на ивици и да ги връзва една за друга. Грешах. Беше коленичила върху един скрин и протягаше ръце към плоския екран на телевизора, закрепен за стената. Беше огромен, с екран колкото видеостена.

— Помогни ми да свалим това нещо — каза тя и сграбчи единия му край. Качих се на скрина до нея, хванах другия край и двамата заедно го повдигнахме от стойката му. Сигурно тежеше поне трийсет-четиресет килограма. Кайли сниши своя край до повърхността на скрина и го пусна без предупреждение. Изгубих равновесие. Не успях да го задържа и телевизорът се сгромоляса върху дъбовия под.

Кайли не му обърна абсолютно никакво внимание, само сграбчи кабела, който стърчеше от задната му страна.

— Коаксиален кабел — каза тя. — Здрав е. Направен е изцяло от мед и пластмаса. Сигурно е по-як от въже.

— *Сигурно ли?*

— Сега ще разберем. Целият апартамент е опасан с кабели, но всичко е прибрано до стените. Помогни ми да ги измъкнем — каза тя и дръпна кабела достатъчно силно, така че около метър и половина от него се измъкна от гипсокартонената стена, зад която беше прибран.

Хванах кабела и го задърпахме заедно, от което стената се разцепи от единия край на спалнята до другия, а след това чак до тавана и навън в коридора към следващата стая.

— Дай нож! — извика тя.

Извадих малко швейцарско ножче от джоба си и ѝ го подадох.

— По-голям! — отвърна тя и продължи да дърпа дебелия кабел.

Изтичах до кухнята и грабнах един голям нож „Хенкел“ от дървената поставка на плота. Докато се върна, Кайли беше успяла да измъкне поне петнайсет метра коаксиален кабел. Разрязах го с едно движение.

Двамата се втурнахме към терасата и завързахме единия му край към металния парапет.

— Ти остани и гледай този край, аз ще сляза — каза Кайли.

— Не. Аз ще сляза.

— Зак, аз съм по-лека, а и там е моят съпруг.

— По дяволите, Кайли! Не можеш да се налагаш за всяко проклето нещо! — изкрещях аз. — Когато слезеш в апартамента, имаш ли въобще представа как да обезвредиш бомбата пред вратата?

— Аз... нямам, но реших, че...

— Ходила ли си на курс по обезвреждане на експлозиви в Куонтико?

— Не — поклати глава тя.

— Тогава млъквай и увий този кабел около мен! Аз ще сляза!

75.

Намерихме средата на коаксиалния кабел и го увихме четири пъти около парапета на терасата. Кайли хвана единия край, аз хванах другия, след което ги усукахме заедно. Намерих чифт работни ръкавици в студиото на Дино и ги сложих. След това и двамата хванахме здраво края на кабела, застопорен в хола, и дръпнахме с всички сили.

Удържа.

— Готов ли си? — попита тя.

Прехвърлих единия си крак през парапета.

— Имаме единайсет минути. Давай! — каза Кайли.

Прехвърлих и другия крак от външната страна, пхнах върховете на пръстите си в тясната ивица под най-долната греда от парапета и се отпуснах с цялата си тежест върху кабела. Той се спускаше поне три метра встрани от терасата на Кайли, сграбчих го още по-здраво, увих левия си крак около него за повече стабилност, погледнах към небето и прошепнах последните думи от молитвата на полицая:

Моля те, Господи, бъди до мен във всичко това.

Нямаше време за останалото. Вдигнах десния си крак и стъпих в празното пространство.

Кабелът се изпъна мигновено. И този път ме удържа. И така, висях на височина осем етажа над Долен Манхатън, а животът ми зависеше от уменията, които бях усвоил под грижите на треньор Ковиело в часовете по физическо преди двайсет години.

Поотпуснах малко хватката около въжетото и започнах да се спускам надолу, като държах коленете свити, а ръцете отпуснати, и използвах краката си, за да не се плъзна рязко.

Дочух писъци от улицата някъде долу. Последва ги вик над главата ми:

— Зак, не гледай надолу! Съсредоточи се!

Съсредоточих се и се вторачих пред себе си. Виждах единствено и само червената тухлена стена. Движех се бавно, сантиметър по сантиметър, тухла след тухла.

И тогава зърнах отблясък от стъкло, беше горната част от вратата на терасата на Кайли. Още няколко сантиметра и вече гледах в дневната ѝ. Накрая левият ми крак опря о нещо твърдо. Спуснах и десния си крак...

Погледнах надолу и видях, че бях стъпил върху парапета на терасата на седмия етаж.

Поех дълбоко дъх, издишах шумно, след което прехвърлих и двата си крака откъм безопасната страна на парапета и се спуснах на пода на терасата.

— Успях! — извиках нагоре към Кайли.

— Слизам и аз — извика ми тя в отговор. — Имаме девет минути и половина.

Стъклената врата беше отключена. Свалих ръкавиците, отворих я и пристъпих внимателно в дневната.

Изображението от „Скайп“, което бях видял на телефона на Кайли, беше достатъчно страховито, но това, че бях в една стая с голия, кървящ и завързан за стол Спенс, се оказа още по-ужасно. Не бях сигурен дали Кайли би могла да го понесе, затова я излъгах за курса в Куонтико.

— Спенс, Зак е — казах аз. — Дори не се опитвай да се обръщаш.

Той успя да издаде само едно протяжно изскимтяване.

Застанах зад него и се втренчих във входната врата. Бях прав за подготовения капан бомба. На два метра от дръжката на вратата се намираше блокче C4, закрепено за крака на маса. От него стърчеше кабел, свързан с дръжката на вратата и детонатора.

Подобно на много други ченгета в света след 11 септември, и аз бях преминал през няколко часа специално обучение за обезвреждане на експлозиви. Не знаех много, но бях наясно, че ако Кайли беше отворила вратата, това щеше да задейства детонатора и тримата мигом щяхме да се разлетим на парчета.

Нямаше как Спенс да напусне апартамента, преди някой да обезвреди бомбата. Надявах се този някой да съм аз, защото в момента това беше единствената му възможност.

Мики беше прав. Боравенето с експлозивите не беше сложно, но със сигурност не беше и чак толкова просто. От лицето му се стичаше пот, а бялата риза под келнерската униформа плувна в пот, докато поставяше детонатора в блокче С4 откъм десния борд на яхтата.

— Едно е готово, остават още две — каза той на моряка, който бавно се връщаше в съзнание, завързан за дебела стоманена тръба и със здраво запушена уста. — Според моя приятел Мики, на това корито ще са нужни само три експлозива, поставени на правилните места, за да потъне на мига.

Завързаният мъж се задърпа, напрягайки всичките си мускули, от което вените на челото и шията му изпъкнаха като въжета.

— Не прави така — предупреди го Гейбриъл, — ще си докараш някой сърдечен удар или мозъчен кръвоизлив. Отпусни се и чакай фойерверките.

Копър спря да се гърчи.

— Добре — каза Хамелеона. — Знаеш ли, ако двамата с теб се бяхме запознали при други обстоятелства, да кажем в някой бар или нещо такова, обзалагам се, че много щяхме да си допаднем. Имаме толкова много общи неща. Ти стоиш тук долу, в проклетото машинно отделение, докато всички звезди са горе на палубата. Със същите неща ми се налага да се примирявам всеки ден. Или ще играя човек, който чете вестник в задната част на автобуса, или бизнесмен, който слиза от асансьора, или мъртъв войник на бойното поле. Никога не съм героят, никога не съм голямата звезда. Разбираш ли за какво ти говоря?

Единственият отговор на човека беше една сълза, която се плъзна по тиксото, залепено плътно върху устата му, и падна безшумно на пода.

— Знам — продължи Хамелеона, — срамен е начинът, по който се отнасят с нас. Но всичко това ще се промени. Ти и аз ще бъдем във водещите заглавия на утрешните вестници.

Спенс дишаше с мъка. Един поглед към окървавеното му лице ми беше достатъчен, за да разбера защо. Устата му беше плътно залепена с тиксо, а носът му беше счупен, направо раздробен. В случая малкият ми джобен нож се оказа достатъчен и само с едно движение на острието прерязах пластове тиксо, омотани около главата му.

Нямах никакво време да бъда внимателен.

— Ще те заболи — предупредих го аз и дръпнах рязко тиксото, изтръгвайки кичури коса и парченца кожа от лицето му. Спенс жадно си пое глътка въздух.

— Има бомба вдясно пред вратата — изхриптя той.

— Виждам я — отвърнах аз и се приближих към нея. — Устройството не е много сложно.

— Зак, Спенс, какво става там вътре? — чу се гласът на Кайли иззад входната врата.

— Той е добре — отговорих аз, с което сериозно надценявах истинската ситуация. — Чакай там. Ще се опитам да обезвредя бомбата. Всъщност искам да излезеш на стълбището... за всеки случай.

— Доколкото си спомням, каза, че знаеш какво правиш? — отвърна Кайли.

— Знам — излъгах аз. — Това е само защитна мярка. А сега се махай оттам, по дяволите!

— Махам се. Побързай! Имаме по-малко от осем минути.

Лицето на Спенс беше изкривено от болка. Нямах представа с какво може да ми помогне, но след като така или иначе не бях в стихията си и се канех да направя нещо, което би могло да ни убие и двамата, реших, че две глави ще мислят по-добре от една.

— Спенс, можеш ли да се съсредоточиш? Искам да проследиш идеята ми — казах аз.

— Ще опитам.

— Добре. Значи, входната врата задейства взрива. Ако тя се отвори, това ще дръпне жицата, свързана с детонатора — разсъждавах

на глас аз.

— И тогава умираме. Дотук се връзва — отбеляза Спенс.

— Логично е, че ако прережа жицата колкото се може по-близо до вратата...

— Ще извадиш вратата от играта — добави Спенс, — тя няма да задейства взрива.

Стиснах тънката жичка между палеца и показалеца си.

— Направи го — окуражи ме той.

Срязвах я. Едната ѝ половина падна на пода, отворих пръсти и се освободих и от втората.

— Все още сме тук — въздъгнах аз.

Отворих входната врата и извиках Кайли. Тя дотича от другия край на коридора, пристъпи внимателно през прага на апартамента си, без да отделя очи от съпруга си.

— Не се приближавай повече. Когато Беноа ни се обади по „Скайп“, блокът С4, който държеше, беше свързан с таймер. Този, който обезвредих, няма брояч, значи някъде тук има и друга бомба — предупредих я аз.

— Нямаме време да я търсим — отвърна тя. — Хайде да измъкнем Спенс от тук.

— Не можете — отвърна Спенс.

— Можем, разбира се — каза Кайли. — Имаме шест минути и дванайсет секунди и ще те измъкнем от тази сграда, дори и ако трябва да те носим чисто гол заедно със стола.

Спенс се разтрепери.

— Не можете да ме измъкнете от тук — повтори той.

— Защо?

Той не отговори, само очите му погледнаха надолу към краката му.

— Заради това — промълви той.

Последвах погледа му. Така и не го бях забелязал досега, вероятно защото нямаше много кръв, а само по едно малко тъмно петно. Стъпалата на Спенс бяха заковани с гвоздеи към пода.

78.

— О, господи! — извика Кайли и коленичи в краката на Спенс.

— Имаше автомат за забиване на пирони — каза Спенс.

— Трябва да те освободим — каза тя и сложи ръка върху левия му крак.

Спенс рязко отдръпна горната част на тялото си и изкрещя от болка.

— Недей! Не ме пипай! Моля те! — каза той.

— Спенс, трябва да извадим пироните.

— Няма време — отвърна той, дишайки рязко и накъсано от болката и страха. — Измъквайте се оттук.

Случващото се в действителност беше неразбираемо, но Спенс, изглежда, бе готов да го приеме. Ние двамата с Кайли обаче не бяхме.

— Спенс — попитах аз, — къде отиде Беноа, след като пусна брояча?

— В кухнята — отвърна той, насилвайки устните си да произнесат думите на срички, накъсани от борбата му да си поеме дъх.

И двамата с Кайли едновременно се спуснахме към кухнята.

Чувствах се като в дежавю. Само допреди няколко минути бях отварял шкафове и чекмеджета в апартамента на Дино, а сега двамата с Кайли правехме същото в нейната кухня.

— Аз ще проверя в горните, ти виж долу — настоя Кайли.

Клекнах долу и започнах да отварям долния ред от кухненските шкафове.

— Чисто! Чисто! Чисто! Чисто! — повтаряше тя след всяка отворена вратичка, зад която не намираше нещо необичайно.

Тогавя го видях. Челото ми беше на нивото на плота и с периферното си зрение мярнах проблясваща червена светлинка. Беше същата, каквато бях видял, когато Беноа стартира таймера с обратно отброяване. Идваше през стъклото на една елегантна мини фурничка с корпус от неръждаема стомана.

— Кайли, намерих я! — казах аз и се изправих.

— Имаме само две минути. Можеш ли да я обезвредиш? — попита тя.

— Може би... ако имахме два дни. Може би малко преувеличих опита си с бомбите — предположих аз. — Дори не мога да рискувам да отворя вратата на фурната, това може да я задейства. Трябва да се отървем от него... от цялото това нещо.

— Ами, можем да го хвърлим през прозореца — предложи Кайли. — Един господ знае колко народ може да избием.

— Имате ли сейф в апартамента? Той може да поеме част от взрива — казах аз, но тя поклати глава.

— Ами мазето? Долу е като бункер — предложи тя.

— Нямаме достатъчно време. Дори и да успеем да слезем с асансьора, никога няма да успеем да се измъкнем.

— Не ни трябва асансьорът! Взemi това нещо и тръгвай след мен! — извика тя.

Мини фурничката не беше вградена и беше с размерите на малка микровълнова печка. Не беше включена в контакта. Взех я в ръце и последвах Кайли.

— Шахтата за отпадъци — поясни тя и се впусна навън през входната врата.

Помещението на инсинератора се намираше точно до асансьора. Влязохме вътре и Кайли отвори вратата на улея за спускане на торбите с отпадъци.

Още в мига, в който го направи, осъзнахме грешката си. Вратата към улея беше прикрепена с панти в долната си част и се издаваше напред под шейсетградусов ъгъл. Пластмасовите торби с отпадъци лесно можеха да бъдат напъхани вътре, но не и фурничка от неръждаема стомана.

— Дръпни вратата силно — казах аз. — Откъсни я от стената.

— Няма да стане. Бомбата е прекалено голяма, за да се провере в отвора.

Загледах се в примигващата червена светлинка. Имахме деветдесет секунди.

79.

— Намери ми брадва! — извиках аз.

— Нямаме брадва! О, чакай... имам нещо. Дай ми само секунда — каза тя и изтича обратно в апартамента.

— Давам ти най-много седемдесет и пет секунди — изкрещях след нея. — След това ще се изпържим.

Видях как таймерът отброява 1:00, 0:59, 0:58 и се замислих колко ли експлозив беше успял да натъпче Беноа в една мини фурничка за сандвичи. Доколкото познавах стила му, не щеше да е пестил материал.

Кайли се върна, помъкнала десеткилограмова гиричка.

— Най-доброто, което можах да намеря — оправда се тя. — Задръж вратата отворена.

Сигурен съм, че физически съм по-силен от Кайли, но в онзи момент не бях склонен да споря с нея за това кой да удря с гирата. Имахме само трийсет и седем секунди и реших, че макар и да й липсва груба сила, тя щеше да компенсира усилието с чиста доза адреналин.

Оставих фурничката на пода, отворих възможно най-широко вратата на шахтата и стиснах дръжката, за да я задържа на място.

— Надявам се да си също толкова точна с гирата, колкото си и с глока — отбелязах аз. — Опитай се да не удариш мен. Имаме трийсет секунди, когато стигнем до десет, тичаме бързо към апартамента ти.

Така че да можем да умрем там заедно със Спенс, защото съм адски сигурен, че когато това нещо гръмне, радиусът на взрива със сигурност ще стигне и до дневната ви.

Кайли стовари гирата с всички сили. Ударът отекна в ръцете ми, но вратата не помръдна.

— Двайсет и пет секунди! — казах аз.

Тя замахна отново. Вратата отново устоя.

— Удари пак! Три пъти за щастие! — извиках аз.

Оказах се прав. Този път вратата поддаде. Не много, но все пак помръдна.

— Става! — извиках аз. — Дай пак!

Тя стовари гирата отново и този път парченца мазилка от стената се посипаха по пода.

— Още веднъж, осемнайсет секунди! — окуражих я аз.

Кайли вдигна гирата високо над главата си и я стовари с всички сили, издавайки ръмжащ звук като от сервис на Серена Уилямс. Металната врата издрънча на пода.

Грабнах фурната, докато Кайли продължаваше отново и отново да блъска тухлената стена около отвора с гирата. Ръбовете се натрошиха, оставяйки голяма дупка, където допреди миг се беше намирала вратата. Вече виждах във вътрешността на шахтата за отпадъци. Беше кръгла и широка.

— Изчезвай оттук! — извиках ѝ аз.

Погледнах за последно таймера и метнах елегантната фурничка бомба на Кайли и Спенс в бездната.

Моментът от време, който ни трябваше, за да се измъкнем от помещението на инсинератора, беше минал.

— Седем секунди! — изкрещях аз. — Лягай!

Кайли се просна на пода.

— Шест!

Иронията на момента ме осени веднага. Ако Кайли и аз можехме да изтичаме обратно до апартамента ѝ, може би щяхме да имаме шанс да се спасим. Но тук, в инсинератора за отпадъци, се оказвахме точно в епицентъра на взрива.

— Пет.

Бомбата щеше да избухне в мазето и огромна горяща топка от газове щеше да полети нагоре по шахтата подобно на оръдеен изстрел, след което и двамата щяхме да бъдем обгърнати в пламъци. Може би нямаше да изгорим и двамата все пак.

— Четири.

Рано или късно всички ще умрат. Все си представях, че за мен това ще е по-късно, но ако трябваше да е днес, нямаше друго място, където бих предпочел да бъда, и никой друг човек, с когото да бъда в този момент.

— Три, две, едно.

80.

— Бууум! — изкрещя с всички сили Гейбриъл.

Полузамаяният мъж на пода в машинното отделение подскочи от изненада.

— Чу ли това, Чарли? Това беше звукът на възмездието — каза Гейбриъл.

Конър го изгледа объркано.

— Преди три секунди онази кучка — ченгето, която уби приятелката ми, както и онзи задник съпругът ѝ, който открадна моята самоличност, току-що отлетяха право в ада. Ще ми се да можех да ги видя как изчезват в пламъци, но тук имам нещо по-важно, с което да се занимавам. Говоря за твоите приятелчета горе на палубата.

Конър се опита да каже нещо през тиксото, но въпреки старанията, от устата му излизаше само отчаяно мучене.

— О, искаш роля с реплики ли? — попита Гейбриъл. — Добре, но ако повишиш глас, ще ти навра електрошока в гащите и ще ти изпържа задника. Разбрано?

Човекът кимна и Гейбриъл дръпна тиксото от устата му. Човекът жадно си пое дъх и изхриптя:

— Благодаря.

— Недей да ми благодариш, Чарли. Така или иначе ще те убия след половин час.

— Защо точно мен?

— Не го приемай лично. Ще взривя яхтата. Ти просто си имал късмета да си на нея.

— Не би трябвало да съм на нея — отвърна Конър. — Махни тиксото и ме пусни да скоча във водата. Ще си изпробвам шанса да се спася в реката. Хайде, човече, бъди добър към брат си.

— Лоши новини, *братко*. Това е само грим. Под него съм беличък като Ванила Айс — отвърна Гейбриъл.

— Дори и така да е, ние двамата имаме доста общо, прав си. Онези хора горе не са ми приятелчета. Аз съм само бачкатор, който си

скъсва задника от работа за онзи човек. Не ме оставяй да умра тук долу, човече.

— Няма как да стане, но поздравления за опита и аргументите. А и благодаря, че не изгърси онова изгъркано и толкова досадно „Имам жена и шест деца“ — отвърна Гейбриъл.

— Нямам шест деца, а и бившата дори няма да забележи, че ме няма — каза Конър. — Единствените, на които ще липсвам, са „Уличните котки“.

— Жалко, че трябва да ти го кажа, но котките нямат чувства — отбеляза Гейбриъл. Конър се засмя.

— Тези котки имат. „Уличните котки“ е името на отбора ми по боулинг. Ако не го направиш заради мен, направи го поне заради тях — помоли той.

— Направо ще ме разплачеш — отвърна Гейбриъл. — Е, ще ми се да можеш да остана за цялото представление, но приключих тук — каза той и отстъпи крачка назад, за да огледа последния заложен експлозив. — Никак не е зле за аматьорска работа.

— Това се задейства с мобилен телефон, нали? — попита Конър. — Бих казал, че работата е малко по-сложна от аматьорска.

— Поздравленията са изцяло за друг, Чарли. Имах страхотен учител, Мики Пелц. Съжалявам, че трябваше да го убия. Съжалявам и за Адриен, мацката от кетъринга горе, както и за теб. Много е гадно, че готини хора като вас трябва да умрат.

— Поласкан съм. Състраданието ти означава много за мен в последните ми мигове.

— Ако това ще те успокои, ще ти кажа, че няма да боли. Мики беше прав. Трийсет килограма са повече от достатъчни, за да разцепят това корито като зряла диня, особено ако сложа експлозив под резервоара за гориво. Колко е голям той, между другото?

— Всеки е по пет хиляди галона. Ако избухне един, ще гръмнат и останалите.

— Значи имам около десет килограма експлозив в повече. Мисля да ги кача горе и да им намеря добро местенце в главния салон.

— Или просто да си ги завреш в задника и да си позвъниш на мобилния.

Гейбриъл се разсмя.

— Чарли, нямаш представа колко допринесе ти за този филм — каза той, докато поставяше останалите блокчета С4 във вътрешните джобове на сакото. — Когато замислях тази сцена, все си я представях напрегната и драматична — как ще се потя като прасе, как ще приготвям експлозива, уплашен до смърт, че може да се взривя. Ти обаче добави нужната доза черен хумор. Ти си един черен Куентин Тарантино.

— Значи снимаш филм, така ли? — попита Конър.

— Да.

— Къде е камерата?

Гейбриъл почука челото си с показалец.

— О, човече! И в този филм в главата ти аз умирам, така ли?

— Това е екшън. Много хора умират в него.

— Включително и ти ли?

— О, не. Аз съм главният герой. Измъквам се.

— И как?

— Е, това е тайна, Чарли. Не мога да ти кажа, ще развалим финала.

— Първо, името ми не е Чарли. Казвам се Чарлс. И второ, по дяволите, няма начин да се измъкнеш. Ако взривът не те убие, пристанищната полиция ще те спипа във водата, преди да си преплувал и половината път до брега.

— О, ще се измъкна. Това е предвидено в сценария. Проблемът при теб, *Чарлс*, е, че нямаш въображение.

— Имам достатъчно въображение. Искаш ли да чуеш какъв е *моят* сценарий? Ти не си никакъв герой. Ти си само един от онези откачени атентатори самоубийци, които си мислят, че в рая ги чакат седемдесет и две девици.

— Не съм от тях! — изкрещя Гейбриъл, измъкна електрошока от кобура и го насочи към Конър. — Аз съм звездата в цялото това шоу!

— О, да — отвърна Конър. — И нищо не представя „екшън героя“ по-добре от сцена, в която бял младеж с електрошок тормози чернокож старец, завързан с тиксо за тръба.

Гейбриъл прибра електрошока в кобура му и коленичи до Конър.

— Чарлс, повярвай ми! — каза той. — Този филм е страхотен и наистина съм му измислил брилянтен финал.

— Но аз ще съм мъртъв и няма да мога да го видя. Колко удобно.

— Мислиш, че лъжа? — каза Гейбриъл. — Сцената с бягството е тук, в джоба ми. Зашеметяваща е.

— Покажи ми я.

— Да ти я покажа? Старче, чел ли си някога филмов сценарий?

— Аз работя за Шели Трегър. А той, повярвай ми, оставя сценарии и в тоалетните, където впрочем им е мястото на повечето от тях.

— Е, моят е чисто злато.

— Докажи го — отвърна Конър. — Дай да го прочета. Тук и сега.

— Не знам — поклати глава Гейбриъл. — Обикновено не го показвам. Всъщност никой друг, освен приятелката ми не го е виждал.

— Хей, човече, аз не съм кой да е. Аз съм черният Куентин Тарантино.

81.

Оказа се, че греша. Почувствах се глупак, но това беше по-малкият проблем, отколкото ако се бях оказал адски прав.

Не само че не знаех нищичко за експлозивите, но и бях подценил градската комисия по строителството в Ню Йорк.

Някъде някак си някой, благословена да е бюрократичната му душица, беше предвидил моите опасения и беше решил да настоява всички шахти за отпадъци в Ню Йорк да имат комини, които да се издигат два метра над покрива на сградите и да са оборудвани с предпазен клапан.

Огненото кълбо, което в представите ми се връщаше обратно по тунела на шахтата и щеше да ни изпепели и двамата, така и не се появи. Вместо това оглушителна експлозия разтресе сградата и освободи ударна вълна от нагорещени газове, която излетя право нагоре през покрива.

Част от остатъчния взрив нахлу през дупката в стената, но малката стая на инсинератора, в която се намирахме, не се превърна в горящ ковчег.

Никой от нас не помръдна цели петнайсет секунди, докато пепел, сажди и парчета нажежени боклуци се сипеха наоколо.

След това настана тишина.

Устните ми бяха притиснати до ухото на Кайли.

— Жива ли си? — прошепнах аз.

— Не — отвърна тя.

— Нито аз.

Завъртях се настрана и се отделих от нея, след което и двамата седнахме. Не се чувствахме достатъчно сигурни, за да се изправим на крака.

— Нямах абсолютно никакъв опит с бомбите, нали? — попита Кайли и изгупа облак прах от косата си.

Изправих се и се ухилих като идиот, радостен от факта, че все още съм жив.

— Е, сега вече имам.

Помогнах ѝ да се изправи, тя обви ръце около шията ми. Прегърнах я през кръста и докато облаците прах продължаваха да се слягат наоколо, двамата останахме да се гледаме мълчаливо, без да откъсваме очи един от друг.

Спомням си първия ден в академията, когато я видях. Тогава беше изумително красива. Десет години по-късно, с лице, омазано в сажди, и коса, пълна с пепел, Кайли Макдоналд все още беше най-прекрасната жена на света.

— Благодаря ти — тихо каза тя. — Ако не ме беше спрял да отворя входната врата, Спенс, аз и ти щяхме да сме...

Не можа да довърши или просто реши, че думите не са достатъчни. Тя се притисна в мен и ме целуна нежно.

Кайли има най-нежните и сладки устни, които някога съм целувал. Усещането от докосването им до моите предизвика вълна на нетърпеливо очакване, каквато не бях изпитвал много отдавна, още от времето, когато знаех, че първата целувка е само началото на любовна нощ, изпълнена с нежност и страст.

Това обаче беше преди десет години. Тук и сега знаех, че всичко ще започне и ще свърши само с една целувка.

— Пак заповядай — отвърнах аз и свалих ръцете си от кръста ѝ.

Тя отстъпи назад и вълшебният момент свърши.

— Ще ми се да можех да остана — каза тя, — но имам един маниакален убиец за залавяне, а горкият ми съпруг е с крака, приковани към пода.

— Колко пъти ще чувам все това изтъркано извинение? — пошегувах се аз и я последвах по коридора, за да помогна на щастливото копеле със закованите към пода крака.

В мига, в който Кайли и аз прекрачихме прага на апартамента, Спенс избухна в сълзи.

— Мислех, че сте мъртви — каза той. Тялото му все още потрепваше конвулсивно.

— И тримата сме си го мислили, значи — заключи Кайли. Тя взе леглото одеяло, оставено на дивана, и зави с него краката му, след което коленичи до него, прегърна го и го целуна по челото, по бузите и най-накрая по устните.

Приклеках зад него и прерязах тиксото, с което беше прилепен към стола. Когато усети свободни ръцете си, той прегърна Кайли силно и двамата се залюляха напред-назад.

— Вие двамата трябва да спрете Беноа — каза той, прекъсвайки рязко нежната прегръдка.

— Ще го направим — отвърна тя, — но първо трябва да извадим пироните от краката ти.

Спенс се облегна тежко на стола.

— *Ние* няма да правим нищо подобно — заяви той. — Обичам те, Кайли, но не мисля, че искам точно ченге с тесла да се опитва да ме освободи.

— И аз те обичам — усмихна се тя. — Но не мога да те оставя просто така да си седиш в средата на хола. Майка ми идва за уикенда, а ти знаеш какъв маниак на тема ред е.

Любовта между тези двамата беше осезаема дори във въздуха. Колко ли го болеше, а той въпреки всичко се опитваше да я накара да се усмихне, а тя не му позволяваше да изпадне в паника.

— По дяволите. Кайли, слушай ме. Добре съм. Онзи не е засегнал артерия и няма опасност да ми изтече кръвта. Мога да почакам, докато се появят момчетата от пожарната. Те ще могат да изрежат парче от пода под мен и да ме закарат в болницата. След това искам най-добрите хирурзи в Ню Йорк и може би едноседмична почивка по плажовете на Търкс и Кайкос. В момента има по-важни неща, с които трябва да се заемеш, вместо да ме държиш за ръка.

— Имаш ли някаква представа къде може да е отишъл Беноа, след като си тръгна оттук? — попита го Кайли.

— Имам повече от „някаква представа“. Онзи мъкнеше адски много експлозив и беше тръгнал към яхтата на Шели Трегър — отвърна Спенс.

Кайли се вцепени. Беше успяла да убеди себе си, че малкият круиз на Шели към залязващото слънце не е толкова важна мишена.

— Защо точно Шели? — попита тя.

— Не само той. Насочено е към Шели и мен. Беноа се е нарекъл Хамелеона и мисли, че ние сме откраднали героя му и сме го използвали в моя нов сериал.

— Но това е лудост — изуми се Кайли.

— Май вече решихме, че този тип е психар — каза Спенс. — Той знае, че Шели ще излъчи пилотния епизод тази вечер на яхтата. Беноа смята да се качи на борда, да изчака, докато влязат в пристанището, и след това да я взриви.

— Ти успя ли да убедиш Шели да наеме допълнителна охрана? — попита Кайли.

— Нали го знаеш колко е упорит. В крайна сметка се нави да вземе две наемни ченгета, но само за да ми угоди. Съмнявам се, че са способни да свършат повече работа от двойка училищни пазачи.

— Трябва да го предупредим — заяви Кайли. Може би трябва да се свържем с капитана по радиото.

— Обади му се — отвърна Спенс. — Запознах се с човека, казва се Кърк Кемпиън, пенсиониран капитан от търговския флот. Преди е работил на един от контейнеровозите на „Маерск“. И знаеш ли, той ми даде идея за филм — яхта, отвлечена от сомалийски пирати, а капитанът и екипажът успяват да ги надвият. Обади му се и му кажи, че някакъв луд, когото всички в Ню Йорк издирват, се намира на яхтата му и познай какво ще направи — заяви Спенс.

— Спенс е прав — обадих се аз. Последното, от което имаме нужда в момента, е някакъв цивилен смелчага да се опитва да спасява положението. Двамата с теб трябва да се доберем до тази яхта. Спенс, на кой док е закотвена и кога потегля?

— Пристанището на Саут стрийт, док 17. Колко е часът сега? — попита той.

— Малко след шест.

— Значи вече са отплавали. Гейбриъл Беноа е някъде под палубата и залага експлозиви, достатъчни да взривят Уийхоукън.

— А как смята да се измъкне? — попита Кайли.

— И аз не знам. Но както успя да избяга от половината личен състав на Нюйоркската полиция в „Радио Сити“, обзалагам се, че няма да му е много трудно да измисли как да се измъкне и в този случай... — каза Спенс.

Някой заблъска по входната врата.

— Полиция — чу се глас от другата страна. — Отворете!

Отворих вратата. Отвън имаше поне десет души и всичките бяха униформени полицаи, с изключение на един — капитан Кейтс.

83.

— Капитане — казах аз, — знам, че трябваше да отговоря на обаждането ви, но...

— Ще имаме достатъчно време за извинения и обяснения, детектив — прекъсна ме тя. — Сега искам кратка и ясна версия на случилото се тук.

Преразказах й всичко в рамките на шейсет секунди. Кайли стоеше до мен и не каза нито дума.

— Сигурен ли си, че Беноа е на яхтата? — попита Кейтс.

— Доколкото може да сме сигурни в действията му, да. Но той ни е заблуждавал и преди. На ваше място не бих изтеглил нито една от специалните части, покриващи другите събития в града.

— Добре. Какво ще ни трябва, за да заловим това копеле? — попита тя.

— Плавателен съд — отвърнах. — Кайли е запозната с разпределението на яхтата, а и двамата можем да разпознаем Беноа. Просто двамата трябва да се качим на борда.

— Тримата — поясни Кейтс. — Този път няма да ходите никъде без специалист по обезвреждане на експлозиви.

— Добре, капитане — съгласих се аз.

— Ако забележите някъде експлозив, ще го посочите на специалиста. Веднъж сте извадили късмет, но няма, повтарям — няма да се опитвате да обезвреждате сами каквито и да било експлозиви. Единствената ви задача е да заловите Беноа. Ясно?

— Да.

— Действайте! Ще ви се обадя за повече подробности — заяви тя.

Бях готов да се втурна навън, когато Кейтс вдигна ръка и ме спря, след което ме изгледа с каменна физиономия.

— И още нещо, Джордан... Гледай телефонът ти да е включен.

84.

Само след няколко минути двамата отново бяхме в колата и се носехме със 140 километра в час по Уест стрийт на път за пристанището на Саут стрийт.

В отдел „Специални клиенти“ на градското полицейско управление работеха само седемдесет и пет щатни полицаи, но навън имаше още трийсет и пет хиляди наши братя и сестри в сини униформи, които щяха да ни пазят гърба, както впрочем и предните части. Докато стигнем отбивката за Саут стрийт, която минаваше през тунела под Батъри Парк, двама моторизирани колеги от пътна полиция вече караха пред нас, за да ни разчистват пътя.

— Мамка му! Ще си имаме полицейски ескорт! — възкликна Кайли.

Капитан Кейтс имаше правомощия да се разпорежда с всички ресурси на Нюйоркската полиция и щом излязохме от другата страна на тунела, стана очевидно, че не се е поколебала да ги използва.

Пътят пред нас беше чист. Всъщност беше абсолютно празен. По булевард „Франклин Д. Рузвелт“, който в новините за пътната обстановка често се определя като „невралгично натоварен“, сега не се виждаше нито един движещ се автомобил — нито на север, нито на юг.

С един поглед към аварийната лента установих, че има предоволно количество коли, които само чакаха да се включат отново в трафика, но на всеки вход към магистралата бяха спрени полицейски коли с включена сигнализация, които задържаха движението.

Кейтс ми позвъни и включих разговора на високоговорител.

— Извадихме късмет — каза тя. — Имам специални екипи за обезвреждане на експлозиви из целия град, а Джеф Ордуей ви чака на половин километър от пристанището. Сержант Ордуей е един от най-добрите професионалисти. Джим Ротлайн от Пристанищната охрана ще ви чака на док 17. Той е с необозначена лодка и цивилен екипаж, така че да можете да се доближите максимално до яхтата, без отдалеч да личи, че сте ченгета. Извикала съм водолази и екип „тюлени“, но те ще стоят невидими настрана. Беноа не бива да знае, че срещу него се е

запътила цяла армада. Задачата трябва да протече като специална операция.

— А капитанът на яхтата? — попитах аз. — Според Спенс този Кемпиън цял живот е мечтаел да се опълчи на пирати в открито море. Не искам да застане насреща ни и да започне да се прави на Стивън Сегал.

— Ротлайн се свърза с него по полицейската радиочестота и го предупреди да се подготви да приеме хора на борда. Това, което капитан Кемпиън знае за операцията, е, че вие сте някакъв редови екип за сигурност след стрелбата пред мемориалния дом и нямате търпение яхтата да се върне в пристанището тази вечер. Не знае нищо, което би възпламенило желанието му да се прави на герой.

— Макдоналд каза, че яхтата е снабдена с плувна платформа в задната си част. Можете ли да организирате нещата така, че да се качим оттам?

— Ротлайн смята, че едва ли можете да се качите незабелязано оттам — отвърна Кейтс. — Има товарен люк откъм десния борд. Видимостта откъм палубата е по-ограничена. Щом се приближите достатъчно, яхтата ще забави ход, но не много, за да не събудим подозрителността на Беноа. Двама от екипажа ще отворят товарния люк и ще спуснат рампата. Вие ще трябва да се прехвърлите на нея, докато двете лодки са близо и се движат успоредно.

Страничен скок от движеща се лодка върху тясна рампа не изглежда чак толкова лесна работа като скок напред върху ниска и двойно по-широка плувна платформа, но Кейтс беше права. Мисията трябваше да протече дискретно като операция на специалните сили.

— Няма да е проблем да се качим на борда — казах аз.

— След като се качите, ще заведете Ордуей в машинното отделение. Беноа е умен — той знае какво да направи, за да нанесе най-големи щети. Проблемът е, че той смята да скочи от кораба и да взриви експлозивите от разстояние. Вашата задача е да му попречите да напусне яхтата, защото ви гарантирам, че когато се озове на двеста метра от нея, той ще я вдигне във въздуха и ще се смее, докато гледа как гори. Организирана съм екипи на пожарната и спешна помощ, които ще ви следват плътно, разполагаме с хеликоптери и екип за преследване, но разчитам само на вас двамата да го възпрете, за да не натисне бутона на детонатора.

— Можем да се справим, капитане — казах аз.

— Разчитам на теб, Джордан. Аз и още стотина души. Дай ми сега Макдоналд.

Приближих телефона до Кайли.

— Тук съм, капитане — каза тя.

— Имам съобщение от съпруга ви. Градската пожарна команда го е извадила от пода и сега е на път към Нюйоркската университетска болница. Каза, че ви обича — предаде Кейтс.

— Кажете му, че и аз го обичам — отвърна Кайли.

— Имам по-добра идея — отвърна Кейтс. — Гледайте да си довлечете задниците обратно невредими и можете да му го кажете сама.

85.

ЕКСТЕРИОР. РЕКА ХЪДСЪН, НЮ ЙОРК. СВЕЧЕРЯВАНЕ

Кадър от хеликоптер показва яхтата на ШЕЛИ ТРЕГЪР, която спокойно плава по реката. На заден план се вижда гордо изправената на фона на залязващото слънце СТАТУЯ НА СВОБОДАТА.

МУЗИКА: Чува се накъсаното РА-ТА-ТА на БАРАБАНИ, последвано от ДУХОВИ ИНСТРУМЕНТИ, след което музиката се разлива в безпогрешно разпознаваемия саунд на най-големия музикален гений на всички времена РЕЙ ЧАРЛС, който запява най-страхотната версия на „ПРЕКРАСНАТА АМЕРИКА“, записвана някога.

РЕЙ ЧАРЛС (МУЗИКАЛЕН ФОН):

*О, прекрасна, със своите герои,
доказали се в бой,
които обичат страната повече от себе
си,
а справедливостта ценят повече от
живота си.*

Камерата се отмества и показва яхтата в близък план. Виждаме как задната рампа се спуска бавно, подобно на огромна опашка. Доближаваме се още и виждаме Хамелеона, който се приготвя да слезе от яхтата в движение.

РЕЙ ЧАРЛС:

*Америка, Америка,
нека Бог те благослови,
нека зад всеки успех блести благородство
и всяка награда бъде свещена.*

Камерата се задържа върху Хамелеона, който развързва една от лодките „Зодиак Бейрънър“ — петнайсетметрови понтонни лодки, които Трегър използва, когато спусне котва.

РЕЙ ЧАРЛС:

*О, прекрасна, със своето синьо небе,
със златните си океани от жита...*

Хамелеона плъзва една от лодките „Зодиак“ по рампата и тя достига водата. Той скача вътре и потегля.

РЕЙ ЧАРЛС:

*С твоите пурпурни величествени
планини,
извисяващи се над благодатната шир...*

„Зодиак“ бавно се отдалечава от яхтата.

РЕЙ ЧАРЛС:

*Америка, Америка,
Бог те е дарил със Своята Благодат.*

Общ план, в който „Зодиак“ се намира на значителна дистанция от обречената яхта.

РЕЙ ЧАРЛС:

*Той те е надарил богато
с братство
от бряг до друг сияен бряг.*

Близък план със Статуята на Свободата, която сякаш наблюдава с одобрение сцената.

РЕЙ ЧАРЛС:

*Знаете ли, ще ми се някой да ми помогне
да изпеем това...*

Включва се ХОР и изпълнението става още по-емоционално и въздействащо.

ХОР: Америка, Америка!

*РЕЙ ЧАРЛС: Америка, обичам те,
Америка!*

ХОР: Бог те е дарил със Своята Благодат.

Кадърът показва Хамелеона в близък план, който изважда МОБИЛЕН ТЕЛЕФОН от джоба си.

*РЕЙ ЧАРЛС Бог те е дарил със Своята
Благодат.*

Общ план. „Зодиакът“ бавно излиза извън кадър.

РЕЙ ЧАРЛС

Той те е надарил богато с братство...

Близък план на Хамелеона, който набира номер на телефона си.

РЕЙ ЧАРЛС

... от бряг до друг сияен бряг.

Общ план. Статуята на Свободата, този могъщ маяк на свободата, доминира в кадъра. Яхтата, символ на алчността, парите и несправедливостта, изглежда незначителна на този фон.

ХОР (ВЕЛИЧЕСТВЕН ФИНАЛ): ... до друг сияен бряг.

Музикалният фон се изпълва с гръм на тимпани и чинели, музиката достига кресчендо. В същия миг яхтата ИЗБУХВА в адски пламъци.

— Е, какво мислиш, Чарлс? — попита Гейбриъл, все още беше коленичил до Конър.

— Знаех, че можеш да се измъкнеш от кораба с един от „Зодиаците“ — отвърна Конър. — Просто не предполагах, че и ти го знаеш.

Гейбриъл се изправи и се поклони леко.

— Добро предварително проучване — каза той. — Но какво мислиш за всичко това със Статуята на Свободата и „Прекрасната Америка“, на чийто фон героят взривява сто души?

— Щеше да ми хареса много повече, ако не бях сред тези сто души — отвърна Конър.

— Чарлс, ти ме попита дали можеш да го прочетеш. Наруших правилата и ти го показах. Можеше да забравиш конфликта на

интереси и да ми дадеш по-професионално мнение от това: „Не искам да умра“.

— Добре — отвърна Конър. — Прав ли съм да мисля, че имаш нещо общо с бомбата, която уби Брад Чък в „Радио Сити“?

— Прав си — каза Гейбриъл.

— Гледах видеозаписа. Беше добро — попадението, измъкването от ченгетата, всичко мина добре. Но сценарият ми се струва аматьорска работа. Статуята на Свободата била „маяк на свободата“, яхтата — „символ на алчността, парите и несправедливостта“. Изглежда така, сякаш си взел голямата торба с клишета и се опитваш да ги използваш всичките.

— Това са само ремарки — отвърна Гейбриъл. — Публиката никога няма да ги види. Тяхното предназначение е да помогнат на продуцента да разбере какво е имал предвид сценаристът.

— И звучи така, сякаш продуцентът ти е тъп или си бил толкова несигурен, че е трябвало да му напишеш посланието буквално, защото не си могъл да решиш дали това ще е касов филм с ефектни експлозии и разкъсани тела, или сериозна арт продукция, която заклеява злините на Холивуд.

— Човече, наистина ти стиска! — подсвирна изненадан Гейбриъл. — Можех да се обзаложа, че ще се съгласяваш с мен за всичко и ще се опитваш да ме накараш да те пусна.

— Ти не си такъв. От километър надушваш измамата. Единственият начин, по който можеш да ме разбереш, е да говоря с теб директно и открито.

— Благодаря. Казах ти го от самото начало — ти определено си готин. В друго време и при други обстоятелства бихме могли да бъдем най-добри приятели. А Лекси... тя просто щеше да те обожава — каза Гейбриъл.

— И въпреки това смяташ да ме убиеш.

— Чарлс, вече говорихме за това. Проявих достатъчно гъвкавост при заснемането на филма, но тази сцена е критично важна. Ще проваля сценария. С вързани ръце съм.

— В действителност моите ръце са вързани, но няма да правим драма от това — каза Конър.

Гейбриъл се усмихна и пъкна листовите със сценария обратно в джоба си.

— Никога няма да те забравя, Чарлс Конър — тържествено каза той.

— И аз — отвърна Конър. — Отговори ми само на един последен въпрос.

— Питай каквото искаш — заяви Гейбриъл.

— Твоят герой във филма е Хамелеона. А какво е истинското ти име?

— Гейбриъл. Гейбриъл Беноа. Защо питаш?

— Защото все някой ден ще се озовеш в ада, Гейбриъл. Смятам да те открия веднага щом се появиш и да ти хвърля такъв бой, че да ти държи влага цяла вечност.

Мнозина от по-наблюдателните нюйоркчани могат да разпознаят полицейска кола без опознавателни знаци. Така е, защото повечето от кафявите ни служебни коли изглеждат съвсем като сините си посестрими, само без полицейска емблема и крещящ надпис *NYPD* на вратите.

Лодките без обозначителни знаци са друга работа. Тази, която ни очакваше на док 17, беше плавателен еквивалент на „Ферари Тестароса“. Казваше се „Кристина“, беше от Тенафлай, Ню Джърси, и беше истинска красавица.

Двамата с Кайли скочихме на борда на елегантната моторна яхта и мога да се закълна, че тя потегли още преди краката ми да докоснат палубата.

Джим Рот, загорял блондин с осанка на робот от „Трансформърс“, се ухили, когато ме видя.

— Зак, не ми казаха, че ще си ти — посрещна ме той.

Двамата с Джим бяхме работили заедно на два пъти. В първия случай разследвахме убийство, във втория — самоубийство. Хората от неговия екип бяха извадили телата от реката. Представих го на Кайли:

— Откога участвате в специални операции на бреговата охрана? — попита Ротлайн, докато се качвахме на мостика.

— Днес е първият ни ден — отвърнах аз. — А откога Нюйоркската полиция има бюджет, за да стопанисва тази красавица?

— Взета е назаем от пристанищните власти. Принадлежала на някакъв тип от Джърси, който се занимавал с хедж фондове. Когато пазарът се сринал, той решил да подсили доходите си с малко трафик на кокаин. Пристанищните го хванали още на първия транш и конфискували лодката. Можем да я използваме до следващия месец, когато ще я изложат на търг.

— Кейтс обясни ли ти какво става? — попитах аз.

— Каза ми достатъчно, за да разбера, че сте напълно превъртели — отвърна Ротлайн. — Знаете ли нещо повече за лодката, на която всички ще рискуваме живота си?

— Била съм на нея три пъти — каза Кайли.

— А колко пъти си слизала в машинното отделение? — попита Ротлайн. — Защото силно се съмнявам някой да е заложил бомба в кофичка за шампанско на главната палуба.

— Ще се изненадаш, като разбереш на какви места слагат бомби някои хора — обади се нечий глас зад нас. — Здравейте, аз съм Джеф Ордуей. И както можете да предположите по облеклото ми, тази вечер аз ще бъда вашият технически експерт по бомбите.

Ордуей беше висок слаб мъж с подкупваща усмивка, която бе в пълен контраст с безизразните му очи. Беше облечен в черен военен комбинезон и жилетка, оборудвана с повече джаджи, отколкото колана от костюма на Батман. И въпреки че бе доста обемна, тя изглеждаше много по-ефикасна, отколкото очаквах.

— Къде ти е костюмът с бронезилетката? — попитах аз.

— Капитан Кейтс спомена, че бомбаджията ви бил аматьор, затова реших, че няма смисъл да мъкна още петдесет кила в открито море, само за да обезвредя бомба, с която мога да се справя и насън — отвърна Ордуей.

— Момчета, нека ви покажа какво да търсите — намеси се Ротлайн и ни отведе до командно табло с монитор. Екранът оживя с картина от просторно помещение с високотехнологично оборудване, което можеше да принадлежи и на НАСА, но аз предположих, че виждаме вътрешността на яхтата на Шели Трегър.

— Откъде се сдобихте с кадри? — попитах аз.

— От сайта на производителя — отвърна Ротлайн. — Всяка една от тези шестдесетметрови хубавици е оборудвана по поръчка, но това важи само за обитаемите части. Машинното отделение и двигателите на всички са еднакви.

— Нашето момче планира да я взриви цялата и аз смятам, че това са най-вероятните места, на които би сложил експлозивите — обясни Ордуей, показвайки последователно шест уязвими места.

— Нека направим бърз преглед на ситуацията — предложи Ротлайн и извади архитектурни скици на различните нива на яхтата, на които се виждаха вратите и стълбищата, които ги свързваха. — Информацията е много, а имаме малко време. Сигурни ли сте, че не искате някой от моя екип да ви придружи? Ние си вадим хляба с тези неща.

— Джим, ако този тип види цяла тълпа да щурмува лодката, ще я взриви, преди някой да успее да го спре. Кейтс ни даде възможност да го направим по нашия начин — казах аз.

— Не знам какъв е вашият начин — отвърна Ротлайн, — но ми направете една услуга. Не се опитвайте да го свършите с тези баровски обувки. Нека поне да ви оборудвам с по един чифт обувки като за яхта.

— И с радиостанции — добави Кайли.

— А като говорим за това, може ли и малко, „Драмамин“ — казах аз. — Определено не ме бива за моряк.

— Целта е видима, лейтенант — съобщи глас от кабината. — Ще се свържа по радиото с капитана на яхтата, за да намали скоростта. Ще се движим успоредно след три минути.

— Скачали ли сте някога от една лодка на друга? — попита Ротлайн, докато обувах чифт високи кубинки. — Много по-лесно е, отколкото изглежда. Това е почти като да скочиш от ескалатор в „Блумингдейл“. Трудната част се пада за човека зад кормилото. Неговата работа е да се приближи достатъчно, за да можете да прескочите, но не чак толкова, че да пробие дупка в лъскавата им новичка яхта.

— Е, значи на нас се е паднала лесната част — отбеляза Кайли. — Ние трябва само да внимаваме Беноа да не вдигне във въздуха яхтата на Шели Трегър със стотината гости, които е поканил за вечеря.

Три минути по-късно лодката ни вече намаляваше скорост и се движеше успоредно на *Шел Гейм*.

— На позиция сме — съобщи Ротлайн по радиото на капитан Кемпиън. Един отсек в огромния стоманен корпус на яхтата се отвори и отвътре се показва алуминиева рампа, дълга около три метра.

— Само толкова ли може да излезе? — попита Кайли.

— Пригодена е да се спуска на док, а не да се използва в открито море — обясни Ротлайн.

Отстрани на нашата лодка стърчеше още по-къса рампа и аз заставах на края ѝ, изчаквайки момента, в който двете повърхности щяха да се изравнят.

— Зак, ако ги чакаш да паснат една към друга като блокчета от „Лего“, да знаеш, че няма как да стане — предупреди ме Ротлайн. — Не можем да се приближим повече от това.

Разстоянието за скок беше около метър, почти наполовина на ръста ми. Фасулска работа върху твърда земя, но не чак толкова лесно за изпълнение, когато точка А и точка Б се клатушкат като двама стари пияници, опитващи се да пресекат „Бродуей“ на червен светофар.

— Давай! — подвикна ми Ротлайн.

Загледах се в ритъма на движенията на двете рампи, опитвайки се да хвана някакъв модел, но такъв нямаше. Водата беше твърде неспокойна.

— Не го мисли толкова, Шести! — окуражи ме познатият глас някъде зад гърба ми.

Скочих точно в момента, в който „Кристина“ пропадна след висока вълна, и вместо грациозен скок, направих нескопосано плъосване, но и двата ми крака попаднаха върху рампата и веднага бях сграбчен от двама членове на екипажа на яхтата, които ме удържаха и ме придърпаха навътре в товарния отсек.

Няколко секунди по-късно Кайли беше зад мен.

— Пробвал ли си някога да се качиш на ескалатор в „Блумингдейл“ по време на предколедната треска? — попита ме тя. —

Това всъщност беше по-лесно.

— Мразя те — отвърнах аз.

Ордуей пристъпи към края на рампата на „Кристина“, прецени разстоянието, отстъпи няколко крачки назад и се засили за отскок. Точно в мига, в който беше готов да отскочи, корпусът на „Кристина“ се килна на една страна и краят на рампата ѝ се потопа във водата. Ордуей нямаше никакъв шанс. Той се хвърли напред, но гърдите му се блъснаха грубо в твърдия стоманен ръб на отсрещната рампа. Плъзна се във водата и заблъска с крака и ръце, опитвайки се да се пребори с тежестта на оборудването по тялото му, което заплашваше да го потопа.

Чух как Ротлайн извика: „Спри двигателя!“, и „Шел Гейм“ се понесе напред, оставяйки „Кристина“ зад себе си.

— Той добре ли е? — беше първото, което попитах, след като се свързах с Ротлайн по радиото.

— Едно от момчетата ми се гмурна след него веднага щом падна във водата — отвърна Ротлайн. — Ще го върнем на борда след две минути и ако все още е в играта, ще опитаме отново. Ще ни трябват най-много пет минути.

Ако все още е в играта? И цели пет допълнителни минути, през които Беноа може да слезе от яхтата? Още една възможност да ни забележи?

Сграбчих микрофона.

— Не. Оттеглете се. Ще се свържем с вас веднага след като задържим Беноа.

Веднага след това се обърнах към двамата от екипажа на яхтата.

— Затворете люка.

Те прибраха рампата и аз хвърлих един последен поглед към „Кристина“, която бавно се смаляваше в далечината.

Металната врата се затвори.

Кайли ме погледна.

— Добро решение, Зак — каза тя. — Да вървим да хванем Беноа.

Гейбриъл стоеше на горната палуба и гледаше към червено-оранжевите отблясъци в небето на запад.

— Вълшебен час — прошепна той, използвайки свещения за киното термин за залези, великолепни като този тук.

Никой режисьор не би могъл да си мечтае за по-подходящо осветление, а там, в далечината, се намираше и звездата на цялата сцена. Тя все още беше само неясна сива фигура, но ясно можеше да се различи факелът, издигнат високо в дясната ѝ ръка, с който приветстваше изнурените и бедните, копнеещи за глътка свобода.

— Съжалявам, че ще трябва да те разочаровам, но ще трябва да се пренасочиш към богатите, потисниците и ненаситно алчните — каза той.

Яхтата беше обърнала и току-що минаваше под моста „Веразано Нероус“, който свързваше Бруклин със Стейтън Айланд. Мис Свобода щеше да е готова за звездната си роля само след десетина минути — предостатъчно време да се заложи и последната бомба, да се върне долу при „Зодиака“ и да заснеме финалната сцена на раздяла.

Стоеше опрян на перилата за един последен поглед и се взираше тихо в облагения от последните слънчеви лъчи хоризонт, когато усети първата сълза да се стича по бузата му.

Не бива да плача. Това не беше по сценарий. Досега всичко вървеше перфектно, всичко се случваше точно според плана, но сълзите го изненадаха.

— По дяволите, Лекси, ще ми съсипеш грима — каза си той, усмихвайки се на топлия вечерен бриз. — Липсваш ми, скъпа. Трябваше да ти позволя да поемеш първостепенна роля. Може би тогава не би тръгнала така на своя глава и... Какво, по дяволите, е това?

Видя другата лодка.

Реката беше препълнена с всякакви плавателни съдове — рибарски лодки, ваканционни корабчета и яhti, но тази лодка се открояваше ясно, защото се носеше точно срещу тях. Човекът зад

кормилото вероятно беше някой милионер, който или беше пиян, или глупак, или и двете.

Лодката се приближи още повече. Но управляващият определено не беше пиян. Личеше си, че е професионалист и Гейбриъл го наблюдаваше как извърши маневра и изведнъж подкара успоредно на далеч по-голямата яхта.

Огледа се, за да разбере дали някой друг на кораба ги е забелязал, но бюфетът сигурно вече беше отворил, защото на палубата имаше не повече от петима души и всички те бяха твърде заети със самите себе си, за да забележат каквото и да било в света около тях.

Гейбриъл се загледа как по-малката лодка се изравни успоредно с голямата с почти военна точност и точно тогава, сякаш от нищото, от яхтата се спусна рампа.

Беше на нивото на ватерлинията и след секунди втората лодка спусна своя рампа.

„Невъзможно е“, помисли си Гейбриъл, докато наблюдаваше как детективи Зак Джордан и Кайли Макдоналд прескачат от едната рампа на другата и изчезват в товарния отсек на „Шел Гейм“.

По дяволите, невъзможно е! Тези двамата трябваше отдавна да са мъртви, но не бяха. Идваха за него.

Третото ченге, облечено изцяло в черно и оборудвано със специална жилетка с инструменти, също стъпи на ръба на рампата. *Бомбеният отряд е тук, за да ме извади от играта.*

Но мъжът в черно нямаше същия късмет. В мига, в който се канеше да скочи, лодката се наклони и той падна от рампата във водата.

Едно ченге по-малко в сметката, но се оказваше, че няма време да заложи бомбата, предвидена като бонус. Така или инак трите заряда в машинното отделение бяха повече от достатъчни.

Гейбриъл нямаше никаква представа как ченгетата са успели да се измъкнат и да го проследят дотук, но сега това нямаше значение. Той хукна по металните стъпала към долната палуба.

— Радвам се да ви видя на борда, детективи — каза на глас той. Сълзите в очите му бяха пресушени от изгарящ гняв. — Ще сте мъртви преди залез.

89.

— Трябва да отидем в машинното отделение — казах аз на двамата членове на екипажа, които ни помогнаха да се качим на борда.

— Можем да ви заведем — отвърна единият от тях.

— Само ни покажете къде е и ни оставете — настоях аз.

Бяха обучени да не спорят с представители на властта. Упътиха ни и си тръгнаха.

— Това е първото ми качване на яхта — обърнах се аз към Кайли. — Надявам се, че тези двамата не са очаквали бакшиш.

Извадихме оръжията си и намерихме металната врата, която ни предупреждаваше да стоим далеч на цели пет езика.

Машинното отделение изглеждаше точно както на снимките, които Ротлайн ни беше показал, и не беше чак толкова шумно, колкото очаквах. Бях вътрешно подготвен за бумтенето на двигателите, което бях чувал по филмите, но звукът тук приличаше по-скоро на тихото ръмжене на двигател на мощна кола.

Отправихме се към предната част и се оказа, че там, точно както Ордуей бе предрекъл, към корпуса беше прикрепен голям сив блок експлозив С4, който все още носеше отпечатъците от пръстите на Беноа. От него стърчаха червена, бяла, синя и жълта жица, свързани към мобилен телефон, който само чакаше да предаде електрически заряд след обаждане.

— Заредено е! — прошепнах аз.

— Значи по-добре да го намерим, преди да е скочил от кораба — отвърна Кайли. — Да се разделим. Ти се качи горе, а аз...

Звукът от удар беше висок и ясен, напълно отчетлив на фона на монотонното ръмжене на двигателя.

— *Беноа* — каза Кайли, изричайки името само с устни.

Последва второ тупване.

Машинните отделения не се славят с добрата си акустика и ние не можехме да определим откъде идва звукът. Аз тръгнах наляво, а Кайли надясно и двамата внимателно започнахме да се приближаваме към източника на звука.

И тогава последва нов шум. Този път беше човешки глас, но заглушен. За мен беше нещо като дежавю, защото звуците бяха същите, каквито Спенс издаваше преди час. Само че този път не можех да съм сигурен за източника им.

Беноа беше умен и доколкото го познавах, това можеше да се окаже капан. Можеше да ни е чул да идваме и да е решил, че приглушен вик за помощ ще ни накара да излезем от прикритието си.

Направих знак на Кайли да стои настрана.

— Полицейско управление на Ню Йорк! — изкрещях аз. — Излез с ръце на тила!

Гласът долетя до нас още по-силен и ясен. Звучеше отчаяно, ядосано и напълно неразпознаваемо. Насочих тялото и оръжието си по посока на звука и тогава го видях. Беше възрастен мъж, очевидно член на екипажа, завързан с тиксо за една тръба.

— Насам! — изкрещях аз на Кайли и прилекнах, за да отлепя тиксотото от устата на жертвата на Беноа.

— Полицейско управление на Ню Йорк — повторих.

— Надявам се да сте от бомбения екип — отвърна човекът.

— Не.

— Тогава ме освободете и ме измъкнете от... О, господи! Кайли? Кайли Харингтън? Това ти ли си?

— Здравсти, Чарлс. В момента съм детектив Макдоналд — отвърна тя, докато аз разрязвах тиксотото около китките и глезените на човека. — Добре ли си?

— Ще бъда много по-добре веднага щом се махна от тази лодка. Тук долу има три бомби, а някъде горе има един маниак с мобилен телефон, който възнамерява да ги взриви.

— Беноа. Преди колко време излезе? — попитах аз.

— Може би има пет минути. Той е луд. Мисли си, че снима филм. Няма камера, но тази откачалка си мисли, че прави филм.

— Не може да ги взриви, докато не слезе от яхтата — казах аз. — Имаш ли някаква представа как смята да се измъкне?

— Мисли да открадне едната от лодките „Зодиак“. Когато се отдалечи достатъчно, ще набере номера на онзи телефон и ще ни прати по дяволите.

— Не и ако успеем да го спрем — отвърна Кайли и помогна на човека да се изправи. Щом стъпи на крака, той се олюля и се хвана за

една хромирана тръба.

— Чарлс, сега ще те оставим сам — каза му тя. — Как най-бързо можем да стигнем до мястото, където Шели държи „Зодиаците“?

— По стълбище D, червената врата — посочи човекът.

Тръгнахме натам.

— Кайли, почакай! — изкрещя той след нас. — Има още нещо, което трябва да знаете. — Двамата спряхме едновременно. — Беноа ми показа сценария си. Иска да взриви яхтата, когато Статуята на Свободата е в кадър.

— Какво значи това? — попита Кайли.

— Значи, че когато е в реката и статуята се появи в задния план, ние ще сме мъртви.

90.

„Богатите и влиятелни бизнесмени винаги имат план за бягство“, мислеше си Гейбриъл, докато тичаше надолу по стълбите към сервизното отделение. В случая с Шели Трегър това беше „Зодиак Бейрънър“, шестметрова лодка с червен корпус от фибростъкло и мощен външен двигател „Ямаха“ с четиресет конски сили. С цена от около двайсет хиляди долара всяка, тези лодки определено бяха играчки за богаташи, а Трегър, разбира се, имаше малка флотилия от тях.

Две го очакваха на плувната платформа. Той развърза едната, плъзна я във водата и се качи в нея, като внимаваше да не направи някоя глупост и да намокри мобилния си телефон.

Вечерната светлина беше идеална за снимка и се отразяваше от корпуса на яхтата, докато той бавно се отдалечаваше от нея. Статуята обаче все още беше твърде далеч.

Стартира двигателя на „Зодиака“ и на около петдесет метра от яхтата я проследи с поглед, засенчвайки очите си с длан, за да се предпази от косо падащите последни слънчеви лъчи. С поглед, съсредоточен върху Острова на Свободата, той зачака момента на идеалния кадър.

„О, прекрасна, със синьото небе...“ — полуизрече, полуизпя той. Но беше толкова обсебен от гледката, че за момент забрави за музикалния фон.

Първият куршум го извади от унеса. Изстрелът отекна във въздуха, последван от звука на пропукано фибростъкло, когато куршумът рикошира в корпуса на лодката.

— Това нещо е непотопяемо, идиоти такива! — извика той на двете ченгета, които стояха на плувната платформа на яхтата на Трегър. — Да не мислите, че можете да потопите това бебче, все едно е гумена лодка?

Последва втори изстрел, а след това още един.

Той приклепна ниско на пода на „Зодиака“ и закрещя, надвиквайки свистенето на куршумите:

— Продължавайте да стреляте, задници! С това само правите филма ми още по-добър!

91.

Когато стигнахме до плувната платформа, Беноа вече се отдалечаваше от яхтата в единия от „Зодиаците“. Беше достатъчно далеч, за да оживее при взрив, но достатъчно близо, за да открием огън.

— Стреляй по понтоните! — извиках аз. — Потопи го! Не може да взриви яхтата с мокър мобилен телефон.

„Зодиакът“ се носеше бързо с вдигнат нос и огненочервените понтони се издигаха достатъчно високо над ватерлинията, което ги превръщаше в идеални мишени.

Стреляхме и двамата. И двамата улучихме по един от понтоните. И двамата очаквахме „Зодиакът“ да се свие като спукан балон.

Оказа се, че знаем за плавателните съдове толкова, колкото знаехме и за експлозивите. Куршумите бяха попаднали в целта, но нищо не се случи.

— Мамка му! Това е стъклопласт — досети се Кайли. — Понтонът е от цяло парче. Да стреляш по него, е все едно да стреляш в стиропор.

Беноа седна в лодката и изкрещя нещо по посока на яхтата. Успях да различа единствено думата „задници“.

— Той забавя ход — каза Кайли. — Остава на дрейф извън обсега ни.

— По дяволите — казах аз и започнах да развързвам другия „Зодиак“. Плъзнах го към водата и извиках на Кайли: — Качвай се. Аз ще карам.

Скочих в лодката, дръпнах въжето на стартера и моторът „Ямаха“ мигом оживя. С дясната си ръка задържах кормилото, докато с лявата помагах на Кайли да се качи на борда.

Тя намести единия си крак на корпуса и аз се протегнах, за да я издърпам вътре. Беше класически пример за ситуация, в която дясната ръка не знае какво прави лявата, защото в момента, в който се извих настрана, дясната ми ръка натисна скоростния лост. „Зодиакът“ се втурна стремглаво напред и аз изпуснах Кайли във водата.

Тя беше под вода по-малко от пет секунди, след това изскочи на повърхността, изплю вода и изкрещя:

— Изгубих си пистолета!

Подкарах лодката в кръг и когато се доближих достатъчно до Кайли, изключих двигателя, за да съм сигурен, че няма да я накълцам на парчета с витлото.

Тя се опита да се хване за корпуса, но повърхността му беше твърде хлъзгава. Хванах ръцете ѝ, за да я издърпам вътре, но нямах достатъчно стабилна опора. Наведох се над борда и я хванах под мишниците.

— На три — казах. — Ти скачаш, аз те изтеглям.

— Едно, две, три — изброи Кайли и подскочи, а аз извих тялото си силно назад. Дрехите ѝ се бяха просмукали с вода, която сякаш добавяше още сто килограма тежест, но в крайна сметка успях да я изтегля до кръста през страничния борд. Прихванах я по-здраво, докато ръцете ѝ успяха да намерят някаква хромирана дръжка и тя успя да се изтегли нагоре.

— Изгубих си пистолета — повтори тя.

— Грешката е моя. Аз съм идиот. Съжалявам.

— Къде е Беноа? — попита тя и се огледа, отхвърляйки кичури мокра коса от очите си.

Всеки друг на негово място щеше да обърне лодката и да се опита да избяга, но не и Беноа. Той беше изключил двигателя на своя „Зодиак“, оставяйки лодката на дрейф. Бе наблюдавал всяко убийство дотук от мястото си на първия ред и определено не смяташе да пропусне грандиозния финал.

Беноа се изправи и вдигна мобилния телефон във въздуха.

Подобно на мим под светлината на прожектор показва среден пръст на другата си ръка и застина. Виждахме ясно очертания му силует на фона на залеза. Той ни се подиграваше, предизвикваше ни да го спрем, съзнавайки безсилието ни.

И тогава той обърна вдигнатия си пръст към телефона и натисна решително бутон от клавиатурата му.

Не бях сигурен дали с Кайли сме достатъчно далеч от яхтата, за да оживеем след взрива.

Двамата се хвърлихме на пода на „Зодиака“ и аз инстинктивно я прикрих с тялото си.

— Втори път за днес — отбеляза тя.

— Старите навици умират трудно — прошепнах в ухото ѝ. —
Пригответи се.

Тези се подиграваха с филма му!

В друго време и на друго място Хамелеона можеше да сметне това за забавно. Но в кулминацията на филма му, вместо да играят като достойни противници, Макдоналд и Джордан падаха и изплуваха от водата като комична двойка кийстоунски полицаи.

Островът на Свободата не беше толкова близо, колкото беше планирал, но беше достатъчно близо. Трябваше да действа сега. Изчака Джордан да издърпа Макдоналд обратно в „Зодиака“, това беше последната сцена и Хамелеона не искаше да я пропуснат.

— Начало! — извика той. Вдигна мобилния си телефон във въздуха и нагласи екрана така, че последните слънчеви лъчи да се отразяват в него. Щяха да го видят и щяха да разберат какво означава това.

Вдигна другата си ръка и красноречиво бавно сви всички пръсти, освен средния, след което го насочи надолу и го постави точно върху бутона за бързо набиране.

Ченгетата бяха наясно какво точно щеше да последва. Двамата се хвърлиха на дъното на лодката, търсейки прикритие, но на Хамелеона вече не му пукаше за тях. Погледна към хоризонта. Всичко беше точно както той и Лекси си го бяха представяли — обречената яхта, прочутата статуя и оранжевите отблясъци на слънцето, което потъваше във водите на хоризонта.

Натисна рязко бутона. Чу бибиткация звук на автоматичното избиране, последва единично позвъняване и тогава...

— БУУУУУМ! — извика някой от отсрещната страна, след което последва дълбок гърлен смях. — Казах: „Бууум“ — пошегува се отново непознатият от другата страна на телефона. — Съжалявам, че не е по-звучно, но прерязах жиците, които свързваха телефона с детонаторите — и трите! Какво става, господин Хамелеон? Да не би случайно да остана без думи?

— Чарлс? — попита най-накрая Гейбриъл.

— Изглеждаш изненадан. Не видя ли последните промени в сценария? Пристигна кавалерията, освободи ме и промени статуса на героя ми.

— Тези копелета! — процеди през зъби Гейбриъл.

— Така е в шоубизнеса — отвърна Конър. — Филмът невинаги се получава, както ти се...

— Филмът ми ще се получи невероятно! — изкрещя Беноа и затвори.

Чарлс Конър беше статист, не си струваше да говори с него. Край на приказките. Филмът беше екшън и бе крайно време да стигне до вълнуващ финал.

Хамелеона запали двигателя и извади глока си.

— Алтернативна сцена! — извика той и откри огън по другия „Зодиак“.

93.

Двамата с Кайли стояхме плътно притиснати към дъното на „Зодиака“, очаквайки неизбежното.

— Едно на хиляда, две на хиляда, три на хиляда... — броеше си тихичко тя. Към петнайсет на хиляда неизбежното все още не се беше случило.

— Нещо се е объркало — каза тя. — Я погледни!

Вдигнах глава и надникнах над корпуса.

— Промяна в играта — казах, след като се скрих обратно. — Не мисля, че ще може да я взриви. Говори с някого по телефона.

— Може да звъни на оператор — каза Кайли. — Не бива да му даваме шанс да се опомни. Трябва да се справим с него.

Седнах на дъното на лодката и се пресегнах към въжето на стартера.

Първият от куршумите се заби в двигателя и аз отново се проснах на пода. Още три патрона прелетяха над главите ни.

Чух как „Зодиакът“ на Беноа профуча покрай нас. Преобърнах се, грабнах пистолета и отвърнах на огъня. Просто стрелях, без никаква точност. Беноа направи широк завой и пое обратно към нас. Дръпнах с всичка сила въжето на стартера, но се оказа, че още първият изстрел беше извадил двигателя от играта.

Той откри огън и аз отново се проснах на пода.

— Зак, нямам пистолет — извика Кайли.

— Имам резервен, на глезена ми е — извиках в отговор и чух рева на връхлитащия „Зодиак“. — Този път ще го уцеля, щом мине покрай нас.

Той не мина покрай нас. Взе ни на таран. Пречупи предницата на нашия „Зодиак“ и го подхвана под идеален ъгъл, така че да го наклони и да ме прати зад борда. Излетях от лодката и се стоварих тежко във водата с главата надолу.

Чувствах се така, сякаш някой ме бе издебнал изотзад и ме бе хлопнал здраво с дъска. Пред очите ми плуваха единствено сини петна на черен фон, а след това тялото ми започна да потъва.

Не съм роден плувец и с мъка си пробих път обратно до повърхността. Закашлях се и плюейки вода, потърсих с поглед Кайли. Нашият „Зодиак“ се беше върнал в нормално положение и тя беше все още на него, но ни делиха поне петнайсет метра разстояние.

Беноа обърна лодката си отново, зърна празното пространство между нас и се понесе през него, стреляйки по мен. Някак си бях успял да задържа собствения си пистолет в ръка, вдигнах го над водата и отвърнах на огъня му инстинктивно, без ни най-малка надежда да го улуча.

Неговите куршуми бяха много по-близо до целта. Прорязваха водата вляво и вдясно от мен, а един се заби на педя от носа ми. Гейбриъл мина вдясно от мен и се приготви за нов завой, за да се върне отново. Знаех, че е въпрос на секунди. Бях като риба във варел, а Беноа явно обожаваше стрелбата по лесни мишени.

И тогава през рева на двигателя чух Кайли да крещи:

— Зак, престори се, че те е уцелил! Потопи се!

Беноа отново се приближаваше към мен, но този път много по-бавно, за да може да се прицели по-добре.

Стреля веднъж. Хванах се за дясното рамо, спрях да ритам яростно във водата и потънах право надолу. Последното, което зърнах, преди реката да ме погълне, беше Кайли, коленичила в позиция за стрелба на дъното на нашия „Зодиак“. Беше протегнала напред ръце и се прицелваше в Беноа.

Прицелваше се? С какво?

Минути преди това пистолетът ѝ се бе озовал на дъното на Хъдсън.

94.

Гейбриъл го беше виждал на филм стотици пъти. В сцени с напрегнато преследване полицейската кола обикновено се блъсваше в задницата на преследвания автомобил, вследствие на което той ставаше неконтролируем.

Използва същата идея, за да обърне „Зодиака“ на ченгетата, с което изпрати Джордан право във водата с летящ старт. Ченгето се стовари тежко по гръб.

Докато успее да се окопоти, той вече беше успял да го отдалечи достатъчно от партньора му и Гейбриъл вече можеше да ги елиминира един по един.

Джордан беше пръв. Беноа се приближи към него, стреляйки в движение. В един момент беше на по-малко от пет метра от мишената си, но водата беше неспокойна и нито един от изстрелите не успя да достигне целта.

Забави малко темпото, подсказа му някакъв глас. Беше Гейбриъл режисьорът. Гейбриъл екшън героят намали скоростта и обърна лодката за втори опит.

Спокойно, спокойно, спокойно — каза режисьорът. — *Сега!*

Той стреля. Джордан се хвана за рамото, политна назад и потъна.

— Един! — каза си Гейбриъл и се обърна към Кайли.

Нейната лодка или не можеше да се движи, или тя не искаше да се приближава. Но нямаше къде да бяга.

Той забави своя „Зодиак“ и спря на десетина метра от нея. Стъмняваше се, но тя все още се открояваше ясно на фона на залязващото слънце. Беше коленичила в поза за стрелба.

— Полиция на Ню Йорк! — извика тя. — Хвърли оръжието и вдигни ръце!

— Нямаш пистолет, кучко! — изкрещя той. — Иначе щеше да стреляш, преди да потопя партньора ти.

— Последно предупреждение! Хвърли оръжието и вдигни ръце!

Застреляй я, изрече гласът. Но този път не беше режисьорът. Беше гласът на Лекси. Тя беше тук за финалната сцена. Не беше

поканена, но така или иначе беше дошла. Той се засмя. Ах, тази Лекси! Така и не се научи да я контролира.

Застреляй я заради мен, Гейб. Застреляй я!

Той натисна спусъка.

Щрак.

Патроните му бяха свършили.

Смажи я! Разкъсай я! Убий я!

Гейбриъл постави ръка върху скоростния лост. „Зодиакът“ на Макдоналд беше на пътя му, а тя продължаваше да се прицелва в него.

И тогава го видя в ръката ѝ. Очертанията му се открояха на фона на притъмняващото небе. Беше масивен, квадратен отпред, с жълти ивици.

Тя натисна спусъка.

95.

Показах се на повърхността точно навреме, за да видя развръзката. Кайли и Беноа бяха на около десет метра един от друг и никой от двамата не помръдваше.

В следващия миг реката избухна. Една спираща сърцето и раздираща слуха вулканична експлозия избухна в смълчания Горен залив и отекна от Бруклин до Байон. За миг целият свят се превърна в заслепяващо яркооранжево кълбо, последвано от гейзер вряща вода и гъсти облаци черен дим, които се издигнаха към небето, посипвайки след себе си горящи парчета от „Зодиак“ и човешка плът.

Беноа, оказал се в центъра на взрива, беше изпарен за секунда. Кайли беше само на десет метра от него и ударната вълна повдигна лодката ѝ във въздуха. В един момент тя стоеше на колене и се прицелваше в Беноа, а в следващия тялото ѝ вече описваше дъга във въздуха.

Падна във водата на трийсет метра от мен и потъна.

Изкрещях името ѝ и заплувах към нея през масления разлив и горящите останки от корпуса на „Зодиака“, които още съскаха във водата край мен. Изчаках дали ще покаже глава над повърхността, но тя не се виждаше никъде, което означаваше, че или беше изгубила съзнание, или беше още по-зле.

Дрехите и обувките ме дърпаха към дъното и се чувствах така, сякаш плувах насън — без значение колко отчаяно се опитвах да стигна до нея бързо, изглеждаше така, сякаш изобщо не се приближавах.

Най-сетне достигнах до мястото, където я видях да потъва, и се гмурнах след нея. Водата беше тъмна и мътна, а най-доброто, което можех да направя в този момент, беше да ритам отчаяно и да размахвам ръце пред себе си. След минута изплувах, за да си поема глътка въздух, извиках я отново по име и се огледах.

Нищо.

И тогава нещо се показва на повърхността. Обувка. Гмурнах се отново и заплувах към нея. Пет метра, десет метра, съвсем бях изгубил

чувството си за ориентация. Вече нямах никаква представа къде съм, нито къде беше потънала Кайли.

Тогава изведнъж ги видях — в черната вода наблизо се носеха златисти кичури коса. Руса коса.

Заритах толкова силно с крака, че се блъснах в нея, когато я достигнах, сграбчих я и я изтеглих на повърхността. Поех си въздух и притиснах устата си към нейната, за да прехвърля всичкия въздух, който бях задържал в дробовете си, в нейните.

Тя отметна глава и рязко пое дъх. Задържах я, докато успее да изкашля повечето от водата, която беше погълнала.

— Дишай! — наредих аз. Тя дишаше. — Просто продължавай да дишаш. Не се опитвай да говориш.

— Какво стана? — проговори тя.

— Спасих ти живота. Втори път за днес.

— Не, какво стана с Беноа?

— Взриви го и е пръснат из водата на парчета колкото хапки.

— Опитвах се само да го зашеметя.

— Сигурно джобовете му са били пълни с С4. Не можеш да го взривиш дори и с базука, но ако до него е имало детонатор, трябвало му е само искра.

Чувах сирените. След това ги видях да се приближават към нас от всички страни — пристанищни патрули, пожарникарски лодки, брегова охрана и начело на всички тях Джим Ротлайн с „Кристина“.

Последните слънчеви лъчи угасваха над водата и там, в далечината, обгърната в лилаво-розовите отблясъци на залеза над Ню Йорк, се издигаше Статуята на Свободата.

— Май така свършва филмът на Беноа — казах аз.

Водата беше студена и Кайли трепереше, затова притиснах тялото ѝ по-плътно до своето.

— И както казват в бизнеса, „затъмнение на кадъра“ — заключи тя.

Обгърнах я с ръце, притиснах я силно и прошепнах в ухото ѝ:

— Време е за финалните надписи.

ЕПИЛОГ

ФИНАЛНИ НАДПИСИ

Нюйоркчани обичат героите. В четвъртък сутринта вече се бяха сдобили с двама нови герои. С едри букви на първа страница на „Дейли Нюз“ се открояваше заглавието „Знаменита двойка спира холивудския убиец“.

Под него имаше снимка на Спенс Харингтън в болничното легло и Кайли, седнала до него.

Заглавието на трета страница гласеше: „Бомбаджия приковава продуцент. Жената на продуцента заковава бомбаджията“. Статията беше илюстрирана със снимка на Кайли във вечерна рокля и Спенс в смокинг, заснета само няколко дни преди това в „Радио Сити“. Бяха публикували и моя портретна снимка от служебната ми карта, придружена от текст: „Другият партньор на Кайли Макдоналд-Харингтън, детектив Закъри Джордан“.

Направо не беше за вярване — в понеделник се бях събудил с мисълта дали сформирането на екип с Кайли Макдоналд няма да съсипе кариерата ми, а в четвъртък тя вече беше героинята, а аз бях просто „другият полицай“.

Пристигнах в офиса в 07:30. Кайли вече беше там и ме чакаше.

— Зак, направо съм потресена — започна тя, стискайки вестника в ръка.

— Недей — казах аз. — Ти се справи с Лекси и Беноа, ти заслужаваш цялата слава.

— Но ние с теб сме партньори. Бяхме заедно в цялото това нещо. Ти работиш в отдел „Специални клиенти“ вече три години, а аз съм тук от три дни. Не знам какво са си мислели от пресата, когато са представяли историята по този начин.

— Мислели са си, че вие със Спенс сте двойка знаменитости и че снимката на двама ви на първа страница ще продаде повече вестници, отколкото снимка на моя милост, подгизнал до кости и опитващ се да си кача задника в полицейска лодка.

— Съжалявам — каза тя. — Мога да помоля Спенс да се обади на хората от отдела за връзки с обществеността в студиото и да накарат

пресата да поясни...

— В никакъв случаи. Аз съм ченге. Не ми трябва пресаташе и нямам нужда от публичност.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да се реванширам? — попита тя.

— Е, ами... ако нямаш нищо против... — отвърнах.

— Каквото и да е.

— За мен наистина ще бъде чест, ако двамата със Спенс ми дадете автографи върху моя екземпляр от „Дейли Нюз“.

— Задник — блъсна ме тя закачливо по рамото.

— И като говорим за Спенс, как е другата половина от „Знаменитата двойка“ тази сутрин? — попитах.

— Приема високи дози антибиотици и ще го задържат в болницата още няколко дни, но хирургът каза, че ще се оправи. Ще трябва да ползва патерици около шест месеца, но ще се възстанови напълно и ще изглежда така, сякаш нищо не се е случвало.

Телефонът ми иззвъня, беше Кейтс.

— Ти и Макдоналд елате веднага в офиса ми — нареди тя. — Има някои неща, които трябва да довършим.

Е, време беше за конското.

— Току-що гледах пресконференцията на кмета — започна Кейтс, без да изчака да затворим вратата. — Разправяше обичайните щуротии за Холивуд, нещо от рода на: „Може да имате трудности, където и да снимате, но ако се случи в Ню Йорк, ще получите най-бързата, най-интелигентната и най-смелата полицейска закрила на света. Никой не подкрепя филмовата индустрия по-добре от Градската полиция на Ню Йорк и нейния отдел «Специални клиенти»“.

— Същото му каза вчера и Шели Трегър, когато мислеше да прекрати седмицата „Холивуд на Хъдсън“ — отбеляза Кайли.

— Никой не твърди, че кметът ни е автор на изказването. Както и да е, няма значение какво е казал. Съмнявам се, че това може да е убедило, когато и да е от онези в Ел Ей да прехвърли бизнеса си в града, но съм сигурна, че сладкото данъчно облекчение, което Ървин Даймънд им предложи, ще направи чудеса. В крайна сметка кметът ни е щастлив и доволен. Същото важи и за комисаря. Последният каза, че трябва да ви поздравя лично за „изключителния героизъм, проявен в противоборство с въоръжен престъпник“.

— Благодаря — отвърнах аз.

— Подкрепям изцяло думите му — допълни Кейтс. — Но аз от своя страна не съм много доволна. Проблемът при мен е, че имам две ченгета, които работят, без да спазват правилата. За какво, по дяволите, си мислехте, когато не вдигахте телефона?

Кайли се намеси, преди да успее да взема думата:

— Зак не е виновен. Аз съм причината.

— Не съм се обаждала на теб, звънях на Джордан — каза Кейтс.

— Да, но аз му отнех телефона — отвърна Кайли, поемайки удара. — Действах първосигнално. Животът на съпруга ми беше застрашен. Единственото, което исках, бе да го спася.

— И смяташ, че щях да ви спра? — попита Кейтс. — Знаете, че подкрепям всеки детектив под мое командване, който действа според вътрешното си чувство, инстинкт и собствена инициатива. Вие имате доста власт в този отдел, но това е така, защото аз съм ви я предоставила. Ако отново се опитате да ме изолирате, да знаете, че не ми пука на колко първи страници на вестниците се мъдрят снимките ви, пак ще наричам нещастните ви задници от отдел „Специални клиенти“ на Градската полиция. Ясно ли е?

— Ясно — отвърнахме в синхрон двамата с Кайли.

— И въпреки това не мога да отрека значимостта на това, което направихте. Успяхте да обезвредите сериен убиец, който е имал намерение да взриви яхта със сто души на борда.

— Успяхме с помощта на човек от екипажа — уточни Кайли. — Чарлс Конър.

— Господин Конър е храбър мъж — отвърна Кейтс. — И доколкото съм наясно с публичността и медиите, някъде в следващите новинарски емисии ще се появи застанал на стълбите пред Градския съвет, където кметът ще го награди с бронзов медал за изключителен граждански принос, не се съмнявайте в това. Но и не бива да се заблуждавате — Конър щеше да е мъртъв, ако не се бяхте появили вие двамата. Вие сте героите. Отделът се гордее с вас и съм сигурна, че когато детектив Шанкс се върне обратно на служба, ще разбере защо съм решила вие двамата да останете да работите като постоянен екип.

— Ние ли? — изненада се Кайли. — Като постоянен...

— Постоянен, доколкото нещата в този отдел могат да се окажат като „постоянни“ — уточни Кейтс. — И аз самата

постоянно се оглеждам през рамо за хора, които искат да застанат на моето място, а е доста по-лесно, ако един от сериозните претенденти работи тук, точно пред очите ми, където мога да го наблюдавам. Поздравления, детективи. Сега сте свободни.

Излязохме от офиса и с Кайли се поздравихме с едно дружеско „дай пет“.

— Чу ли я какво каза, Зак? Ставаме постоянен екип! — въодушевено заяви тя.

— Да, докато не я ядосаш отново — отвърнах аз и се почувствах леко гузен заради бъдещата раздяла с Омар.

— Аз ли? Ти си този, който ѝ затвори телефона! Я се стегни, партньоре — подкачи ме тя и отново ме побутна по рамото през смях. — Е, това ако не е готино...

Лицето ѝ грееше и тържествуваше от радост. Красивата, уверена и непредсказуема млада полицайка, в която се бях влюбил в академията, сега беше красива, уверена и непредсказуема супер полицайка от отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркската полиция. И мой партньор.

А аз все още бях влюбен в нея.

— Да, яко е — заявих аз.

Двамата с Кайли прекарахме целия четвъртък и петък заровени в бюрократични документи и оценки на психологическата устойчивост. Тя беше убила човек със служебното си оръжие, след което беше взривила друг на парчета със сигнален пистолет, затова на нея ѝ се наложи да прекара повече ценно време с Черил Робинсън. Затова пък аз очаквах с нетърпение уикенда, когато щях да прекарам малко по-различно ценно време с Черил.

— Още ли си в играта за операта в събота? — попита ме тя, когато влетях в офиса ѝ.

— Естествено. Как трябва да се облече човек, за да го пуснат в операта?

— Ами носи черна папийонка, цилиндър и може би от онези театрални бинокли, какъвто имаше госпожа Търстън Хауел Трета от „Острова на Гилиган“ — отвърна тя.

— И ти нищичко не разбираш от дрескод, нали? — попитах аз.

Тя сви рамене.

— Ще съм облечена с това, с което идвам в офиса. Все пак планирам вечер с Джузепе Верди и китайска храна. Защо не се срещнем в седем часа в кафенето „Шън Ли“ на Шейсет и пета улица, точно срещу „Линкълн Сентър“?

— Ще бъда там — отвърнах аз и наум добавих: „Нека Ренесансът след Фред започне сега!“.

В събота следобед отидох до апартамента на Кайли на посещение на Спенс. Улица „Лайт“ и Вашингтон авеню бяха препълнени с паркирани по цялото им протежение микробуси и камиони.

— Спешни ремонти — обясни Спенс, който ме посрещна в инвалидна количка и с превръзка на счупения нос, но като се изключи това, изглеждаше в доста приповдигнато състояние на духа. — Само че истинските ремонти няма да започнат, преди застрахователите да се изяснят кой за какво ще плаща.

— Мислиш ли, че застрахователите ще покрият щетите за чисто нов плосък телевизор на съседа ти от горния етаж? — попитах аз.

— Ако те не ги покрият, ще го има от мен — заяви Кайли. — Заедно с нова спалня и вечеря за Дино и Коралай в ресторант по техен избор.

— Зак, имаш ли нещо против да ангажирам вниманието ти за момент? — попита Шели Трегър, който до този момент беше стоял кротко в един фотьойл, запазвайки необичайно за него пълно мълчание. Със сигурност все още изпитваше болки заради счупените ребра.

— Опитай — отвърнах аз.

— Сега, когато Беноа е мъртъв, никой не притежава правата върху историята му, което означава, че всеки може да вземе идеята и да я адаптира. Спенс предложи да я превърнем във филм.

— Естествено — заяви Спенс. — Можем да вземем Кевин Спейси като Беноа. Никой друг не може да играе откачалки като Кевин.

— Категорично не съм съгласен — отвърна Трегър. — Беноа винаги е планирал някой да вземе сценария му и да го заснеме на филм. Ако го направим, значи той печели. Вие какво мислите?

— Всичко зависи от това кой ще играе във филма — казах аз.

— Говоря сериозно — заяви Трегър.

— Шели, не съм продуцент, но мога да ти кажа едно нещо — ако направите филм, много хора ще отидат да го гледат.

— Така си е — сви рамене той.

— Аз обаче определено няма да съм един от тях — допълних аз.

— Мерси, аз също — усмихна се той.

98.

Реших, че сив панталон, тъмносиньо сако, карирана риза и жълта вратовръзка са също толкова подходящи за опера, колкото и всички останали дрехи в гардероба ми. Взех метрото до „Линкълн Сентър“ и отидох пеш до ресторанта.

Черил вече ме чакаше. Беше облякла черна рокля без ръкави, която разкриваше безупречната ѝ кожа с цвят на карамел, а V-образното ѝ деколте предоставяше точно премерена гледка към гърдите ѝ, способна да побърка всеки мъж.

— Изглеждаш невероятно — казах аз.

— Благодаря. Ти също — отвърна тя.

— Излъга — хванах я аз. — Това определено не е нещо, с което се появяваш на работа. Ако идваше така, много повече ченгета щяха да се редят пред вратата ти за психологически съвет.

Кафенето „Шън Ли“ се оказа идеално за вечеря преди театрално представление. Млади сервитьорки разкарваха от маса на маса колички с хапки *дим сум*, приготвени на пара. Клиентите сами си избираха няколко, които да споделят, след което количката заминаваше, за да се появи отново, призована сякаш с вълшебна пръчица, точно в момента, когато си готов да поръчаш следващото ястие.

— Кнедлите с морски дарове и пресен лук са направо божествени — каза Черил, придържайки една от хапките с клечките си през масата, за да я пхне в устата ми. Наложих се да се наведа силно напред, за да не окапя вратовръзката си с вкусния сос.

— Онази възрастна двойка там ни гледа и ни се усмихва каза Черил. — Мисля, че ни намират за очарователни.

— Такива сме си — отвърнах аз.

Сметката пристигна и аз посегнах към нея, но Черил внимателно сложи ръката си върху моята.

— Тази я поемам аз — каза тя.

— Нали плати билетите за опера? — възпротивих се аз.

— Не съм ги плащала. Те бяха подарък.

— Дори и така да е, аз съм старомоден и мисля, че мъжете плащат вечерята — отвърнах аз.

— Баща ми е мъж, той плаща — заяви Черил.

— Мислех, че бащите спират да финансират излизанията на дъщерите си веднага след абитуриентския им бал — усмихнах се аз.

— Той се обзаложи с мен на стотачка, че така и няма да се появиш, за да дойдеш с мен на опера — заяви тя. — Е, той изгуби, затова плаща.

— Баща ти се е обзаложил, че няма да дойда? Как така? — изуших се аз. — Винаги ли обсъждаш плановете си за срещи с родителите си?

— Когато ми се обади в четвъртък вечерта, бях навън на вечеря с баща си — отвърна тя.

— Нали ми каза, че си с ченге?

— Татко е бивше ченге. Не знаеше ли? — попита невинно тя. Поклатих глава. — Е, както и да е. Той е от старата генерация и не мисли, че едно ченге може да стои спокойно и да слуша как някаква жена пици сърцераздирателно, без да скочи на сцената и да арестува някого. Обясних му, че си доста по-просветен в това отношение, което в крайна сметка му струваше и стоте долара.

— В такъв случай благодари му от мое име за вечерята и му кажи, че съжалявам, задето съм го разочаровал — усмихнах се аз и вдигнах ръка от сметката.

„Травиата“ се оказа буквално хипнотизираща.

— Хареса ли ти наистина? — попита ме Черил, когато излязохме от залата.

— Шегуваш ли се? Това си беше класическа любовна история. Момчето среща момиче, момчето губи момичето, момичето умира от туберкулоза в трето действие — какво по-романтично от това?

Тя ме хвана за ръка, двамата преминахме през площада и спряхме пред една от най-разпознаваемите градски забележителности — фонтана „Ревсън“.

— Обърни се — заповяда ми тя.

Обърнах се и заставах с лице към операта. Отдалеч приличаше на катедрала с кристалните полилеи, осветяващи красивите стенописи вътре, и петте огромни арковидни прозореца, издигащи се от пода до тавана. Фонтанът добавяше допълнителна доза великолепия с

разноцветните си светлини и изпипана до съвършенство хореография на спектакъла от водни струи.

— Вземам си думите назад — прошепнах аз, — дори по-романтично е от момиче, което умира от туберкулоза.

— Хората идват от цял свят само за да застанат на мястото, където стоим в момента — каза Черил.

Извърнах се към нея и я прегърнах през кръста.

— Може да се окаже, че това е най-хубавото място в цял Ню Йорк за първа целувка — казах аз.

Тя се доближи до мен и прошепна:

— Може и да си прав.

Устните ни се срещнаха и се докоснаха нежно, докато водата танцуваше около нас, покривайки ни с облак ситни капчици.

— Живея съвсем наблизко, в Горен Уест Сайд — каза Черил. — Можем да стигнем пеша.

— Искаш ли полицейски ескорт? — попитах я аз.

— Определено. Някои от тези, ходещите на опера, ми се струват подозрителни.

Тръгнахме към центъра по посока на „Линкълн Тауърс“, обширен жилищен комплекс от шестетажни блокове, разположен на Уест Енд авеню — поредния квартал, в който по-голямата част от ченгетата не можеха да си позволят да живеят.

— Аз взех апартамента, Фред получи останалото — каза тя, предусещайки въпроса, който се въртеше в главата ми.

Останахме в сенките, далеч от ярките светлини във фоайето на сградата. Отново обвих ръце около нея. Беше красива по един екзотичен начин, кожата ѝ бе мека и топла, нежните нотки от парфюма ѝ събуждаха всеки мъжки хормон в кръвта ми.

Целунахме се. Втората ни целувка беше по-дълга, по-сладка и дори още по-наелектризираща от първата.

— Благодаря ти за прекрасната вечер — каза тя.

— И аз ти благодаря, освен за частта, в която не ме остави да платя вечерята.

— Е, ще те оставя утре сутрин да се погрижиш за закуската — каза тя.

— Утре? Сигурна ли си, че искаш да се замъкнеш до Ийст Сайд и да закусваш с банда ченгета в „Закусвалнята на Гери“ в неделя

сутринта?

— Не — отвърна тя и ме хвана за ръка, повеждайки ме към фойето на сградата. — Имам по-добра идея.

Оказа се права. Идеята ѝ бе много, много по-добра. Но това е друга история.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторите биха искали да изкажат своята благодарност на помощник-шерифи Франк Фалутико и Джери Брайнард от шерифството в окръг Ълстър, щата Ню Йорк, както и на детектив Сал Капитано, доктор Лорънс Дресдейл, Майкъл Джакман, Джим Ротлайн, Гери Къф и Джейсън Ууд от Градското полицейско управление на Ню Йорк, за това, че помогнаха това литературно произведение да звучи достоверно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.